

Yêu Người Sẽ Muốn Ức Hiếp Người

Contents

Yêu Người Sẽ Muốn Ức Hiếp Người	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	41
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	62
15. Chương 15	66
16. Chương 16	70
17. Chương 17	76
18. Chương 18: Phiên Ngoại. Kí Ức Đã Quên	79

Yêu Người Sẽ Muốn Ức Hiếp Người

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, hài, mặt lạnh sử quan x ngự y thần kinh, HEEdit: Bỉ Ngạn Hoa Nhân vật chính: D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nguoi-se-muon-uc-hiep-nguoi>

1. Chương 1

Duyên đến.

Xuân về, vạn vật đều sống lại, chim muông xây tổ trong tình yêu ngập tràn, trong cỏ cây xanh biếc lấp ló những trái đỏ chín mọng, khắp nơi đều bừng bừng sức sống, đồ hồng chen nhau, mềm mại như bông, lại thơm ngát như hoa, vào mùa này thì chỉ có mộng mơ và mơ mộng mà thôi.

Có lẽ đây chỉ là một màn sai lầm, nhưng khi sai lầm đã bắt đầu, cũng là khởi đầu của mỹ lệ và động tâm.

Đó là chuyện khi Dương Húc Nghi 13 tuổi, có một ngày, sư phụ bảo hắn đến tiệm mua thuốc. Hắn còn nhớ rõ ngày đó gió chỉ mơn man, khắp nơi khắp chốn đều có chim hót hoa thơm, một thiếu niên mặc đồ trắng, trong tay ôm bao dược thảo, yên lặng đứng giữa ngã tư đường Đại Lý tràn ngập ý thơ.

“Lễ hội thả diều! Thả diều! Ngay tới lễ hội thả diều! Mau tới mua diều đi!”

Tiểu thương hét to rao hàng, Dương Húc Nghi lúc nào cũng chỉ nghĩ đến thảo dược cũng khẽ xoay lại. Muốn tới lễ hội thả diều đến sao? Trên bãi cỏ xanh rì ở ngoại thành sẽ có nhiều diều chứ? Lờ mờ nhớ rõ lần cuối cùng mình chơi diều, đã bao nhiêu năm trước rồi nhỉ? Khi đó mẫu thân còn sống, chỉ cần hắn ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy nụ cười dịu dàng của nương..

Dương Húc Nghi đang xuất thần, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có giọng nói dễ nghe vang đến, “Tiểu muội muội, diều giấy dùng để tưởng niệm sẽ làm thành hình con chim, đặc biệt mang tin tức của muội đến cho người muội nhớ.”

Lại có giọng trẻ con non nớt nài thanh nãi khí hỏi, “Như vậy nếu ta viết thư cho mẫu thân ở trên trời, nương có thể nhận được không?”

“Được chứ, chắc chắn bà ấy sẽ vui lắm.” Giọng nói ôn nhu dễ nghe lại cất lên.

“Thật không? Thật tốt quá, Đại ca ca, ca ca đã viết xong chưa?”

Tiếp tục nghe đoạn đối thoại không có nội dung đó, Dương Húc Nghi cảm thấy trái tim đập nhanh hơn, thỉnh thoảng như nổi trống. Hắn bước nhanh vài bước, chen lên trước, thấy một thiếu niên áo lam xấp xỉ tuổi hắn đang đề bút giúp một nữ đồng viết gì đó; mà xung quanh y còn có mấy hài tử đang vây quanh, ánh mắt đứa nào đứa nấy nhìn y cũng vô cùng thành kính; hồn nhiên như vậy, thật là hết như mình bao năm trước.

Dương Húc Nghi liền lẳng lặng đợi cho toàn bộ tiểu hài tử đi hết mới tiến lên hỏi thiếu niên kia, “Làm sao diều có thể mang thư gửi cho người đã khuất được?”

Thiếu niên áo lam kia ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt long lanh như có nước, làm Dương Húc Nghi nhìn đến ngẩn người.

Thiếu niên kia thực dịu dàng cười nói, “Chỉ cần có tâm ý chân thành, người huynh nhớ nhất định có thể cảm nhận được.”

“Nói vậy!” Dương Húc Nghi không tin, hét lên với y, “Người đã khuất làm sao có cảm giác! Người rõ ràng là đồ lừa bịp!”

Thiếu niên kia cũng không tức giận, vẫn giữ giọng hiền hòa, “Tin hay không là chuyện của huynh, nhưng người huynh nhớ đến nhất định là biết huynh đang nhớ đến người đó.”

Nói xong, thiếu niên kia bắt đầu dọn quán. Dương Húc Nghi cũng vẫn nhìn y, mãi đến khi y đã sắp đi mới đột nhiên cảm thấy dường như mình không muốn để y rời đi. Lương lự, mong chờ, hồi hộp hỏi một câu, “Người... Nói thật không?”

Thiếu niên chỉ lưu lại cho hắn một cái quay đầu tuyệt đẹp. Trong nháy mắt đó, Dương Húc Nghi tựa hồ nhìn thấy hoa lê đang nở rộ[1].

“Biết chứ, bọn họ đều biết hết.”

“Người huynh nhớ nhưng, chắc chắn là cũng đang nhớ huynh...”

“Chỉ cần tâm ý chân thành thì sẽ được thôi...”

Dương Húc Nghi khẽ giật mình, nhìn ngơ tư đường nhốn nháo trước mặt, nháy mắt mấy cái đã không thấy bóng dáng phiêu dật kia đâu nữa, vậy mà hắn vẫn cảm thấy những lời ôn nhu đó như vẫn quanh quẩn bên tai; đáy lòng đã lạnh như băng rất lâu, giờ đây bỗng nhiên cảm nhận được ánh nắng ấm áp. Thì ra là mình không bị vứt bỏ, mẫu thân, mẫu thân vẫn luôn nhìn con sao?

Cảm giác hạnh phúc đột nhiên tràn ngập này, tựa như trong nháy mắt chứng kiến người thiếu niên kia nở nụ cười thanh thuần ngây thơ...

Cái này không quan trọng, nhưng mà ta vẫn thích lắm lắm, mọi người đừng chọi đá ta nha ^__^

Nói về vẻ đẹp của hoa lê thì có câu ‘lê hoa đái vũ’ để miêu tả về vẻ đẹp của Dương Quý phi trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị. Có nghĩa là trong mắt người xưa, hoa lê vừa trong trắng lại đẹp cái đẹp mỏng manh, ngây thơ trong sáng chứ không phải cái đẹp rực rỡ kiêu sa như hoa mẫu đơn. Cho nên miêu tả cái đẹp của bé thụ trong này dùng hoa lê là hợp nhất ^^

2. Chương 2

Thành Đại Lý, hoàng cung, tẩm cung hoàng đế.

“A a a a

~”

Tiếng thét cao vút chói tai vang vọng khắp cung đình, tất cả thị nữ thái giám đều thất kinh chạy vào trong nội điện, đi đầu là hai cung nữ Đào Tử, Lê Tử, hai người này là thị nữ bên cạnh hoàng thượng Đoàn Quân Nhiên, gặp chuyện cũng không sợ hãi, vậy mà giờ đây cũng phải biến sắc.

Đẩy cửa cung ra, đập vào mắt là một thiếu niên đẹp như tiên tử, da thịt non mềm như nước, đôi mắt lấp lánh như có nắng, lại thêm khuôn mặt tuyệt sắc chỉ làm le chực chờ kẻ khác phạm tội, chẳng qua là đám người xông vào tẩm cung hoàng thượng lúc này hoàn toàn không có tâm trí đâu mà nhìn vẻ mê người có thiếu niên này; lực chú ý của mọi người đều bị hút vào khóe miệng không ngừng chảy máu của y.

“Hoàng thượng!” Hai người Đào Tử, Lê Tử xông lên trước, nước mắt loạch xoạch rơi xuống. Đào Tử nhanh chóng nức nở, “Hoàng thượng a, ngài làm sao vậy? Sao lại học máu thế?”

“Hoàng thượng! Ngài ngàn vạn lần không cần dọa chúng nô tì a!” Lê Tử cũng hét lên, “Còn đứng ngây đó làm gì! Nhanh đi truyền thái y! Hoàng thượng học máu rồi!”

Đúng vậy, vị thiếu niên xinh đẹp phi phàm này chính là hoàng đế Đại Lý – Đoàn Quân Nhiên, năm nay vừa tròn 14 tuổi. Y còn nhỏ đã ổn tọa giang sơn (ngồi yên trên ngai vàng, cai trị đất nước), được sự giúp đỡ của một vị Phụ chính vương văn võ song toàn – Long Tĩnh Lam, còn Đoàn Quân Nhiên y được che chắn lớn lên như hoa trong nhà kính kia thì chẳng những đốt nát, hơn nữa ngày ngày chỉ biết gây chuyện, làm đám người trong cung khổ không thể tả. Vậy mà lúc này đây, tiểu hoàng đế lúc nào cũng khỏe như vâm lại hấp hối ngã trên giường, bên miệng còn có vết máu đỏ rực đập vào mắt làm người ta kinh hãi, mọi người trong phòng đều khóc òa lên...

Đoàn Quân Nhiên âm thầm đặc ý: mỹ lực của trẫm lớn thật đó nga ~ Bọn họ đều khóc lóc ôm sòm vì trẫm đó nga ~ Cảm giác thật là thành công nga

~Trong tẩm cung loạn như mớ bòng bong, Phụ chính vương Long Tĩnh Lam còn đang ở thượng thư phòng phê tấu chương, ngự tiền thị vệ trưởng Bùi Phi vội vội vàng vàng chạy vào.

“Tướng quân! Tướng quân!”

Long Tĩnh Lam ngược mắt nhìn, không để tâm lắm, “Bùi Phi, người đã theo ta bao nhiêu năm, tại sao còn nôn nôn nóng nóng? Chưa nghe càng là lúc khẩn cấp thì càng phải bình tĩnh sao? Chỉ có tĩnh, trong lòng mới có thể có thiên quân vạn mã...”

“Nhưng mà chuyện lớn không ổn rồi! Là chuyện lớn lắm đó!” Bùi Phi thở ồ hển đến không ra hơi.

“Ta nói Bùi Phi a, sao người lại giống như đám người Oa (1) Đông Dương kia thế? Cái gì cũng ‘chuyện lớn’ ‘chuyện lớn’, tật xấu này không tốt, phải sửa.”

“Tướng quân! Thật sự là chuyện lớn lắm a!”

“Ai, tính tình người thế này chỉ có thể từ từ mài dũa, phải tu thân dưỡng tính nhiều hơn mới được!” Long Tĩnh Lam cũng chẳng thèm ngẩng đầu, hiển nhiên là đối với thuộc hạ thường hay kinh hãi này cũng đã tập mãi thành quen.

Bùi Phi ngớ cả người, bỗng nhiên không gấp nữa, hành đại lễ, từ tốn nói, “Tướng quân, ty chúc cầm lòng sắt mang chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch vậy.” Nói xong liền xoay người định đi.

“Người rút cuộc là chuyện gì?” Long Tĩnh Lam vẫn lẳng lặng, chẳng qua là lông mi đã hơi nhếch lên.

“Hoàng thượng học máu ...”

“Cái gì! Cái gì! Trời ạ! Trời ạ! Bùi Phi! Chuyện quan trọng như vậy sao người lại không báo, còn muốn đem chim đi dạo nữa?! Thật to gan!” Không ngoài sở liệu, Long Tĩnh Lam đã yêu thích tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên kia bao lâu lập tức nổi bão.

Bùi Phi vừa định cười lạnh, vừa rồi không phải thuộc hạ chưa nói nha, đột nhiên nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Long Tĩnh Lam, “Bùi Phi! Từ hôm nay trở đi, người cho chó ở lồng chim cho ta!”

Bùi Phi đầu đầy mồ hôi, một giọt, hai giọt... Y đã hóa đá vô cùng lâu, mãi sau mới xoay người hỏi lão Thái Phó bên cạnh, “Thái Phó đại nhân, à ờ, khụ, xin hỏi làm sao có thể bắt chó cam nguyện đến lồng chim ở vậy?” ~ v

~Long Tĩnh Lam bị dọa cho một trận, nhìn thấy thị nữ bưng ống nhỏ lắm tẩm vết máu ra, tay chân hẳn đã lạnh ngắt. Vừa lên tiếng truyền thái y, mười thái y lút cút chạy vào, mười người như một nói là hết thuốc chữa. Long Tĩnh Lam tức giận thiếu chút nữa chém hết toàn bộ.

“Tướng quân, còn một lão thái y còn chưa thỉnh ạ.” Một tiểu thái giám hảo tâm nhắc nhở Long Tĩnh Lam sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

“Còn một người? Sao không tới?”

“Nhưng mà thái y đó đã bệnh lâu, nằm trên giường...”

“Còn không bắt lão ta tới đây! Các người đều là thùng cơm a!”

Dương Húc Nghi mặt không chút thay đổi đi đến tẩm cung của hoàng thượng, nhìn thấy cả đám người đông như kiến quỳ trên mặt đất, biết ngay là có chuyện không tốt rồi. Sự phụ mình vì thích chơi đùa, ngày ngày chỉ biết xin nghỉ ở nhà trốn tránh, cho nên hôm nay mới bắt hắn đến thay việc khổ sai này.

“Tại sao lại là người đến? Lão thái y kia đâu?” Long Tĩnh Lam mặt mày xanh mét, hét lên.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, thanh niên vừa đến kia mặt không chút thay đổi, không hề bị hù ngã, ngược lại còn bình tĩnh nói, “Thảo dân là đệ tử đắc ý nhất của sư phụ, hoàn toàn có thể thay mặt lão nhân gia. Huống hồ tướng quân cần gì phải để ý là ai đến xem bệnh, chỉ cần chữa khỏi không phải là được rồi sao?”

Long Tĩnh Lam trừng mắt, “Người nói người có thể trị được?”

Dương Húc Nghi khẽ gật đầu, tất cả mọi người trong phòng đều cảm thấy kinh ngạc, người thanh niên này trẻ tuổi như vậy, nói chuyện lại cực có khí thế.

Long Tĩnh Lam trầm ngâm lạnh lùng nói, “Được, người trị đi. Trị không hết, ta sẽ bắt toàn mạng gia tộc người lần sư phụ người đến bồi thường!”

Dương Húc Nghi cầm hòm thuốc đi ra sau tấm bình phong, nhìn thấy thiếu niên trên giường kia, trong lòng khẽ chấn động, nhưng đã lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Thiếu niên này thật sự là mỹ nhân thể gian hiếm có, diễm lệ không gì sánh được. Nhưng trong lòng hắn cũng đã có một người, người kia cũng mỹ mạo, cũng tài trí, lại có chút hững hờ trang nhã làm người ta nói không nên lời...

“Tướng quân, lúc thảo dân xem bệnh, hy vọng có thể được ở một mình với bệnh nhân.” Dương Húc Nghi nói lời thỏa đáng đúng mực. Long Tĩnh Lam cũng không làm khó hắn, dẫn một đám người lui rangoài.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người Dương Húc Nghi và hoàng thượng, Dương Húc Nghi nhìn nhìn lơ đãng đốt huân hương, mỉm cười hỏi, “Hoàng thượng, nơi này không người khác, ngài vẫn chưa chịu dạy sao?”

Người trên giường không có động tĩnh, chỉ là mí mắt rõ ràng đang giật giật.

Dương Húc Nghi nghĩ thầm: tiểu hoàng đế này thật đúng là nghịch ngợm. Sau đó nổi lên ý xấu, lấy chút dương phần (phần giữa/phần nhót) bắn một chút về phía Đoàn Quân Nhiên. Một giây sau, Đoàn Quân Nhiên liền run lấy bầy như con tôm cái tép.

“Ha ha ha!” Bị dương phần kích thích, Đoàn Quân Nhiên bắt đầu diên cuồng cười mãi không dứt.

Dương Húc Nghi bình tĩnh ngồi một bên nhìn, tỏ vẻ không chịu ra tay.

“Ha! Ha! Người, người, ha ha! Mau, mau giải... giải quyết cho trẫm...” Tiểu hoàng đế cười đến nhũn cả người, lấp bắp cầu xin hắn.

Dương Húc Nghi đảo mắt mấy vòng, nói, “Giải quyết cũng được, nhưng hoàng thượng phải cam đoan phong thảo dân làm ngự y, để cho sư phụ thảo dân được nghỉ ngơi, cũng không được trách thảo dân vô lễ.”

“Ai nha nha! Người, người, sao sao sao sao đông dài vậy...” Tiểu hoàng đế cười lên thật đúng là rất đáng yêu.

Dương Húc Nghi bỏ vài thứ vào lư hương. Chỉ chốc lát sau, Đoàn Quân Nhiên đã không còn nhót hay ngứa gì nữa, thoáng giật mình ngồi dậy nhìn hắn.

“Này! Sao ngươi nhận ra trẫm chỉ giả bệnh?” Ánh mắt tiểu hoàng đế rất sáng, lúc nhìn người hoàn toàn chẳng có tâm phòng bị.

“Ngài phun thứ gì đó màu đỏ ra, nhưng lại không có mùi máu tươi. Thảo dân đoán là rượu nho vừa mới ủ.” Dương Húc Nghi vừa nói vừa bắt đầu thu dọn hòm thuốc.

“Àn, nhìn không ra ngươi lại thông minh như vậy. Yên tâm, chuyện trẫm đáp ứng ngươi thì nhất định sẽ làm, nhưng mà... Ngươi không được cho người khác biết ta giả bệnh nha! Nhất là Tĩnh Lam á! Hắn sẽ phạt ta!” Đoàn Quân Nhiên trưng ra khuôn mặt đáng yêu như con cún nhỏ.

Mặt Dương Húc Nghi tựa như chưa từng có diễn cảm gì cả, chỉ máy móc nói, “Thảo dân không có hứng thú với chuyện của người khác, nhưng mà ngài không thể cứ giả vờ mãi được.”

Đoàn Quân Nhiên liên tục gật đầu, bắt quá tò mò hỏi, “Này! Ngươi tên gì a? Người như ngươi quả thực rất đặc biệt!”

Dương Húc Nghi nhìn nhìn y, bỗng nhiên nổi lên tính tình tai ác, muốn lừa y, “Không phải ngài đã phong thần là ngự y rồi sao? Thần đương nhiên là Ngự Y rồi. Đúng rồi, ngài nói thần đặc biệt là có ý gì?” Nghĩ thầm: tiểu hoàng đế này thoát nhìn rất ngu ngốc, chẳng lẽ cũng là giả vờ? Có thể nhìn thấu ta sao?

Đoàn Quân Nhiên rõ ràng hơi choáng, nhưng vẫn mang vẻ mặt tươi cười trả lời, “Nga! Trẫm đang nghĩ xem có phải khanh đã ăn thần dược gì hay không a? Thật lợi hại nga, trên mặt ngay cả một cái nếp nhăn cũng không có nga! Năm nay nhất định là khanh trên dưới trăm tuổi rồi phải không? Ha ha!”

Dương Húc Nghi thấy trên đầu mình xuất hiện ba đường hắc tuyến. Lão thiên gia a, ta thành thật nhận ta sai lầm rồi, ta không nên dùng từ ‘ngu ngốc’ trên người người tài giỏi trí tuệ thâm tàng bất lộ thế này...*****

Dương Húc Nghi quả nhiên được phong là ngự y, bệnh của Đoàn Quân Nhiên cũng khỏi hẳn. Đoàn Quân Nhiên khỏi hẳn rồi lại rơi vào suy tưởng: hẳn là Ngự Y (2)? nhưng mà ta có đến 11 ngự y nha, chẳng lẽ phải gọi bọn họ là Ngự Y Giáp, Ngự Y Bính à? Không không, cái này ta ko nhớ nổi, hay là dùng 12 con giáp đặt tên đi vậy. Ngự Y Ngưu, Ngự Y Thỏ! Nga! Người thứ 11 kia, thì ra hẳn tên là Ngự Y Cẩu a...”

Chữa khỏi cho hoàng thượng, công lao to lớn biết chừng nào. Dương Húc Nghi vốn không có danh tiếng gì lại có thể đảm nhiệm chức vị ngự y đứng đầu trong hoàng cung. Thứ nhất là hẳn rất ít khi lui tới với người khác, thứ hai lại nhìn mà coi như không thấy với mấy trò làm xằng làm bậy của tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên, lại còn hay giúp y lừa gạt mọi người, cho nên Đoàn Quân Nhiên cực kì tin tưởng hẳn, thế là uỷ thác luôn cho hẳn thái y viện.

Dương Húc Nghi ngày ngày thấy gì cũng lãnh đạm, nhưng có lẽ chuyện không theo lòng người. Vốn đã định bỏ đi, chuẩn bị coi lần sai lầm đẹp đẽ kia chỉ là một giấc mộng xuân, nhưng lão thiên gia lại cứ cố tình gây trở ngại cho hẳn. Ngay khi hẳn đảm nhiệm chức vị đứng đầu ngự y không lâu, một tân khoa đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời Dương Húc Nghi.~ v

~Lâm Thiếu Hoa là một hải tử thông minh hiểu biết, xuất thân từ sử quan thế gia, thư hương môn đệ (người đọc sách), từ lúc còn rất nhỏ đã bị ấn định sẽ phải thừa kế truyền thống này.

Dưới sự hy vọng của phụ mẫu, Lâm Thiếu Hoa ngày một lớn cũng càng quy củ đọc sách, luyện chữ, không biết rằng khi mình còn nhỏ mình gặp được một nam hải ở ngã tư đường, từ đó hẳn vẫn không nguôi nhớ đến mình.

Lúc 14 tuổi, phụ thân bắt đầu mang y vân du tứ xứ, đây cũng là cơ hội để y tích lũy hiểu biết. Lâm Thiếu Hoa hiểu học cùng phụ thân đi qua rất nhiều nơi, mấy năm trôi qua rất nhanh, thiếu niên thanh tú trước kia cũng dần trưởng thành.

Ngay lúc Lâm Thiếu Hoa thoả thuê mãn nguyện, chuẩn bị trở về đến Đại Lý tham gia ân khoa mang lại vinh dự cho gia đình, bỗng nhiên xảy ra trận dịch bệnh, cướp đi sinh mệnh của phụ thân. Thiếu Hoa vội vàng vàng mang theo tro cốt của phụ thân về lại quê nhà, lại phát hiện thân nhân trong nhà đều đã chết vì ôn dịch lan tới. Nháy mắt, y đột nhiên một thân một mình, cũng mất đi áp lực kỳ vọng của phụ mẫu, cá tính Lâm Thiếu Hoa dần dần xảy ra biến hóa.

Ách, trở nên có hơi háms lợi lẫn coi tiền như mạng...

Tới lúc yết bảng ân khoa, Lâm Thiếu Hoa chạy tới, cũng chẳng hy vọng gì, chỉ quét mắt cho có, lại kinh ngạc phát hiện vị trí thứ ba lại rõ ràng đề tên y: Lâm Thiếu Hoa, phía dưới còn có hai chữ: Thám hoa.

.

Phụng chỉ tiến điện diện thánh, Lâm Thiếu Hoa không dám qua loa, ăn mặc chỉnh tề, quy củ lên điện hành lễ.

Lễ xong, còn chưa kịp bình tĩnh, bỗng nhiên nghe người trên ghế cao cao kia bật cười một tiếng.

Lâm Thiếu Hoa cả gan len lén giương mắt lên nhìn, thiếu niên đang ngồi trên kia hết như tiên tử, đang mút chặt cái miệng nhỏ cười y.

Lâm Thiếu Hoa ngẩn cả người. Sao hoàng thượng lại cười ta? Chẳng lẽ trên mặt ta có dính cơm?

Như vậy liền đưa tay quét quét mặt. Hử? Không có cái gì a, kia chẳng lẽ là ta mặc y phục bị trái rồi sao? Lại ngó ngó, cũng không phải a!

Lâm Thiếu Hoa cứ thế nhìn lại mình, Đoàn Quân Nhiên lại càng cười lớn, thiếu chút nữa là ngã nhào khỏi long ý. Phụ chính vương Long Tĩnh Lam bên cạnh thở dài, âm thầm quả mắng mới làm y dừng lại.

“Ái khanh không cần nhìn nữa, trẫm không phải cười dáng vẻ của khanh.”

Đoàn Quân Nhiên còn như không nhận được, cầm tài liệu phân quan đọc lớn, “Tổ phụ (ông nội) Lâm Sử Ký, đại bá Lâm Hán Thư, phụ thân Lâm Hậu Hán, ha ha ha! Một nhà ái khanh quả nhiên đều là sử quan a, đặt tên thật là thú vị!”

Lâm Thiểu Hoa ngơ ngác, không hiểu cái này thì buồn cười chỗ nào, tiến lên một bước, thành thật nói, “Khởi bẩm hoàng thượng, tằng tổ phụ (ông cố) của vi thần là Lâm Chiến Quốc, từng tằng tổ phụ (cụ cố) là Lâm Xuân Thu.”

“Vậy sao? Ha ha ha! Ái khanh, vậy chứ sao khanh lại là Lâm Thiểu Hoa thế?” Tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên hiển nhiên là cảm thấy thích thú, trêu đùa người thanh niên thanh tú mà có vẻ thành thật này.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần nguyên danh là Lâm Tam Quốc.” Lâm Thiểu Hoa mặt không chút thay đổi trả lời, quả nhiên Đoàn Quân Nhiên lại cười đến thở không ra hơi.

“Được! Từ hôm nay trở đi, ái khanh hãy cùng theo bên cạnh trẫm, ghi chép lại cho trẫm đi!” Đoàn Quân Nhiên phát phát tay, Lâm Thiểu Hoa lại cung kính trở lại hàng ngũ triều thần.

.

Nghe hoàng thượng tiếp kiến người khác, Lâm Thiểu Hoa bỗng nhiên cảm giác như có gì đó chầm chầm nhìn mình, không thoải mái chút nào. Len lén nhìn xung quanh một vòng, âm thầm bực bội. Là kẻ nào dám dùng ánh mắt trắng trợn như vậy mà nhìn quan trong triều? Nhưng mà y nhìn cả hai lần vẫn không thấy được, cảm giác hết như con mồi bị thú săn theo dõi vậy...

Mãi cho đến khi bãi triều, loại cảm giác này vẫn không tiêu tán.

Mà Dương Húc Nghi vì bất chớ chạy rộng lên tận triều đình, trong lúc vô ý nhìn thấy người mặc áo lam kia, thoáng ngây dại, hai mắt sáng quắc như dạ minh châu, cứ dán mắt vào người y mà nhìn.

Tuyệt đối sẽ không nhận lầm, tuy y đã trưởng thành nhưng gương mặt kia dù có chết, hắc vẫn sẽ nhớ rõ!

Dương Húc Nghi mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó cọ cọ vào chân mình, lười phản ứng, chỉ chăm chú nhìn a nhìn, trong lòng không ngừng lải nhải: y vẫn phong nhã như vậy, không ngờ ta lại gặp được y...

Ừm, mãi đến lúc bãi triều, ngự y còn đứng sau cây cột lớn si ngốc nhìn, cho đến khi thật sự không còn nhìn được nữa, hắc mới chú ý đầu. Hóa ra là con Đại Hoàng của mình bỗng dưng sáng nay không chịu ăn, giờ đang ở dưới chân mình há mồm nhều nước miếng.

Hừ! Cái con chó chết này, không biết lễ giáo! Bởi vì không nhìn được người trong lòng mà bắt đầu phát hỏa, Dương Húc Nghi mở miệng giáo huấn Đại Hoàng, “Chảy nước miếng cái gì a...”

Vừa nói xong, Dương Húc Nghi luôn được xưng là lãnh diện ngự y bực bội phát hiện, vạt áo chỗ ngực mình đã ướt một mảng lớn, bên miệng vẫn còn nước miếng nhỏ tong tỏng...

Lại nhìn con chó ghê kia, đúng là bộ dáng giống mình như đúc...

“Nói bao nhiêu lần rồi! Không được học ta!”

Ngự y một cước đá Đại Hoàng ra xa, rất xa...

(1) Người Oa: cách người TQ gọi người Nhật Bản.

(2) Cái này là em ngự y trêu em vua á. Ểm nói ểm tên là Ngự Y lun =)). Còn ngự y sau là chức quan. Cái tên em ngự y tự nhận đã bt rồi, mấy cái tên em vua này suy ra còn bt hơn >__

3. Chương 3

Lâm Thiểu Hoa cảm thất công việc trước mắt thật đúng là gánh nặng đường xa (trách nhiệm trọng đại), vốn là mỗi ngày đi theo sau Đoàn Quân Nhiên đã được thích ứng với đủ mọi loại tình huống đa dạng.

Nào là đi ngự thiện phòng ăn vụng phải ghi là:

Đi vào nhà xí phải ghi là:

Trên giường ngủ cũng phải ghi là:

Trên thực tế, cá nhân Lâm Thiếu Hoa cho rằng hoàng thượng này đầu óc căn bản không hề tồn tại thứ gọi là ‘tri thức’ hay ‘trí tuệ’ hay những gì đại loại thế.

Nhưng mà ai phát bạc cho ta? Đương nhiên là nội vụ phủ hoàng cung. Mà tiền trong nội vụ phủ là của ai? Đương nhiên là hoàng thượng!

Hảo! Ai cho ta ăn cơm, ta làm việc cho kẻ đó! Qua vài ngày, rốt cuộc y cũng đã quen việc, sử quan Lâm Thiếu Hoa tượng mô tượng dạng (đủ tư cách) là một người tuyệt đối tuân thủ nguyên tắc. Tuy y là người yêu tiền, nhưng quỹ củ phép tắc ngày trước được học cũng không quên.

Ví dụ như: y cho rằng, làm người phải có đạo đức chút nghiệp rõ ràng; đã cầm bạc của hoàng thượng thì dù có vượt sông băng lửa cũng phải ghi lại bằng hết ‘những chuyện vĩ đại về Đoàn Quân Nhiên’!

Long Tĩnh Lam thì rầu rĩ, tại sao sử quan mới tới chỉ nghe có mỗi mình Đoàn Quân Nhiên những gì người khác nói hoàn toàn không lọt vào tai y, hẳn còn tưởng do y xuất thân từ gia đình bao nhiêu thế hệ làm sử quan, cho nên con người cũng có chút cổ hủ.

Lâm Thiếu Hoa đúng là có hơi cổ hủ, nhưng thực tế ý y chính là: Đoàn Quân Nhiên phát bạc cho ta, ta đương nhiên chỉ nghe mình ngài...

Điểm ấy, Lâm Thiếu Hoa không biết rằng mình thật sự rất giống Đại Hoàng. Ví dụ như trong cung, ai cho Đại Hoàng ăn cái gì thì nó sẽ đi theo người đó, ánh mắt kiên quyết kia không hề khác Lâm Thiếu Hoa ...

[tác giả: *Đại Hoàng vô tội nháy mắt mấy cái*: không ai cho ta ăn a, tên ngự y kia nhốt mình trong phòng tính kế, ta phải tìm ai a?]

Khụ, chuyện là chỉ cần một người có thứ yêu thích, kẻ đút lót có thể tận dụng mọi thứ, chỗ nào cũng có thể nhúng tay vào. Mà lão Thái Phó chính là người có đầy đủ điều kiện nhất.

Có một lần, Đoàn Quân Nhiên mơ mơ màng màng không muốn học bài, mà chính lão Thái Phó cũng buồn ngủ.

“Huệ Thi xảo biện với Trang Tử (1) hai người thực sự có vấn đề... Hơ hơ...”

Bộp!

Thư quyển rơi xuống, lão Thái Phó hoàn toàn ngủ gục, Đoàn Quân Nhiên cũng ngã xuống bàn chải nước miếng. Lâm Thiếu Hoa ngồi bên cạnh không nói một lời, nghiêm túc lấy sổ ra, tỉ mỉ ghi chép:

Vì sao Lâm Thiếu Hoa lại bao che cho Đoàn Quân Nhiên? Đừng hoài nghi, đương nhiên đó là do tác dụng của bạc chứ sao! Lâm Thiếu Hoa mặt không chút thay đổi nghĩ thầm: câu nói kia nói thật đúng, có tiền có thể sai ma khiến quỷ!

Ta muốn có tiền, để cho ngày ngày đều có thể chơi đùa với quỷ!

[tác giả: ừm, tôi nói nha, Lâm Thiếu Hoa, đầu óc cậu thật sự không giống người bình thường nha...]

Đến khi lão thái phó tỉnh lại, phát hiện mình sơ sẩy đã bị ghi lại hết trong sử sách, lão hoảng a, bắt đầu rên rĩ cầu tình.

“Lão nói sử quan a, tất cả mọi người đều là triều thần cả, người cũng phải có nghĩa đồng triều chứ a, đừng có lãnh huyết vô tình vậy a

”

Lâm Thiếu Hoa bất động, nghĩ thầm: Lãnh Huyết Vô Tình? Hừ! Ta còn thiếu Thiết Thủ Truy Mệnh (2)] đó!

“Tiểu sử a, người xem lão đây đã bó trăm tuổi rồi, cũng đừng làm khó lão nhân gia lão chứ. Đồng tình, đồng tình chút đi mà!”

Lâm Thiếu Hoa không chút sứt mẻ, nghĩ thầm: đồng tình? Giá trị mấy lượng bạc? Bảo đồng tình! Tiểu sử? Ta đây ỉ* vào!

Thái Phó đại nhân nước mũi nước mắt rùng rùng, cứ giữ chặt lấy ống tay áo y, “Tiểu sử sử! Lão, lão mời người đi ăn, muốn ăn gì cũng được, lão mời khách!”

Lâm Thiếu Hoa lạnh lùng quét mắt qua lão, hừ một tiếng, nghĩ thầm: mời ta ăn cơm? Ân... Một bữa cơm chắc chỉ khoảng hơn mười lượng hai bạc... Quá ít!

Nghĩ vậy, lông mi túm nhíu nhíu. Thái Phó đại nhân là người thông minh, chính là tham tinh (nhân sâm) chuyển thể, vừa nhìn là hiểu ngay. Oa! Có Hy vọng rồi! Vội vàng nói tiếp, “Lão, lão sẽ tặng người toàn bộ tranh chữ của lão!”

Đầu óc Lâm Thiếu Hoa loạch xoạch tính toán cực nhanh: tranh chữ = bạc = làm việc

Bingo!

Vì thế nháy mắt mấy cái, nhìn lão Thái Phó, rốt cục cũng mở miệng, “Còn gì nữa không?”

Còn nữa? Lão Thái Phó không rõ, lôi túi tiền đeo trên người ra, nhớ rõ trong túi tiền này còn có cốt ty yên hộ (3) do chính trụ trì Thiên Long tự làm, coi như là lễ vật khá có trọng lượng. Nhưng mà... lão tiếc lắm a.

Lâm Thiếu Hoa cho rằng thời gian chính là tiền tài, sao có thể lãng phí, chỉ thấy y vươn tay đoạt lấy túi tiền của lão Thái Phó, giơ lên trời, thấy có thỏi vàng rơi ra, còn thêm cả một tị yên hồ không có hoa văn gì cả. Vì thế y không chút do dự cất vàng vào túi, tàn nhẫn nói với Thái Phó đại nhân nói, “Được rồi, tự ngài đổi tranh chữ thành bạc rồi đưa đến nhà ta.”

Thái Phó đại nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn thanh niên vận bộ áo lam phong hoa tuyết đại phiêu phiêu dục tiên tiêu sái đi xa; khụ, đương nhiên trong ngực còn có thêm thỏi vàng do ‘bịp bợm lão niên’ mới có. Lại cúi đầu nhìn, tị yên hồ thực đáng thương đang nằm trên bàn nhìn lão...

Đoàn Quân Nhiên thích ăn, Lâm Thiếu Hoa yêu tiền.

Thế giới này thật sự điên rồi...

Khi hạ nhân của lão Thái Phó bẩm báo, đưa bạc đến Lâm phủ. Sử quan đại nhân vừa thấy bạc, lập tức sửa lại ghi chép trong sổ. Làm việc năng suất đến vậy, quả thực là trước đây chưa từng gặp người nào!

Thái Phó đại nhân quệt quệt mồ hôi trên đầu, thở dài: từ xưa anh hùng xuất thiếu niên...

Mà Lâm Thiếu Hoa thì đang ngồi dưới ngọn đèn, cẩn thận ghi chép:

[tác giả: Khụ! Lâm Thiếu Hoa, tôi nói này, có phải cậu đang học tập ba đại diện (4) không vậy...]

Cứ thế, sử quan đại nhân dùng trí tuệ của y, thủ đoạn của y, huy động toàn bộ lực lượng có thể có, nỗ lực phát tài trong hoàng cung...****

Kì kèo cả nửa ngày, Dương Húc Nghi rốt cục cũng quyết định cần thực hiện kế hoạch của mình. Thật ra thì bình thường hần chẳng sợ trời cũng chẳng sợ đất, thấy ai cũng mặc kệ, nhưng lúc này lại lo lắng không thôi. Có thể nói Lâm Thiếu Hoa chính là giấc mộng mà hần luôn luôn truy đuổi, hiện giờ mình lại có thể gặp mặt, nói chuyện, quen biết với tiên tử trong mộng... Thật đúng là nghĩ cũng không dám nghĩ!

Hảo! Cố lấy dũng khí đi! Đi qua đó đi! Y ngay bên ao sen bên kia, phải lưu lại cho y ấn tượng thật tốt. Chào hỏi này, đàm luận thi từ ca phú, cầm kì thư họa, thổi kèn đánh đàn, hát phong hoa tuyết nguyệt, lão Không Tử Mạnh Hán Tử, Ừm, cứ làm thế đi!

Hôm đó là ngày nghỉ mà Lâm Thiếu Hoa khó khăn lắm mới có được. Tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên chạy đến chỗ Trương Thiết Chúc ăn vụng món mới; bởi vì Trương Thiết Chúc không biết Đoàn Quân Nhiên chính là hoàng thượng, cho nên Đoàn Quân Nhiên không gọi y đi theo.

Nhàm chán thế này chi bằng đến đây ngắm hoa đi. Sử quan đại nhân lẳng lặng ngắm cảnh ngay bên ao sen, các cung nữ lướt qua đều âm thầm đỏ mặt, thật đúng là người thuần khiết trong sáng hết như ngọc lưu ly a!

Mà sử quan đại nhân của chúng ta thì lại đang nghĩ: nếu trong cái ao sen cực lớn này mà nuôi mấy giống cá vàng xinh đẹp, dùng là dùng nước công, ăn cũng là đồ chùa, như vậy sẽ thu được nhiều hơn...

Tuy là thấy vô cùng thích [tác giả: nhưng thật ra là xuất thần do muốn phát tài], tựa hồ cũng cảm thấy ánh mắt kia không tầm thường, Lâm Thiếu Hoa có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy một người thanh niên đứng đối diện với mình, chỉ cao hơn mình một chút. Làn da trắng như tuyết, mắt một mí, đôi môi mỏng khê mỉm, như là người không thể nào nói chuyện yêu đương.

Ngay khi Lâm Thiếu Hoa đánh giá Dương Húc Nghi, ngự y của chúng ta đã run chân như muốn nhuỷ cả ra! A! Y đang nhìn ta! Lòng Dương Húc Nghi lúc này tựa như con thiêu thân lao đầu vào lửa, kích động không thôi.

Vừa nãy nhìn y, hắn đã rung động lắm rồi. Y vẫn thanh tú động lòng người như vậy, đứng bên ao sen thật giống hệt như một ẩn sĩ. Phong độ như thế, mê người đến vậy, huống chi làn mai mảnh như lá liễu nhú lại không biết đang nghĩ cái gì thật gọi cảm, làm người ta phải say mê...

Dương Húc Nghi chú ý tới vẻ mặt Lâm Thiếu Hoa khi nhìn mình, có chút kinh ngạc, không khỏi đắc ý. Ha, ít nhiều hôm nay hắn cũng đặc biệt chú ý mặc bộ y phục mới, chứng minh ta đây là nhân tài! Ân, còn có vẻ phong trần mượn được từ sư phụ, có thể nói là đạo cụ làm gia tăng thêm cảm giác tiên phong đạo cốt.

Nhưng mà câu tiếp theo của nhân sĩ thanh nhã Lâm Thiếu Hoa vừa ra miệng đã làm hắn hoàn toàn choáng váng.

Lâm Thiếu Hoa chỉ vào hắn, hỏi, “Nhìn trường bào đầy vẻ phong trần... Chẳng lẽ các hạ là... đạo sĩ Toàn Chân giáo của Trung Nguyên?”

Nếu tìm một từ để hình dung tâm tình của Dương Húc Nghi giờ phút này thì chính là: kinh ngạc!

Nhưng ngự y đại nhân đc xưng là ý chí bền vững, một lần đã kích cũng không thể khiến cho lòng quân dao động.~ v

~Hắn nhanh chóng tìm lại được cơ hội; đó là Đoàn Quân Nhiên muốn đi tham gia tửu yến, sử quan đương nhiên là phải theo bên cạnh. Kết quả nửa đường gặp được gánh tạp kỹ, Đoàn Quân Nhiên vừa chơi vừa đùa, cái gì không nên chơi cũng chơi tuốt, thế là để lại một mình sử quan ngồi lại ở tửu yến.

Dương Húc Nghi bình tĩnh tảo đi qua, một tay cầm chén rượu, tao nhã hỏi Lâm Thiếu Hoa đang xuất thần, “Không biết Lâm khanh* đang nghĩ cái gì?”

(* khanh này là cách bạn bè gọi nhau thân mật nhé)

Lâm Thiếu Hoa chậm rãi ngó qua chỗ này, nhìn hắn, mặt không đổi sắc, hỏi lại, “Ngự y đại nhân thật muốn nghe?”

Dương Húc Nghi đương nhiên là ôn nhu mỉm cười, nhưng Lâm Thiếu Hoa đúng là kẻ rất biết cách phá hoại không khí, “Ta đang nghĩ xem có đồ vật nào trên bàn tửu yến này có thể nhặt về bán kiếm tiền được không.”

Lâm Thiếu Hoa không chút bất ngờ phát hiện, mặt ngự y đại nhân run rẩy rồi lại run rẩy, nhưng ngay lập tức đã trấn định lại ngay.

“Khụ, Lâm khanh thật là người biết suy nghĩ chu toàn cho hoàng thượng.” Dương Húc Nghi liếc mành tìm từ, “Còn biết tiết kiệm như thế.”

Lâm Thiếu Hoa mặt không chút thay đổi nghĩ: người này thật ngu ngốc.

Kế tiếp, Dương Húc Nghi lén lén lút lút ngồi xuống cạnh bên Lâm Thiếu Hoa, nhìn sát vào y, tim cũng đập nhanh hơn.

Lâm Thiếu Hoa cũng chẳng thấy có gì không ổn, không coi ai ra gì mà tiếp tục thất thần. Còn Dương Húc Nghi chỉ mãi nhìn y.

“Trên mặt ta có cái gì sao?”

“Ách... Không, ta đang nhìn thần sắc của huynh thôi.”

Lâm Thiếu Hoa nắm cho hắn vài cái liếc mắt khinh thường, không để ý đến hắn nữa, Dù sao dùng thời gian hữu hiệu này nghĩ cách kiếm tiền mới là chính xác nhất.

Àn, y phục, đồ ăn còn thừa, hoa tươi, ngọn nến...

Các vật lần lượt biến thành bạc bay lòng vòng trong đầu Lâm Thiếu Hoa.

.

“Lâm khanh, huynh xem người kia biểu diễn hay quá kìa.”

“Đừng âm ỉ.”

“Lâm khanh huynh có muốn ném thử món kia không?”

“Im lặng.”

“Ta nói Lâm khanh a, huynh có thể không xuất thần được không?”

“Câm miệng.”

“...”

Cho nên mấy lời kịch Dương Húc Nghi cố gắng luyện tập nửa ngày lại uống phí toàn bộ.

.

Suốt hai tháng, bất luận Dương Húc Nghi dùng biện pháp gì, Lâm Thiếu Hoa vẫn duy trì bộ dáng ôn hòa, nói cách khác là đối xử với hắn vô cùng lạnh nhạt.

Dương Húc Nghi từ nhỏ đã không có bằng hữu, thứ duy nhất mà hắn quý trọng chỉ có mỗi thiếu niên đã mở gút mắc trong lòng cho hắn khi trước. Nhưng nay, mình một lòng đi lấy lòng người khác, hết lần này đến lần khác thất bại, làm cho ngự y đại nhân luôn xú thí đau đầu nhức óc.

Sự việc vốn tưởng là cứ tiếp tục phát triển như vậy: quan hệ giữa hai người là Lâm Thiếu Hoa là chúa tể, Dương Húc Nghi là kẻ theo đuôi. Nhưng cũng có một câu: già néo đứt dây. Lâm Thiếu Hoa yêu tiền yêu rất si mê, thế cho nên phản ứng trễ đã gây cho y đại họa khôn lường, làm quan hệ giữa hai người từ đó về sau bỗng nhiên bị đảo lộn.

[1] Huệ Thi (370 TCN-310 TCN) là 1 nhà triết học cổ đại Trung Quốc thuộc phái Danh gia. Ông từng làm tướng quốc cho Ngụy Huệ Thành vương và là người nổi tiếng hiểu sâu biết rộng về mọi mặt và giỏi biện luận.

Trang Tử: nổi tiếng với tích “Trang chu mộng điệp”. Tìm hiểu thêm về Trang Tử

* Huệ Thi viếng tang vợ Trang tử

Vợ Trang Tử chết, Huệ Thi đến viếng, thấy Trang tử ngồi duỗi hai chân, tay gõ nhịp vào bàn mà ca hát. Huệ Thi bảo: “Mình ăn ở với người ta, có con với người ta. Bây giờ người ta già, người ta chết, không khóc cũng còn được đi, lại còn gõ bàn mà hát, chẳng quá lắm ru?”

Trang tử đáp: “Không phải thế. Lúc nhà tôi mới mất, tôi cũng như mọi người thương tiếc lắm chứ. Nhưng xét lại hồi trước thì vốn không có sinh, chẳng những không có sinh mà vốn không có hình, chẳng những không có hình mà vốn lại không có khí, con người ta chẳng qua chỉ là tập chất biến hóa ra có khí, khí biến

hóa mà có hình, hình biến hóa mà hóa ra có sinh, có sinh lại biến mà hóa ra có tử. Có khác nào xuân hạ thu đông, bốn mùa cứ tuần hoàn đi lại không? Và lại chết là về với tạo hóa. Người ta yên nghỉ nơi cụ thất, thể mà còn theo đuổi, khóc lóc thì hóa ra ta không biết mạng trời ư? Cho nên tôi không khóc nữa.

(theo wiki)

Ở đây ý của thái phó là ông này vợ mất mà cũng không khóc, lại còn ‘ngụy biện’ với Huệ Thi => Hai người này có gian tình =))

(2) Lãnh huyết vô tình có nghĩa là máu lạnh không có tình nghĩa. Em sử quan này xuyên tạc thành 4 anh đẹp giai ngồi ngồi, tài hoa khôi nói trong ‘tứ đại danh bộ’ của bác Ôn Thụy An. Ai có thắc mắc hoặc chưa biết 4 chàng, xin mời gg (nhà hàng: các anh đều đã có đôi có cặp, đừng tin truyện gốc =)))

(3) Tị yêu hồ: là lọ thuốc hít, là kết tinh của quá trình dung hợp giữa văn hóa Trung Quốc là phương Tây. Sau thế kỉ XVI, thuốc hít truyền vào khu vực Đông Bắc Trung Quốc, là nơi dân du mục không thể hít thuốc trên lưng ngựa, do đó thuốc hít chính là loại thuốc hít thích hợp nhất, từ đó nó được lưu hành rộng rãi.

Vì để cho lọ thuốc bền, dân du mục thường dùng các loại ngọc, kim loại, sừng thú để chế tác, với tạo hình lung linh khéo léo, độc đáo tinh xảo, chủng loại đa dạng, dần dần trở thành món hàng cao cấp chuyên cung cấp cho người thượng thức hoặc thể hiện thân phận địa vị của người đó,

Lọ thuốc hít của Trung Quốc có thể khắc tranh chữ, được điêu khắc hoặc gọt giũa hay khảm vào; sử dụng hoa văn màu canh hoặc nhiều màu, điêu khắc từ gốm sứ, bao ngoài là gỗ, tinh xảo khéo léo, đúc rút kĩ thuật của cả trg và ngoài, là một đồ vật điển hình cho văn hóa cổ.

(4) Thuyết ba đại diện: do Giang Trạch Dân đưa ra. Nội dung: Đảng cộng sản Trung Quốc đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến, đại diện nền văn hóa tiên tiến và đại diện lợi ích của đông đảo nhân dân Trung Quốc.

Những người chỉ trích tin rằng đây chỉ là một phần trong sự thần thánh hoá cá nhân Giang, những người khác coi việc áp dụng học thuyết là tư tưởng dẫn đường trong việc lãnh đạo tương lai của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Học thuyết Ba Đại diện được nhiều nhà phân tích chính trị coi là nỗ lực của Giang Trạch Dân nhằm mở rộng các Nguyên tắc Mác xít Lêninít, và vì thế đưa ông lên ngang tầm với những triết gia Mác xít Trung Quốc thời trước như Mao Trạch Đông và Đặng Tiểu Bình.

4. Chương 4

Mùa hè đã đến, thời tiết oi bức, Đoàn Quân Nhiên sợ chịu khổ quyết định ngừng thượng triều ba ngày, tự mình ngâm người dưới hồ. Long Tĩnh Lam nhìn y như vậy cũng bó tay hết cách.

Hôm nay, Đoàn Quân Nhiên lại vô cớ không vào triều, sau đó cho mọi người lui ra hết, để cho mỗi Lâm Thiếu Hoa cùng y hưởng thụ trong căn phòng tắm trống trải xa hoa.

“Sử quan! Khanh cũng vào hồ chơi đi!”

Đoàn Quân Nhiên chỉ mặc một cái tiểu khố màu trắng, ngâm người trong nước, mỉm cười sáng lạn với Lâm Thiếu Hoa y phục chỉnh tề bên trên.

“Hoàng thượng, ngài đừng náo loạn nữa. Vi thần đang bận sửa lại bản ghi chép đây.”

Lâm Thiếu Hoa giải thích, sau đó tự nhiên quay đầu cười, trưng ra nụ cười tươi mát lại ôn nhu.

Hai mắt Đoàn Quân Nhiên sáng rực, giọng nũng nịu ra vẻ tức giận, “Da, sử quan, vậy mà trẫm chưa phát hiện a, ở bên Khanh lâu như vậy, hóa ra Khanh cũng là người ôn nhu nha ~”

Lâm Thiếu Hoa ngậy ra một lúc. Ôn nhu sao? Từ trước đến giờ, những từ như là ‘nhã nhạn lịch sự’, ‘thanh nhã’, ‘khiêm tốn’ gì gì đó luôn gắn liền với mình. Nhưng mà... Thật sự ta là người ôn nhu sao?

Lắc đầu, không thêm nghĩ đến nữa. Lâm Thiếu Hoa nhìn nhìn Đoàn Quân Nhiên khờ dại, nếu mà phải nói lời dại nghịch bất đạo thì là hoàng thượng này chỉ thích làm nũng, thật giống như đệ đệ nhỏ tuổi đã chết yểu kia, cũng có thể là vì như vậy nên trước mặt ngài, mình mới để lộ chút ít ôn nhu đi.

“Sử quan! Sử quan!”

Đoàn Quân Nhiên không theo không tha, thừa dịp sử quan cúi đầu ghi chép đã bơi tới cạnh hồ, đưa tay kéo y xuống.

“Hoàng thượng!”

Lâm Thiếu Hoa cả kinh, khi định thần lại được thì hành động đầu tiên là nỗ lực ném quyển sổ lên bờ, chính mình lại ‘ùm’! một tiếng, ngã xuống nước.

“Ha ha! Bây giờ khanh có trốn cũng không thoát đâu! Mau chơi thủy chiến với trẫm nào!” Đoàn Quân Nhiên đánh lên thành công, vỗ tay hoan hô.

Lâm Thiếu Hoa nhô đầu đã ướt sũng nước lên, bắt đắc dĩ nhìn tiểu hoàng đế đang cười xấu xa, giờ lại từ từ bơi về phía mình.

“Hoàng thượng, vi thần vẫn nên ra ngoài thôi.” Lâm Thiếu Hoa quệt quệt nước trên mặt, “Như vậy không ra thể thống gì cả.”

“Ai! Cái gì thể thống với không thể thống chứ! Khanh cũng tới chơi đi. Xem này, đây là mèo con cún con bằng gỗ Bùi Phi mua cho trẫm đó, có thể nổi trên nước nữa đó nha. Chúng ta đến chơi đi!”

Thấy Lâm Thiếu Hoa vẫn còn mặc quan phục chỉnh tề trên người, Đoàn Quân Nhiên nói xong cũng chẳng thêm khách khí, nhào lên lột đồ Lâm Thiếu Hoa.

“Ai, hoàng thượng!”

Lâm Thiếu Hoa thực sự là hết cách, sao lại thích chơi đùa thế này a. Nhưng mà thật sự giống đệ đệ của mình, lúc trước hai người cũng hai chơi đùa trong nước như vậy...

Lâm Thiếu Hoa ngẩn người, chỉ chốc lát đó thôi đã bị Đoàn Quân Nhiên cạy mạnh lột sạch sẽ quan phục.

“Oa! Hóa ra da sử quan khanh lại trắng vậy a!”

Đoàn Quân Nhiên hệt như tiểu hài tử thấy được thứ mới lạ, tò mò nhào lên chà chà lại xát xát gò ngực mềm mại trắng như bạch ngọc kia, “Nhưng mà gầy quá a, có thể nhìn thấy được cả xương sườn luôn kia. Lần sau hãy dùng bữa cùng trẫm, trẫm phải nuôi khanh cho thật mập!”

Lâm Thiếu Hoa dở khóc dở cười, thấy y phục đều đã bị lột bị xé, khó tránh khỏi đau lòng khi nhìn thấy đồng bạc ra đi, thoáng khó chịu, “Hoàng thượng, ngài thật là hồ nháo, y phục của vi thần không thể mặc được nữa.”

“Vậy thì sao? Có sao đâu chứ? Trẫm thưởng cho khanh nhiều vải hơn một chút, chỉ cần khanh cùng trẫm chơi là được!” Đoàn Quân Nhiên tuy ngậy thơ nhưng cũng không đến nỗi ngốc, biết lấy đồ vật hấp dẫn người.

Lâm Thiếu Hoa vừa nghe, trong lòng thoải mái a. Ân, vẫn là thỏa mãn vật chất quan trọng hơn. Thế là lập tức trình trọng gặt đầu, bộ dáng có chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

“Oa! Thiên Cầu quốc muốn tấn công!”

“Thiên Miêu quốc sẽ không để cho đám thổ phỉ các ngươi thực hiện được!”

“Xem độc môn tuyệt kỹ của Thiên Cầu quốc ta đây!”

“Hừ! Nhân nghĩa không có, công thủ cũng khác! Chúng ta xem đám không biết lễ nghi như ngươi có thể thủ thắng hay không!”

“Sử quan a! Khanh đừng có ngay cả chơi thủy chiến cũng phải đọc mấy cái đó được không? Trẫm đau đầu muốn hết!”

“Vâng, hoàng thượng! Thiên Cẩu quốc các ngươi không biết quý trọng bạc chính là sai lầm lớn nhất!”

“Trẫm là chân long Thiên tử! Chân long Thiên tử tới rồi!”

“Ta đại diện bạc tiêu diệt các ngươi!”

Thật sự là rối tinh rối mù...

Đoàn Quân Nhiên cứ thế, cùng Lâm Thiếu Hoa ở trong hồ đại não một phen, cuối cùng hai người mệt đến thở hồng hộc, cả đầu ngón tay cũng không nâng nổi.

“Sử quan... Là trẫm thắng đúng không? Thân thể khanh không tốt a, có hại lắm nga ~”

Đoàn Quân Nhiên cười nói, sau đó chậm rãi chuyển đến bên người Lâm Thiếu Hoa, đưa tay vịn bờ hồ, kết quả trượt chân, ngã ngửa vào người Lâm Thiếu Hoa.

Ô, người sử quan thơm quá a, mềm quá a! Đoàn Quân Nhiên híp mắt, nhấc đầu tựa vào trên vai sử quan, bởi vì quá mệt, cả người cũng lười động.

Tư thế hai người lúc này quả thực là cực kì mờ ám, từ bên ngoài nhìn vào chính là hai thiếu niên không mặc đồ ôm nhau. Người trẻ hơn đặt người lớn hơn ở cạnh hồ, đừng nói là trên bờ còn có hai bộ y phục bị lôi kéo xé rách...

“Hoàng...” Lâm Thiếu Hoa nhắm mắt lại, vừa mới muốn nói cái này không hợp lễ nghi, bỗng nhiên cảm thấy trong không khí có mùi hương là lạ.

Giật mình mở to mắt, Lâm Thiếu Hoa thấy Dương Húc Nghi yên lặng đứng ở cạnh hồ, lạnh lùng nhìn bọn họ, sắc mặt xanh mét...

Lâm Thiếu Hoa nhất thời cũng không biết phải phản ứng thế nào, trong lòng cũng chẳng thấy bối rối hay hoảng loạn gì, chỉ thấy có lẽ là ngự y thấy mình không hợp lễ pháp, sợ hấn sẽ tóm được tóc (aka điểm yếu) của mình thôi.

Đoàn Quân Nhiên lại hồn nhiên lên bờ, hệt như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra, lười biếng uể oải nói, “Nga, ngự y tới rồi, trẫm không phải bảo khanh lấy thanh hương hoàn tới sao?”

Ngự y dâng lên một hạp dược, ánh mắt lại chăm chú nhìn Lâm Thiếu Hoa đang vươn tay nhận lấy quan phục mới do thái giám đưa, sắc mặt u ám, môi mím chặt.

“Oa! Đúng là thanh hương hoàn tốt nhất, tắm rửa xong dùng cái này pha nước uống, trên người lúc nào cũng thơm ngát!” Đoàn Quân Nhiên nhận được hạp, cười tươi roi rói.

Lâm Thiếu Hoa đã khoác xong quan phục, bắt đầu thu dọn sổ sách lẫn bút lông vừa nãy bị ném lên. Đoàn Quân Nhiên đảo mắt mấy vòng, lại nghĩ ra trò mới, “Sử quan a, đêm nay Tĩnh Lam nói muốn mở hội qua quả (hội trái cây) ở tẩm cung, không cần phải cầu nệ lễ nghi vua tôi làm gì, khanh cũng đến chơi đi!”

Nhớ lại hội qua quả lần trước, mình bị lăn qua lộn lại nằm bẹp dí dưới gầm long sàng, nghe giọng điệu trêu chọc của Long Tĩnh Lam cùng tiếng rên rỉ khiến người ta đỏ mặt của Đoàn Quân Nhiên, thật sự là khổ không chịu nổi...

Lâm Thiếu Hoa phá lệ mặt nhăn mày nhíu, nhẹ giọng nói một câu, “Hoàng thượng, hôm nay thần thật sự mệt chết rồi.”

Đoàn Quân Nhiên lập tức thay bằng vẻ áy náy, thương xót nói, “Nga, là trẫm không tốt, vậy khanh cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.”~ v

~Lâm Thiếu Hoa vừa mới ra khỏi cửa cung thì đã bị người kéo tay áo. Y quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên phát hiện phát hiện hóa ra là ngự y cả ngày cứ quần lấy mình mà không chịu xì bạc ra!

“Huynh...” Lâm Thiếu Hoa còn chưa hỏi được câu nào, đã thấy ngực y lúc nào cũng căng thên khi gặp mình, giờ đây lại nghiêm mặt âm lãnh, nhìn mình mà như nhìn con mồi, trong lòng bỗng thấy không được thoải mái.

“Lâm đại nhân, ta đã bao nhiêu lần đến gần huynh, muốn cùng huynh làm bằng hữu, huynh lại chẳng thèm ngó ngang tới. Được, vậy hôm nay huynh đã thân mật với hoàng thượng thế nào? Hai người trần truồng lỏa thể ôm ấp trong bồn tắm, không biết là làm việc gì!”

“Người nói cái gì a!” Lâm Thiếu Hoa hiện giờ mới biết khinh hoàng, nói chuyện cũng không lưu loát, “Người, làm sao người có thể... Vu khống thanh danh của ta và hoàng thượng!”

“Vu khống? Thanh danh? Lâm đại nhân, huynh còn lo lắng những cái này? Có thần tử nào có thể thân cận da thịt với hoàng thượng nữa không? Hay là huynh ngày ngày ở trong cung, không hề biết đến sự tồn tại của Phụ chính vương?” Lúc Dương Húc Nghi phát hỏa thực sự rất khinh khỉnh, thanh âm tuy không lớn nhưng lại làm người ta có cảm giác đặc biệt mãnh liệt, lại thêm cả khuôn mặt của hắn, tựa như có thể hiện ra cơn giận vô hình.

Lâm Thiếu Hoa mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng những lời Dương Húc Nghi nói đã đánh mạnh vào y. Chiều nay đúng là mình không đúng, nhưng dù có thế nào cũng không được hiểu sai đến mức này a...

Hồn còn chưa kịp quay về thì vai Lâm Thiếu Hoa đã bị người kia bắt được. Dương Húc Nghi hung tợn nói, “Lâm đại nhân, là huynh đang chột dạ sao?”

Lui ngay về sau mấy bước, giọng Lâm Thiếu Hoa khê run, “Người nói hươu nói vượn! Ta bắt quá là bị hoàng thượng...” Cẩn môi, phải nói thế nào đây? Bị hoàng thượng kéo vào trong nước chơi thủy chiến một trận à? Quá mức hoang đường! Vậy mà còn để cho người này chứng kiến cảnh đó, thật đúng là phiền muốn chết...

Không muốn cãi nhai với hắn thêm nữa, Lâm Thiếu Hoa đành phải miễn cưỡng nói một câu, “Các thần tử phục tùng hoàng thượng là đương nhiên, huynh quản việc không đâu này làm gì.”

Y không hề biết bộ dáng khó xử này của mình lại càng chọc giận Dương Húc Nghi. Người lúc nào cũng lạnh lùng như hắn bỗng nhiên cao giọng, “Nói vậy là Lâm đại nhân bị hoàng thượng khinh bạc? Hay là huynh chủ động hiến thân? Có muốn hạ quan đi tuyên truyền với các đồng triều khác không? Nói lòng trung thành của huynh đối với hoàng thượng có nhật nguyệt chứng giám!”

Lâm Thiếu Hoa cảm tức nhìn hắn, mắt cũng đỏ cả lên. Tốt xấu gì y cũng được xem là thư hương thế gia (gia tộc có truyền thống đọc sách/hiếu học), môn quy nghiêm ngặt, danh dự trong sạch gì gì đó đều được đặt rất nặng, vậy mà bây giờ bị Dương Húc Nghi làm cho giận điên lên, có dòng khí nghịch dâng lên đến tận cổ, âm trầm hồi lại, “Đó là thật thì thế nào? Người thích nói thì cứ nói đi! Chỉ cần người không sợ hoàng thượng trị tội người!”

Lâm Thiếu Hoa vung tay áo, xoay người muốn đi. Bỗng nhiên bị người kéo mạnh lại, ngã ngay vào lòng ngực phía sau. Ngẩng đầu nhìn liền thấy đôi mắt đen sâu không đáy của Dương Húc Nghi, dường như có thể nuốt chửng người vào đó. “Vì sao? Vì sao đối với ta người lại như không nghe không hỏi, không có bất cứ phản ứng gì, vậy mà đối với hoàng thượng lại thân cận đến thế? Là vì sao? Người nói đi!”

Lâm Thiếu Hoa bị hắn lắc cho choáng váng. Người này thật sự là kỳ quái, nói cả ngày cũng chẳng hiểu hắn đang nói gì, mà y cũng chẳng muốn lãng nhăng với hắn, nhưng mà hình như hắn rất để ý đến quan hệ giữa mình với hoàng thượng.

Mới nghĩ như vậy, Lâm Thiếu Hoa cố ý lộ ra nụ cười sung sướng khi người khác gặp họa, cười lạnh một tiếng nói, “Đương nhiên đó là vì hoàng thượng là chủ nhân của ta. Ngài cho ta bổng lộc, ta đương nhiên sẽ nghe ngài. Lấy tiền của người thì phải làm việc cho người, đạo lý đó người cũng không hiểu được sao?”

“Tiền? Sao ta lại không nghĩ đến chứ. Chẳng trách nghe nói những người khác cầu người làm việc, người luôn đòi tiền... Chẳng lẽ bất cứ ai cho bạc thì cái gì người cũng chịu làm cả sao?!” Lòng Dương Húc Nghi vừa tức vừa đau. Đây là y sao? Thiếu niên tươi cười như hoa lê, thuần khiết lại xinh đẹp kia, hóa ra có thể vì bổng lộc mà bán mình, thậm chí ngay cả thân thể cũng bán được... Dương Húc Nghi vừa nghĩ đến đây, khó chịu đến không thở nổi.

Lâm Thiểu Hoa lại không nhận ra ý tứ trong lời hắt, nghĩ thầm: ta nói thật đó a, vốn hoàng thượng cho ta bổng lộc, ta sẽ làm tiểu quan viên cho ngài, đó là đương nhiên! Người như người a, vừa kì quái lại vừa ngu ngốc. Thế là y lại nói tiếp, “Đúng vậy a, có bạc cầm thì có gì mà không chịu?”

Dương Húc Nghi nhìn y với ánh mắt phức tạp, buông lỏng tay. Lâm Thiểu Hoa cũng lơ mơ thấy được, ánh mắt người này có vẻ rất thương tâm, cũng rất phần nộ. Chẳng lẽ là lỗi của y sao?

Quên đi, chuyện của người khác thì quản làm gì. Lâm Thiểu Hoa giật người bước đi, trong lòng kì thật cũng hơi lo sợ.

Dương Húc Nghi nhìn thấy bóng lưng y rời đi, lại nhớ đến bóng dáng lần đầu tiên mình gặp... Tay bắt tri bất giác vươn nhanh ra, khuôn mặt luôn không có biểu cảm gì đột nhiên xuất hiện nụ cười bí hiểm. Hừ! Vì bạc mà cái gì cũng chịu sao? Xem ra người thật sự không biết tự quý trọng mình, đúng là kẻ thiếu giáo huấn a!

“Người đã không chịu uống rượu mời thì cũng chỉ đành đi uống rượu phạt vậy.” Dương Húc Nghi đứng dưới bóng râm tường cung, âm hiểm nở nụ cười. Lâm Thiểu Hoa, ta muốn xuyên thấu lòng người, lột bỏ da người, cho đến khi tóm được người của trước kia mới thôi!

5. Chương 5

Từ khi chuyện đó xảy ra, Dương Húc Nghi rốt cuộc không tới tìm Lâm Thiểu Hoa nữa, hơn nữa ngay cả khi chạm mặt nhau cũng đều coi y là không khí, hờ hững như không, đương nhiên hắt cũng không thật sự đi đưa chuyện lung tung, thật giống như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Lâm Thiểu Hoa mặc dù có chút khó chịu, nhưng nếu người kia đã không để tâm đến mình thì mình cũng theo hắt đi, còn mừng vì được bớt lo nữa là.~ v

~Chỉ chớp mắt, mấy tháng đã trôi qua. Hôm nay, Lâm Thiểu Hoa phải thức nguyên đêm trước để sửa chữa một đồng văn hiến (tài liệu lịch sử), giờ này mệt mỏi muốn chết, vậy mà vẫn phải cố gắng tỉnh táo để đi theo tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên ưa thích làm loạn đi tham gia lễ hội thả đèn.

Trước đó vài ngày, Đoàn Quân Nhiên không biết lễ hội thả đèn là ngày lễ tượng trưng có tâm ý của hai người yêu nhau, chạy đến thư phòng làm nũng với Long Tĩnh Lam, kết quả bị Long Tĩnh Lam đã bị châm lửa hảo hảo ‘trừng phạt’ một phen. Còn y luôn tự cho mình là sử quan có công việc nguy hiểm cao độ khó cao đương nhiên cũng phải núp sau màn mà ghi ghi chép chép.

Lâm Thiểu Hoa vỗ vỗ đầu, ngày càng tự bồi phục chính mình. Nghe đoạn đối thoại chảy máu mũi cùng tiếng rên tí như vậy mà vẫn có thể mặt không biến sắc, thật đúng là tiến bộ không ít...

“Nha, sử quan, mở cửa xe ra đi!” Hoàng thượng ra lệnh, làm Lâm Thiểu Hoa đang thả hồn theo mây rơi bịch xuống đất, về mặt bình tĩnh từ dưới chỗ ngồi kéo tấm ván ra, xuống xe ngựa. Vừa quay đầu lại nhìn, y phát hiện mặt Phụ chính vương Long Tĩnh Lam hết xanh lại tím, hết tím lại xanh, biến hóa liên tục, nhìn qua rất là phần khích.

“Đợi một chút! Y ngồi trong xe này từ khi nào?!” Long Tĩnh Lam cực kì kinh ngạc.

“Hử? Y an vị ở trong này ngay từ đầu rồi mà.” Đoàn Quân Nhiên quăng ra câu trả lời không tim không phổi, sau đó nhìn Long Tĩnh Lam vẫn còn đang khiếp sợ, bộ dạng như chẳng có gì xảy ra, “Không phải lúc nào y cũng đi theo ta sao? Có phải người không biết đâu chứ.”

“Chỗ đó là thế nào? Rõ ràng là trốn tránh mặt mới ngồi dưới đó!”

“Nhưng mà y thích ngồi ở chỗ đó mà. Sử quan không cần nhìn, chỉ cần nghe thanh âm là có thể lặng lẽ ghi nhớ rồi, sau đó trở về sẽ ghi chép lại; tựa như lần trước người dạy ta võ công ấy, y cũng ở dưới ghế nghe vậy, sau đó lúc về thì ghi lại.”

Đoàn Quân Nhiên vẫn cứ vừa cười vừa nói, hoàn toàn không biết trong lời nói của mình có chứa ‘nội dung’ không bình thường, hơn nữa còn kinh ngạc phát hiện đầu Long Tĩnh Lam lại bốc khói, lo lắng hỏi, “Tĩnh Lam? Người thật sự không có chuyện gì sao? Sao lại cứ bốc hơi nước thế? Chẳng lẽ trên đầu người có giấu cái nồi hơi à?”

...

Lâm Thiệu Hoa bất động thanh sắc, đến ngay cả y cũng biết là Long Tĩnh Lam lúc này rất là tức giận. Ai, làm thần tử đúng là khó khăn a...

“Y ghi hết tất cả? À ờ, ta hỏi... Lần đó... Chuyện dạy võ công cho người...”

“Àn? Nga, ta quên rồi. Sử quan, đưa sổ cho Tĩnh Lam xem.” Đoàn Quân Nhiên ra lệnh xong, Lâm Thiệu Hoa lập tức trình sổ lên. Long Tĩnh Lam vươn tay, lòng như lửa đốt lật đến bản ghi chép hôm đó, phát hiện viết đơn giản: <>

Long Tĩnh Lam không thể nhịn được nữa, bạo phát, điên cuồng hét lên, “Ý đồ bất chính? Cái gì gọi là ‘ý đồ bất chính’?!”

Ai nha nha, thật là việc lớn không tốt, việc lớn không tốt. Lâm Thiệu Hoa tuy rằng không có diễn cảm gì nhưng cũng biết sự tình không tốt rồi. Xem ra là sau này Phụ chính vương nhất định sẽ tìm mình gây rối đây; nhưng mà sử gia vô nhất tự vô xuất xứ (không nói một chữ không ở ẩn), muốn oán thì đi mà oán Tư Mã Thiên đi! Ta tuyệt đối không can thiệp!

Trong lễ hội thả diều này, Long Tĩnh Lam cùng Đoàn Quân Nhiên cũng đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, bị xem như là thủ lĩnh đám lưu manh.

Đối với cái này loại chuyện không đầu không đuôi này, Lâm Thiệu Hoa đã quá quen thuộc nên cũng chẳng coi ra gì. Thu dọn xong sổ sách, theo sau đội ngũ trở về, đi được rõ xa còn nghe thấy khẩu âm Trung Nguyên đang điên cuồng gào thét, “Tiểu tình dục cuồng! Ta muốn cho người xấu hổ! Ta muốn cho người đẹp mặt! Nhìn người bị quăng bỏ! Còn không phải cái mặt của thụ!”

Thật sự là cuộc chiến nhảm chán, mỹ nam tử từ Trung Nguyên tới kia hình như là động vật đơn bào không có logic, thật chẳng khác gì chủ tử Đoàn Quân Nhiên của y...~ v

~Dọc đường đi, Lâm Thiệu Hoa cũng không nói chuyện với người khác, chỉ lo thất thần một mình. Đột nhiên khi mở mắt ra, phát hiện mình đã tụt lại sau cùng; mà con đường này lại là lối rẽ vào thành. Lâm Thiệu Hoa vừa mới định xoay người trở lại đường lớn thì đột nhiên nghe thấy tiếng sáo xa xa.

Âm thanh này không vui như tiếng sáo bình thường, mà có gì đó linh hoạt kỳ ảo, lại như có chút nén giận. Nhưng ở Đại Lý này, nhạc cụ thông thường đều là hồ lô ti cùng ba ô, hầu hết người thổi sáo thường là đã được giáo dục trong cung. Chẳng lẽ người này là từ trong cung ra?

Mang lòng hiếu kỳ, Lâm Thiệu Hoa nhẹ nhàng đi theo tiếng sáo. Đến khi thấy người áo bào phơ phất thì trợn mắt há mồm. Sao lại có thể là hán được chứ? Chẳng lẽ ngự y này là người có nhiều tình cảm đến thế? Có thể thổi được khúc sáo động lòng người đến vậy.

Lâm Thiệu Hoa không làm kinh động hắn, chỉ yên lặng đứng sau nghe. Khúc sáo kia ngày càng trầm xuống, tựa hồ phiến muộn không thôi, mơ hồ khiến cho lòng Lâm Thiệu Hoa cũng như cộng hưởng. Nếu không phải là chuyện chính mình đã trải qua thì chắc chắn không thể biểu hiện rõ ràng vậy được, xem ra người này đúng là có chuyện thương tâm lắm a...

Bỗng nhiên, tiếng sáo lại cao vút lên, thủ khúc trở nên vui tươi hơn, giống như mạch suối ngầm phun trào, chìm muông hướng phượng, nháy mắt đó, tưởng chừng như tất cả hạnh phúc sướng vui trên thế gian này đều được gom lại, mất mát mà lại vui mừng, thậm chí còn có gì đó như đắc ý, thậm chí còn mang theo chút giảo hoạt gian trá.

Lâm Thiếu Hoa hoài nghi không biết có phải mình nghe nhầm hay không, sao có thể nhận ra nhiều cảm xúc trong khúc nhạc này đến vậy. Nhưng quả thật là như thế, khúc hết, y còn chưa kịp xoay người thì đã thấy mình nhìn thẳng vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Dương Húc Nghi.

Nhất thời, Lâm Thiếu Hoa không biết nói gì cho phải, mà ánh mắt Dương Húc Nghi cũng hiện vẻ bất ngờ, sau đó lại khôi phục lại bộ dáng cũ. Hắn mở miệng trước, “Thì ra Lâm đại nhân cũng có nhả hứng rình trộm.”

“Người đứng ở vùng ngoại ô thối sáo, lại không cố ý che giấu, sao có thể nói là ta rình trộm?” Lâm Thiếu Hoa lập tức phản bác. Ngẫm lại cũng thật kỳ quái, chỉ cần là nói chuyện với Dương Húc Nghi là y lại thấy không thoải mái.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ nghiêm mặt hay tức giận, nhưng Dương Húc Nghi lại rầu rĩ bật cười. Lâm Thiếu Hoa ngó người, nhìn hắn, không biết có chuyện gì.

“Lâm đại nhân, lại gặp ở hội điều này, chúng ta thật là có duyên a.”

Dương Húc Nghi không hiểu gì. Những lời này làm Lâm Thiếu Hoa hoàn toàn không rõ, có lẽ là vì cuộc gặp gỡ ngày hôm nay mà thôi. Lâm Thiếu Hoa lắc lắc đầu, chấp tay nói, “Hoàng thượng vẫn chờ ta, Dương đại nhân cứ tự nhiên ngắm cảnh thối sáo đi nhé, thứ cho hạ quan không phụng bồi được.”

Lâm Thiếu Hoa nói xong liền đi, bước chân không hề do dự, ngược lại còn càng đi càng nhanh, bởi vì cảm giác lo ngại ngáy làm y thấy thật nguy hiểm! Đây không phải là lần đầu tiên y có cảm giác này. Lần trước ở ngự hoa viên, vô ý thấy Dương Húc Nghi tra tấn con hoàng cầu, y chỉ thuận miệng hỏi hắn đó là được gì, lúc bị hắn nhìn lại đã thấy lạnh cả người. Lần này cũng là cảm giác ấy, thật đáng hận!

Dương Húc Nghi lúc ấy đang đứng trên cao, nhìn bóng dáng Lâm Thiếu Hoa vội vàng vàng rời đi, bên miệng không thể khống chế nhếch lên nụ cười. Lâm Thiếu Hoa, người còn không biết đâu, đó là được vật ta đặc biệt nghiên cứu vì người đó...

Còn chưa chuẩn bị xong đâu...~ v

~Lâm Thiếu Hoa vẫn chưa hề biết gì, chậm chạp vượt qua đội ngũ, trở lại trong cung. Nhưng y cũng chẳng rảnh rồi, làm người cố vấn cho Hoàng thượng chơi rối trong tấm cung, lâu lâu lại nhắc nhở tiểu hoàng đế lơ mơ rằng lúc nào phải cho con rối nào lên màn. Bởi vậy mới thấy, kiếm tiền mưu sinh quả nhiên không dễ dàng, mà chuyên nghiệp lại là tố chất đòi hỏi cao đến mức nào. Xin hỏi trong cả cái thiên hạ này, có mấy người được giống như Lâm Thiếu Hoa y?

Thứ nhất: lúc nào cũng chờ ghi chép mấy lời có thể hù chết người khác từ trong miệng Đoàn Quân Nhiên; bất luận là hoàng thượng muốn kết hôn với Quan Vũ hay là thú Khổng Tử, cũng không được phép ngắt đi.

Thứ hai: chẳng những ngày ngày mắt thấy tai nghe hai nam nhân khanh khanh ta ta, còn phải luyện được mặt không đổi sắc tổng kết lại, dùng lời lẽ đơn giản nhất để ghi lại, tận lực theo yêu cầu ‘giống như thật’ của bậc tiền bối Tư Mã Thiên.

Thứ ba: thời thời khác khác lúc nào cũng phải thúc giục những người quanh hoàng thượng chờ đục nước béo cò, dùng dao bút [1] vô tình của sử quan cố gắng phát triển thêm vài nghiệp vụ để kiếm thêm thu nhập.

Ngoại trừ mấy cái này, còn phải ở bên giúp Đoàn Quân Nhiên chơi đùa, đảm đương chức vị tham mưu cho ngài. Ví dụ như hiện giờ, phải mở miệng nói, “Hoàng thượng, phải cho tiểu sơn dương lên diễn rồi!”

...

Có ai không? Có ai không?

Không có!

Cho nên nói ta mới nói là không dễ dàng...

“Chờ một chút! Người xuất hiện từ lúc nào!” Thực hiển nhiên, Long Tĩnh Lam vừa nhìn thấy y, trong mắt hừng hực một ngọn lửa, quả thật chỉ muốn nhào vào ăn tươi nuốt sống y.

“Nga, lúc nào hạ quan cũng đi theo Hoàng thượng mà. Sử gia vô nhất tự vô xuất sử (không nói một chưa thừa không về ở ẩn), đây là tín điều (điều đặt ra để tin/làm theo) của kẻ làm sử quan như hạ quan.” Nỗ lực tỏ rõ lập trường của mình: ta là tôi tớ của hoàng thượng, đắc tội ngài chỉ là bất đắc dĩ a, ngài ngàn vạn lần đừng trách ta!

Vừa nỗ lực giải thích sự trong sạch của mình, vừa phải cẩn trọng tận chức tận trách nói một câu, “Hoàng thượng! Tiếp theo nên có đại hôn lang!”

Nhưng mà Lâm Thiếu Hoa cảm thấy, Long Tĩnh Lam không thể buông tha mình dễ dàng như vậy được.

Quả nhiên, ngay lập tức nghe thấy giọng nói từ tính đầy dụ hoặc kia, “Nhiên Nhiên, ta thấy sắc mặt sử quan không tốt lắm, không bằng ta với người chơi, để y đi tìm ngự y xem thử, được không?”

“Được chứ! Sử quan mau đi đi! Tĩnh Lam, chúng ta tiếp tục chơi nga!” Đoàn Quân Nhiên hồn nhiên không phát hiện, vô tư vung bàn tay nhỏ, để y lui ra. Lâm Thiếu Hoa bất đắc dĩ đành phải đi ra ngoài, bước về hướng thái y viện.~ v

~Lâm Thiếu Hoa cả người cứng đờ ngồi trong chẩn thất (phòng khám) riêng của ngự y trong thái y viện, nhìn tên Dương Húc Nghi treo trên mặt nạ cười xấu xa kia bưng lên cho y một ly trà, đột nhiên có dự cảm không tốt, khoát tay nói, “Không cần phiền toái, nhanh xem bệnh đi, xem xong ta còn phải trở về ghi chép nữa.”

Dương Húc Nghi nhướng nhướng mày, nhưng lại nhanh chóng gật đầu, “Không cần phải vội, dù thế nào thì người cũng uống ngụm trà trước đi.”

Bất đắc dĩ nhìn nhìn nhìn lá trà trong chén, Lâm Thiếu Hoa bưng lên uống hết, bỗng nhiên thấy người đối diện cười đầy tà khí với mình thì lạnh hết cả sống lưng.

“Uy! Rốt cuộc người cho ta uống cái gì? Không phải là độc được đấy chứ?”

Dương Húc Nghi ngây ra một lúc, sau đó cười ha ha, khuôn mặt lúc nào cũng chẳng có biểu cảm gì đột nhiên cười như điên, đương nhiên muốn bao nhiêu kinh khủng thì bấy nhiêu kinh khủng...

“Yên tâm, người là bệnh nhân của ta, nào có đạo lý y sinh độc chết bệnh nhân chứ. Ta còn chưa ngu ngốc đến vậy đâu. Ta chưa muốn đập chiêu bài của mình mà.” Dương Húc Nghi tỏ vẻ thờ ơ không để ý. Lâm Thiếu Hoa thấy hần mở y tương (hộp thuốc) ra, lôi ra một xấp băng gạc trắng.

“Người muốn xem bệnh thì mau xem đi! Đừng có lằng nhằng!”

“Ai da, tính tình hung dữ thật đó nha, chắc chắn là can hỏa vượng thịnh* rồi đây.” Dương Húc Nghi vừa cười vừa đi tới, “Lâm đại nhân, sắc mặt huynh quả thật không tốt nha, hạ quan phải đến xem cho huynh vậy.”

(can hỏa vượng thịnh: nóng gan, thường được cho là những người nóng tính)

Ai ngờ hần lại nhào tới cởi cổ áo đã được cài tề chỉnh của Lâm Thiếu Hoa ra, lộ ra làn da thịt trắng nõn trơn mềm như ngọc. Lâm Thiếu Hoa kinh hãi, không biết phải phản ứng thế nào, lại nghe thấy Dương Húc Nghi cất giọng âm dương quái khí, “Nha, làn da mềm quá nha, cảm giác sờ vào không tồi nha.”

Nói xong, lại làm như thực đưa tay qua sờ, ngón tay lạnh lẽo đụng vào, làm Lâm Thiếu Hoa bị dọa cho nhảy dựng lên, hét lớn, “Vô liêm sỉ! Người đừng có làm càn!” Sau đó mãnh liệt quay người lại hất tay hần ra.

Lâm Thiếu Hoa hiện giờ cứng đờ cả mặt hết như khối băng, thanh âm mặc dù lạnh lùng nhưng cũng đã hơi phát run, “Xin huynh tự trọng! Nếu không có việc gì nữa thì ta về đây.”

Nói xong cũng bất chấp lễ tiết linh tinh gì đó, chỉ muốn chạy trốn cho thật nhanh. Nhưng vừa mới bước được hai bước, Lâm Thiếu Hoa hoảng sợ phát giác mình toàn thân vô lực, trước mắt tối sầm lại, trong tai vang lên tiếng ong ong. Chẳng lẽ là sinh bệnh thật rồi sao?

Lúc này, một cánh tay mạnh mẽ vươn ra, ôm ngang lấy người y. Y cũng chẳng kịp suy nghĩ, cứ theo bản năng dựa hẳn vào lồng ngực cứng rắn phía sau, bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói âm trầm của Dương Húc Nghi a, “Hừ! Người cho là người còn có thể đi sao?”

Dương Húc Nghi!

Tim đập nhanh hơn, máu đều xông lên não. Có ai không? Mau tới cứu ta a!

“Lâm đại nhân, ai bảo huynh không chịu cảnh giác mà uống hết chén trà của ta làm gì. Nếu đã ở lại thì lo mà biểu hiện cho tốt đi!”

Không! Không! Không! Lâm Thiếu Hoa hét lên mà không phát ra được bất cứ âm thanh nào. Y mở miệng thật lớn, lại không có sức kêu lên; thân thể mềm nhũn tựa như không còn xương nữa, màu đen thẫm thẫm hoàn toàn vây lấy y...

“Uy! Chẳng qua một chút mê hồn được thôi, người không đến mức bất tỉnh đó chứ?”

Ai nói vậy? Muốn mở to mắt... Nhưng không thể mở ra được...

.

“Lâm đại nhân, nếu huynh không tỉnh lại, ta sẽ trừng phạt huynh đó nha.”

Là ai...

Lâm Thiếu Hoa cố sức mở to mắt, mắt một lúc lâu mới điều chỉnh tiêu cự lại được, nhưng ngay giây sau đã làm y bối rối, “Dương... Người...”

Vừa định động dậy, Lâm Thiếu Hoa hoảng sợ phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, còn nằm giữa trên giường, hai tay đều đã bị trói lại. Tập trung nhìn, chính là đồng băng gác vừa nãy Dương Húc Nghi lấy ra. Y không thể khống chế, quát to lên, “Uy! Người rốt cuộc muốn làm gì!”

“Làm gì?” Dương Húc Nghi như phát hiện chuyện gì đó thật buồn cười, cân nhắc nhìn y, đôi mắt đen bóng kia hết như muốn nuốt tươi y. “Đương nhiên là hảo hảo chơi đùa người.”

“Cái, cái gì!” Lâm Thiếu Hoa thất thần, trên trán đổ mồ hôi. Hắn nói thế... là có ý gì?

“Có ý gì?”

“Có ý gì? Ý trên mặt chữ. Ta muốn chơi đùa người, Lâm đại nhân, chẳng lẽ người vẫn không hiểu? Hử?” Dương Húc Nghi cười cười chìa ngón trỏ, gãi gãi cằm y, cảm giác ngứa ngáy tê dại xuyên qua toàn thân.

“Ta không hiểu!” Lâm Thiếu Hoa giận dữ hét lên, cố gắng giãy dụa. Dương Húc Nghi thấy y muốn động, lập tức lật người đè lên. Lâm Thiếu Hoa không thở nổi, mặt đã đỏ bừng.

“Đi... ra...”

“Không!” Dương Húc Nghi cười đắc ý. Lâm Thiếu Hoa phát hiện hôm nay mình nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn còn nhiều hơn cả một năm qua.

“Người... Quá nặng ...” Lâm Thiếu Hoa xấu hổ rít lên những lời này. Rõ ràng Dương Húc Nghi cũng chẳng phải loại người cao lớn, thậm chí nhìn qua có vẻ khá nhỏ gầy, sao lại nặng như vậy chứ? Quả thực là sắp ép y thành bụi phấn rồi.

“Lâm đại nhân chưa từng nghe qua súc cốt công sao?”

“Chẳng lẽ người...” Sắc mặt Lâm Thiếu Hoa nháy mắt trở nên trắng bệch, hô hấp dồn dập gấp mấy lần, “Không thể nào!”

Dương Húc Nghi tựa hồ khá hài lòng với biểu hiện hiện kinh sợ này của y, trêu đùa, “Nếu Lâm đại nhân không chịu tin tưởng hạ quan, vậy thì hạ quan đành phải cho Lâm đại nhân mở mang tầm mắt vậy.”

Lâm Thiếu Hoa trở mắt nhìn hắn lộ bỏ y phục, trần trụi đứng trước mặt mình. Mặt y có cảm giác nóng rực như thiêu như đốt, dùng hai tay đã bị cột vào nhau che mắt. Y là người trọng lễ nghi, từ nhỏ đã nhận được giáo dục không được nhìn thân thể của người khác, mà trong lòng y luôn coi tiểu hoàng đế Đoàn Quân

Nhiên là tiểu hài tử, đương nhiên cũng chẳng có phản ứng gì được. Nhưng hôm nay y lại chứng kiến thân thể nam nhân còn lớn tuổi hơn cả mình, nói không xấu hổ là nói dối.

“Người che cái gì, ta còn chưa quay về chân thân mà.” Dương Húc Nghi thấy bộ dáng y như vậy, trong lòng bỗng nổi lên ý xấu muốn đùa bỡn. Một Lâm Thiếu Hoa như vậy mới giống thiếu niên thuần khiết thanh lệ yếu đuối trước kia.

Lâm Thiếu Hoa chỉ nghe thấy tiếng khung xương răng rắc vang lên giòn tan, thiếp đó chỉ biết há mồm tròn mắt ngó người nhìn. Nam nhân trước mặt này thật là cao to cường tráng hết như Phụ chính vương Long Tĩnh Lam, nào có điểm nào giống ngự y Dương Húc Nghi nhỏ gầy teo kia đâu chứ?!

Chờ Dương Húc Nghi lại nhào lên lần nữa, Lâm Thiếu Hoa phát giác bả vai người này rộng đến khó tin, tưởng chừng như có thể che cả người mình, hơn nữa từng múi cơ dọa người lại hiện lên rõ ràng ngay trước mắt... Lâm Thiếu Hoa cố gắng ổn định tâm trí. Có phải đầu năm nay có quá nhiều chuyện ly kì không nhỉ?

“Người, người, quá nặng, ta thật sự chịu không nổi...” Lâm Thiếu Hoa thở thực khó khăn, đầu bắt đầu choáng váng, đành mềm giọng nói, trong đầu lại nghĩ: tên này muốn đề ta chết tươi đây à?

Lâm Thiếu Hoa nghe thấy Dương Húc Nghi phát ra một tiếng cười nhẹ, lập tức cũng cảm giác người nhẹ hẳn, thì ra là do hắn chống tay đỡ lấy người. Lâm Thiếu Hoa nhìn về phía hắn, nói, “Nếu người muốn chinh ta thì phiền người chọn một cách bình thường hơn, đòi tiền hay là đánh ta cũng được, chỉ cần đừng làm thế này.”

Dương Húc Nghi lại cười gian, “Lâm Thiếu Hoa, hình như người nghĩ sai rồi. Ta không phải muốn chinh người, ta là muốn làm người!”

Lâm Thiếu Hoa nỗ lực tiêu hoá những lời này, ngơ ngác nhìn gương mặt giả dối của hắn, còn cả đôi mắt đen sáng kia nữa, bỗng nhiên điên cuồng giãy dụa.

Dương Húc Nghi vươn một bàn tay tới, ép cho y không thể đứng dậy. Lâm Thiếu Hoa nhanh chóng đỏ cả mặt, hét to, “Súc sinh! Người không phải người! Buông!”

“Nha, kích động vậy làm gì? Đã đợi không kịp nữa?” Dương Húc Nghi cười cười giảo hoạt, dương dương tự đắc, biết Lâm Thiếu Hoa hiểu rồi, chính mình cũng chẳng cần khách khí làm gì nữa. Một tay khống chế hắn, một tay mạnh mẽ xé rách y phục của y, vải vóc bị xén nát, âm thanh soàn soạt vang lên rõ ràng trong phòng.

“Buông! Ta không muốn! Ta không muốn!” Lâm Thiếu Hoa vừa kinh vừa sợ, lòng rối loạn, không biết làm sao cho phải; trong đầu đều là những bản ghi chép kinh khủng: cái gì mà bạo chúa đùa bỡn với luyện đồng cả đêm, chết mất bao nhiêu người, tử trạng (tình trạng khi chết) thê thảm, hai mắt trống rỗng lồi cả tròng, dưới đùi máu chảy không dứt... Còn có vài đại thần thích nuôi trư luyện đồng, sau đó đều bắt những luyện đồng đó thành hoạn quan...

Cùng với một câu thường kèm theo: tình trạng này làm người ta giận sôi, thê thảm vô cùng, lông tóc dựng đứng...

Từng đoạn từng đoạn dọa người cứ lướt nhanh qua trong đầu y, trí nhớ mà bình thường y vẫn lấy làm tự hào, nay lại thành tra tấn lớn nhất. Vừa nghĩ đến chuyện ngày mai mình cũng sẽ chết thảm như vậy, cả người Lâm Thiếu Hoa đều co rúm, đồng tử thu nhỏ lại, liều mạng giãy dụa hét to.

Đáng tiếc Dương Húc Nghi đã nhanh chóng cởi sạch ngoại y lẫn lý y của y ra, ngay khi chuẩn bị lột luôn tiết khô, có lẽ động tác này đã kích thích Lâm Thiếu Hoa đang kinh hãi không thôi, thân thể y bỗng co giật mạnh. Dương Húc Nghi cũng thoáng kinh ngạc, bất giác lại dùng lực lớn hơn một chút.

“Không được! Không được! Van cầu người! Van cầu người! Ta sợ! Ta sợ!” Tiếng hét cuối cùng này quá sức thê thảm, lúc hét lên hai chữ ‘ta sợ’ kia, giọng nói cũng đã nức nở nghẹn ngào, nước mắt tràn mi rơi xuống, không thể ngăn nổi.

Dương Húc Nghi ngây ngẩn cả người, thấy bộ dạng đó của Lâm Thiếu Hoa, gương mặt làm người ta yêu thương giờ phút này lại khốc đến lê hoa đái vũ, đôi mắt sáng như ánh sao kia ngập đầy hoảng sợ, đến môi

cũng run rẩy không dứt.

Biết mình không thể thỏa hiệp, nhưng vẫn cứ bị câu cầu xin kia làm cho lòng hỗn loạn, Dương Húc Nghi cúi đầu hôn lên khóe mắt y, dịu dàng liếm đi nước mắt, thấp giọng nói, “Sao lại sợ đến vậy? Người cứ để ta...”

Lâm Thiếu Hoa không tranh cãi, cũng không phản bác, chỉ tội nghiệp nhìn hắn, hoàn toàn không còn bộ dáng cao ngạo lạnh lùng khi trước, bởi giờ đây y đã quá sợ hãi.

Dương Húc Nghi thở dài, ôm lấy mặt y, nói, “Vốn định dùng mê dược làm người hôn mê, cũng không tính dùng loại dược kia, hiện giờ là do người bức ta.”

Nói xong, xuống giường lấy một chiếc lọ nhỏ, đổ ra một viên thuốc, tách miệng Lâm Thiếu Hoa, nhét viên thuốc kia vào trong.

Sắc mặt Lâm Thiếu Hoa không được tốt lắm, bỗng nhiên mơ hồ nhớ tới ngày đó Dương Húc Nghi ép con chó kia ăn thế nào...

(1) việc thực, sau đó ai biết hối lộ cho ẻm thì ẻm sẽ cạo đi (đạo bút) để ghi tốt lại cho người ta =)). Xin tham khảo lại trường hợp của Thái phó đại nhân (chương 3)

6. Chương 6

cNóng, nóng quá, Lâm Thiếu Hoa cảm thấy như thân thể có một quả cầu lửa đang cháy hừng hực, sắp thiêu y thành tro, đặc biệt là chỗ dưới bụng, nhưng có làm thế nào cũng không thể kêu gào thành tiếng, tra tấn y đến mức lăn qua lộn lại trên giường. Dương Húc Nghi ở bên hưng trí bừng bừng nhìn phản ứng của y, bộ dáng khí định thần nhàn như chẳng liên quan gì đến mình.

Chịu không nổi, cơn nóng sốt qua đi lại là cảm giác mềm nhũn. Được gì mà có thể lợi hại như vậy? Đôi chân Lâm Thiếu Hoa thon dài, đá đập lung tung trên đệm giường, mắt trừng trừng nhìn đỉnh màn, nỗ lực ngâm nga nội dung khởi nghĩa Trần Thắng - Ngô Quang

Dương Húc Nghi cảm thấy thực buồn cười, Lâm Thiếu Hoa này đúng là người bảo thủ thật, đã đến bước này rồi mà còn muốn chạy trốn nữa. Đợi thêm lát nữa, chờ cho dược kia hoàn toàn phát huy công hiệu, ta xem người còn chống cự kiểu gì!

Lâm Thiếu Hoa bị bản năng bức bách đến chịu không nổi, hai tay bị cột chắc vào nhau không thể khống chế mà lần xuống dưới, cố gắng làm dịu đi nỗi thống khổ của mình phần nào, nhưng lại ngay lập tức bị bàn tay cứng như thép của Dương Húc Nghi nắm lấy.

“Không thể nga ~”

Cười nham hiểm nhìn mỹ nhân đầu đầy mồ hôi, hai mắt thanh tú ngập nước, bộ dáng khổ sở chật vật này của y thật làm người khác càng muốn khi dễ y hơn.

“Ồ...”

Thật vất vả mới quyết tâm được, vậy mà lại bị người ngăn cản! Lâm Thiếu Hoa đã bị dược lực bức đến cực hạn hiện giờ hoàn toàn không để ý được đến những thứ như là mặt mũi hay lễ tiết, thấy Dương Húc Nghi không cho phép mình giải phóng, từng giọt từng giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống từ khóe mắt, mắt không ngừng chớp, vô cùng đáng thương.

“Nếu chịu không nổi thì để ta hảo hảo dạy cho người đi.”

Dương Húc Nghi nhìn thấy bộ dáng yếu đuối đó của y, cũng không thể nhịn thêm được nữa, vội vàng lật người Lâm Thiếu Hoa qua. Không có bất thứ thứ gì bởi trơn, hắn cứ thế trực tiếp tiến vào. Chỉ nghe thấy

âm thanh như có vật gì đó như găm bị xé rách, một dòng máu đỏ tươi uồn lượn từ trên đùi trắng như tuyết của Lâm Thiếu Hoa nhỏ xuống chân bông, tạo thành một đóa hoa đỏ rực rỡ, đập vào mắt làm người ta thất kinh hãi.

Mà lúc này, Lâm Thiếu Hoa cũng chẳng kêu lấy một tiếng, chỉ nghẹn ngào trong cổ họng. Đau quá, như một thanh kiếm sắc bén đâm vào, trước mắt đã biến thành màu đen, nhục nhả cực độ như cơn đại hồng thủy đổ ụp xuống đầu y.

Thấy y run rẩy không thể khống chế nổi, thất lưng cong cứng lên rồi không duy trì được sức lực nữa, nhanh chóng nhũn ra rơi xuống giường, Dương Húc Nghi cũng không hề động dung, lạnh lùng nói, “Có biết ta tại sao phải làm như vậy không?”

Dương Húc Nghi nói, động tác cũng phối hợp nhanh hơn. Lâm Thiếu Hoa đến giờ vẫn chưa nói tiếng nào, không biết là vì ỉn nhẫn hay là vì quá đau mà không nói nên lời, máu cứ chảy mãi, phỏng chừng tràng đạo đã bị căng nứt cả rồi.

“Bởi vì ta muốn cho người biết, người bây giờ đã sớm không phải người! Người thay đổi, thành một kẻ bị thứ khác che mờ mắt. Trong lòng người, ngoại trừ tiền thì không còn bất cứ thứ gì quan trọng nữa. Người trước kia thế nào? Một người nói cho ta biết yêu thương vĩnh viễn tồn tại đã biến đâu mất rồi?”

“Từ bỏ những thứ tổ tông đã dạy, người có còn là thư hương môn đệ nữa không? Sử quan thế gia? Cũng bởi vì bị thương tổn, người liền vứt bỏ tất cả niềm tin, cam nguyện làm kẻ tiểu nhân nơi phố phường?”

“Người chỉ cảm thấy tiền hữu dụng phải không? Bởi vì phụ thân người liêm khiết nghèo khó, trong nhà không người nào có tiền xem bệnh, ôn dịch trí tử (bị bệnh dịch đến chết), cho nên người vứt bỏ tất cả? Là yêu? Là chân tình? Hay là hạnh phúc? Người sống như vậy còn ý nghĩa gì nữa!”

“Người nói a! Lâm Thiếu Hoa! Đây không phải điều người dạy ta năm đó sao! Tại sao bây giờ người lại phủ nhận chính mình?! Người như người khiến ta quá thất vọng!”

Màng nhĩ Lâm Thiếu Hoa bị chấn động đến ong ong, chỉ có thể nghe thấy Dương Húc Nghi gầm lên giận dữ, từng chữ từng chữ như cây đinh đâm mạnh vào lòng y. Tuy y đã đau đến mờ mắt nhưng vẫn có thể hiểu được chút ít ý tứ trong những lời này, Y đau lòng, cũng có thể mơ hồ cảm nhận được Dương Húc Nghi đang rất tức giận.

Lúc vừa bắt đầu, trước mắt Lâm Thiếu Hoa đã vài lần biến thành màu đen. Hắn hoàn toàn không biết, mặc dù có được tính rất mạnh nhưng y lại không hề có cảm giác sung sướng. Nếu muốn nói là có, chỉ có cảm giác thống khổ, cùng ngệt thở.

Đau, đau, đau, đau quá...

Không chỉ là thân thể, mà còn có trái tim đã đóng băng rất lâu, như có gì đó đang nứt ra vậy...

Ta không còn là chính mình...

Giống như có một Lâm Thiếu Hoa nho nhỏ đang khóc trong lòng...

Sau khi chấm dứt, Dương Húc Nghi mặc xong y phục, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, chỉ có vẻ thần nhiên, hoàn toàn không nhìn ra nguyên cố.

Bàn tay to lướt qua thân thể Lâm Thiếu Hoa, thấy y nhắm mắt, môi bị cắn đến xanh tím, khóe mắt đầy nước. Người này đã sớm hôn mê rồi sao?

“Thật là vô dụng!”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng đôi tay thon dài lạnh lẽo lại chạm nhẹ vào gương mặt khiến người ta đau lòng, dịu dàng lau đi nước mắt, lại khẽ khàng ấn xuống trán y một nụ hôn. Nhìn ra ngoài cửa sổ, đã là tảng sáng.

Lâm Thiếu Hoa chảy máu rất nhiều, đệm giường vốn mang một màu trắng tinh, giờ lại lóm đốm đây đó những vệt máu kinh người, như thời thời khắc khắc nhắc nhở tội ác, mà bản thân y cũng lo thể chịu đựng được, rơi vào hôn mê, sốt cao không dứt.

Nhìn Lâm Thiếu Hoa chìm trong hôn mê, Dương Húc Nghi không khỏi hối hận. Mặc dù hẳn dựa theo kế hoạch, muốn trừng phạt y, giáo huấn y, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng bi thảm này, thật sự làm người ta thấy không đành lòng.

Lấy loại được tốt nhất đã chuẩn bị sẵn từ trước, cẩn thận điều trị cho y. Cơn sốt của Lâm Thiếu Hoa đến tối ngày hôm sau cơ bản đã không chế được.***

Khi Lâm Thiếu Hoa tỉnh lại đã là nửa đêm ngày hôm sau. Y tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở một mắt, không ngờ lại nhìn thấy đôi mắt ngập tràn ân cần của Dương Húc Nghi.

Lâm Thiếu Hoa lặng người một lúc, muốn ngồi dậy xuống giường, nhưng lại lập tức kêu thảm một tiếng, được Dương Húc Nghi ôm lấy.

“Chớ lộn xộn, phía dưới của người bị tổn thương rất nặng.” Dương Húc Nghi thấp giọng nói

Mùi của Dương Húc Nghi, thanh âm của Dương Húc Nghi ...

Lâm Thiếu Hoa ngơ ngác, chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, trong đầu xuất hiện vài hình ảnh đáng xấu hổ. Bị kẻ khác vũ nhục như vậy, chính là ác mộng đời này không thể quên được...

Nhưng, nhưng sao y lại còn sống được? không phải trong sử sách đều viết nhất định sẽ chết sao?

“Sao ta lại... Không chết?” Mới mở miệng, phát hiện giọng nói khàn không tưởng nổi, có lẽ là do khóc quá lâu.

Lâm Thiếu Hoa thấy Dương Húc Nghi nhướn mày, lạ lùng nhìn y, sau đó lại khẽ cười một tiếng, “Người tưởng là người sẽ chết à?”

Lâm Thiếu Hoa đương nhiên gật đầu, bộ dạng không hiểu nổi tại sao mình còn sống. Dương Húc Nghi thật sự muốn cười văng lên, muốn cười thật to, nhưng lại nhớ tới y chảy nhiều máu như vậy, mình cũng đau lòng hối hận vô cùng.

“Đương nhiên là còn sống. Người sốt một ngày rồi, ta bưng cháo vào cho người.”

Lâm Thiếu Hoa chậm chạp nhìn chén cháo do hẳn đã chuẩn bị từ lâu, trên khay có sáu loại cháo màu sắc hương vị khác hẳn nhau.

“À, đây là học theo biện pháp của hoàng thượng. Ta biết bây giờ người ăn uống không tốt, cho nên làm nhiều loại một chút. Người thích ăn loại nào? Đây đều là các loại cháo rất bổ đó.”

Dương Húc Nghi khi nói lời này rất là tự nhiên, Lâm Thiếu Hoa lại cảm thấy thực khó chịu. Một kẻ cường bạo người khác khi không lại mang đến sáu loại cháo cho người chọn, cái này chẳng phải là chuyện rất kì quái hay sao?

“Người có nhầm không vậy?”

“A?” Dương Húc Nghi nháy mắt mấy cái, lập tức hỏi, “Người không thích ăn cháo? Ta không biết, vậy người muốn ăn cái gì? Ta lập tức đi ngay làm... Nếu không thì vậy đi, ta sẽ đi xem có thứ gì phù hợp cho người ăn không.”

Nói xong liền định đứng lên, bộ dáng cực kì hối hận, miệng còn lẩm bẩm, “Không thích ăn cháo a, sao ta lại nghĩ đến chứ...”

Làm Lâm Thiếu Hoa càng cảm thấy kì quái.

“Không... Không phải!” Lâm Thiếu Hoa thấy hẳn thật sự muốn đi xem thử, liền theo phản xạ kéo kéo tay áo hẳn. Y mới kéo nhẹ một cái, Dương Húc Nghi lập tức xoay người lại nhìn y.

“Làm sao vậy? Không thoải mái à? Để ta xem xem.” Nói xong liền đặt ba ngón tay lên mạch trên cổ tay y, tập trung chẩn bệnh.

“Không phải...” Lâm Thiếu Hoa đột nhiên cảm thấy kinh hoảng. Dương Húc Nghi này không phải bị tẩy não chứ? Sao lại có hành động quỷ dị thế này? Làm cho y quên luôn cả chuyện phát hỏa hay báo thù chứ.

“Hửm?” Dương Húc Nghi nhìn y rút tay lại, che dưới lớp chăn bông, cũng không dám cử động nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Thiếu Hoa, chờ y nói chuyện.

“Ách... Dương Húc Nghi?” Lâm Thiếu Hoa nhẹ nhàng nói.

“Làm sao vậy?”

Dương Húc Nghi cố gắng làm cho giọng điệu mình nghe ôn nhu một chút, bình dị gần gũi một chút; bởi vì sư phụ đã nói với hắn, nếu dùng sức mạnh với người mình yêu, khi người kia tỉnh lại, thông thường đều sẽ rất yếu ớt, rất sợ hãi, rất thương tâm, tuyệt đối cần cực kì ôn nhu dỗ dành, tỉ mỉ chiều cố, ổn định tinh thần người ta; nếu không sẽ có thể làm cho tâm lý lẫn tinh thần người đó xảy ra vấn đề. Nhưng hắn không hề biết biểu hiện đó của mình chỉ làm lông tóc Lâm Thiếu Hoa dựng ngược.

Ngay khi Dương Húc Nghi lo lắng có cần thêm một nụ cười thực ôn nhu nữa không thì Lâm Thiếu Hoa hỏi, “Người không phải bị đánh tráo rồi đấy chứ?”

...

Cả mặt lẫn cơ thể co giật, lại co giật...

Lâm Thiếu Hoa này đúng là thiếu đánh mà! Chẳng lẽ người không thấy được ta đã tận lực ôn nhu với người bao nhiêu sao? Lại còn dám hoài nghi ta là giả mạo?!

“Hừ! Còn có khí lực nói những lời nhảm nhí này, xem ra đêm qua ta trừng phạt người còn chưa đủ!” Cơn giận xộc thẳng lên não, lời nói ra cũng chua không kém.

Phát hiện Dương Húc Nghi bỗng nhiên nổi nóng, Lâm Thiếu Hoa lại có thể thở phào nhẹ nhõm, bộ dáng thả lỏng thực sự.

Thật đúng là ngu xuẩn!

Dương Húc Nghi trừng trừng Lâm Thiếu Hoa ăn hết một chén cháo, lại đưa đến một chén khác. Lâm Thiếu Hoa lắc đầu, Dương Húc Nghi tiếp tục trừng, tiếp tục lắc đầu, tiếp tục trừng.

“Người có ăn không?”

“Ta không ăn nổi nữa.”

“Không ăn được cũng phải ăn! Người không thấy Đại Hoàng sao? Nó có khi nào dám trái lời ta không?”

“Ta là người, không phải chó!”

Mới được hai ba câu đã cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng Dương Húc Nghi không nói lời nào, Lâm Thiếu Hoa cũng không lên tiếng. Tính tình hai người này quả thực là có vấn đề, đến tận lúc này rồi vẫn còn châm tiêm đối mặt mang (aka kẻ tám lạng người nửa cân: hai bên đều lợi hại, không bên nào nhường bên nào).

Dương Húc Nghi mặt nhăn mày nhíu, hừ lạnh. Hắn vốn chưa từng có bằng hữu nào, thấy Lâm Thiếu Hoa đã kích động không thôi, sau đó ngậy ngốc tiếp cận; sau đó lại thương tâm lẫn phần nộ, dùng sức mạnh cưỡng ép Lâm Thiếu Hoa. Tuy rằng mơ hồ biết cần phải hảo hảo đợi y, nhưng đây cũng không phải cái mà một người lãnh diện lãnh tâm như hắn nói là có thể làm ngay được.

Huống chi tính tình quái gở của mình lại thiên về chuyên quyền độc đoán, thấy người khác làm trái ý thì cũng bỏ qua không cần để ý, vậy mà thấy Lâm Thiếu Hoa làm trái ý mình là cứ phải lông lộn lên không chịu được.

“Còn làm nũng? Người cho là ngủ với ta là có thể giận dỗi? Lâm Thiếu Hoa, muốn cho ta nói cho người khác biết bộ dáng lúc người khóc lóc run rẩy là cái gì thì cứ tiếp tục!”

Dương Húc Nghi không kịp suy nghĩ đã nói ra, nhưng vừa nói xong thì đã thấy hối hận không thôi. Sao lại thế này a?! Hắn rõ ràng không phải kẻ gay gắt như vậy...

Quả nhiên, Lâm Thiếu Hoa nghe xong, sắc mặt vốn đã tiêu tụy lập tức trắng bệch, cả người cũng co rụt lại về phía sau theo bản năng, bả vai run rẩy, làm Dương Húc Nghi nhìn thấy mà cũng quặn cả lòng.

“Ách... Tóm lại, người mau ăn là được...”

Lâm Thiều Hoa nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn âm thanh ong ong loạn xạ trong đầu. Lời Dương Húc Nghi vừa nói đã nhắc y nhớ lại tình cảnh của mình. Nhục nhã khi bị người vũ nhục, lại còn bị uy hiếp, vậy mà còn phải giấu kín trong lòng?!

“Người phải sợ hân là người mới đúng chứ. Nếu ta ra công đường thẩm vấn, xem hoàng thượng trị tội người thế nào!”

Lâm Thiều Hoa làm ra vẻ cứng rắn, nhưng dù sao câu này cũng không đủ khí thế, lập tức bị Dương Húc Nghi nhìn ra sơ hở.

“Lên công đường thẩm vấn? Người cứ đi đi a!” Dương Húc Nghi dễ dàng phản bác lại, thật đúng là công phu cãi nhau đã luyện đến nơi đến chốn.

Lâm Thiều Hoa gục đầu xuống, chính y cũng biết mình không đấu lại được người này. Nhà y tuy lụn bại, nhưng dù có thế nào cũng không thể chịu nổi vết nhơ này.

Y cũng biết việc này chính là nhược điểm, sẽ bị Dương Húc Nghi tóm chặt không buông, chịu để người bài bố. Nhưng việc đã đến nước này, y làm sao có thể... Nghĩ thế, trong lòng càng yếu đuối. Mới trải qua tra tấn giày vò như sấm sét giữa trời quang, hơn nữa thân thể lại suy yếu, con người đương nhiên không thể còn ngạo khí ngày thường

Lơ dãng nhúc nhích, miệng vết thương lập tức tác động đến toàn thân, Lâm Thiều Hoa đau đến đổ mồ hôi lạnh, cúi đầu kêu khẽ một tiếng, khóe mắt ngân ngân nước.

Dương Húc Nghi âm thầm kêu to không ổn, trên mặt thì chẳng tỏ vẻ gì nhưng trong lòng đã hung hăng mắng mình. Mới vừa đưa tay muốn ôm lấy Lâm Thiều Hoa thì đã thấy mình đối diện với đôi mắt lạnh lùng.

“Đúng vậy, ta sẽ không dám tố cáo người. Nhưng nếu muốn Lâm Thiều Hoa ta bị người áp chế thì trăm triệu lần không thể!”

Khi nói những lời này, âm thanh y nhất yếu, nhưng thê lương vô cùng, lại có chút gì đó như quyết tuyệt.

Dương Húc Nghi ngẩng ra một lúc, tay mất lạnh lẽ, một giây sau đã vươn tay ra, nhưng vẫn không kịp ngăn cản, hoảng hồn kéo người kia vào lòng.

Trên trán Lâm Thiều Hoa xuất hiện một vết thương lớn, máu chảy ròng ròng, làm cho Dương Húc Nghi chửi ầm lên, “Khốn khiếp! Người dám tự tìm cái chết!”

Mới vừa rồi, Lâm Thiều Hoa có thể dùng toàn lực đâm đầu vào cột giường. Dương Húc Nghi không thể ngờ tính tình y lại cương liệt đến thế; sau đó mới hiểu, Lâm Thiều Hoa ngoài mặt thì như không để ý đến thế sự, chỉ nhìn tiền tài, tựa như người không có hề có lòng có đức, nhưng nội tâm y cũng không kém gì một người quân tử kiên quyết, có dũng khí ngọc toái ngỗ toàn, phá phủ trầm chu [1].

Cầm máu, bôi thuốc, đêm nay cứ thế trôi qua. Nhìn gương mặt Lâm Thiều Hoa lúc y hôn mê, Dương Húc Nghi thở dài không dứt. Ôn nhu không được, áp chế không xong, châm chọc cũng không thể...

“Người a, rốt cuộc muốn ta làm sao bây giờ?” Dương Húc Nghi vỗ nhẹ khuôn mặt Lâm Thiều Hoa, thở dài liên miên.

(1) Ngọc toái ngỗ lành: xuất phát từ câu: Trữ vi ngọc toái, bất vi ngỗ toàn (thà làm ngọc nát, không làm ngói lành). Phá phủ trầm chu (đập nổi chìm thuyền). Hai câu này đều có nghĩa là quyết tâm đến cùng, thà làm đến cùng chứ không nửa vời.

7. Chương 7

Hai ngày còn lại, Lâm Thiếu Hoa ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi điều dưỡng, từ khi bị Dương Húc Nghi cứu tỉnh, y cũng lười nói năng. Mà Dương Húc Nghi kia cũng rất kỳ quái, chẳng những không quá tức giận, ngược lại suốt ngày trông chừng y hết như canh phạm nhân, mắt cũng nháy rất ít, như là chỉ cần nháy mắt một cái thôi cũng sẽ thấy y đã biến mất vậy.

Lại còn hạ cảnh cáo khó hiểu, “Không bao giờ cho phép tự tìm cái chết!”

Lâm Thiếu Hoa nghĩ nửa ngày cũng ko nghĩ ra. Nếu đã thấy y không vừa mắt, y chết rồi chẳng phải là mắt không thấy tâm không phiền đó sao? Sao Dương Húc Nghi hình như còn sợ y chết hơn cả chính y vậy?

Chẳng lẽ là Dương Húc Nghi có tính toán khác với mình?

Đồ mờ hôi.

Tám phần là thực vật nhân đảm đương làm thí nghiệm sống rồi...

(thực vật nhân: người sống mà không biết mọi thứ xung quanh, hiện đại gọi là người sống đời thực vật á)

Vả lại cơm nước mấy ngày nay thật sự làm người ta không chịu nổi. Tuy hương vị khá ngon miệng nhưng trong cơm, trong đồ ăn, thậm chí trong cả canh, toàn bộ đều bị Dương Húc Nghi bổ thêm ‘nguyên liệu’, đại bổ đặc bổ. Lâm Thiếu Hoa thậm chí hoài nghi có phải mình đang là người ở cữ hay không; không, mà cho dù có ở cữ đi nữa thì cũng không thể bổ được đến vậy!

Cũng không biết Dương Húc Nghi cho liều lượng bao nhiêu, Lâm Thiếu Hoa chỉ cảm thấy khí huyết dồi dào, toàn thân như có một luồng khí chực chờ thoát ra. Nếu không phải biết rõ thân thể mình mạnh yếu ra sao, Lâm Thiếu Hoa tưởng như có thể tuyên bố mình đã luyện được hấp tinh đại pháp!

Kháng nghị một lần, bị Dương Húc Nghi khiêu khích châm chọc, Lâm Thiếu Hoa biết bây giờ là người ở dưới mái hiên sao có thể không cúi đầu, cứ làm mặc hấn vậy. Ai ngờ đến tối, Dương Húc Nghi gọi con chó Đại Hoàng kia đến đây. Lâm Thiếu Hoa còn chưa hiểu chuyện gì, đã thấy Đại Hoàng ăn đồ giống hệt mình, lập tức ngậm miệng không nói gì.

Dương Húc Nghi còn trưng ra bộ dạng dương nhiên, trung khí mười phần nói, “Thấy chưa? Nó còn chưa ý kiến gì, người còn gì nữa không?”

Lâm Thiếu Hoa đã hoàn toàn hiểu được, trong mắt quái nhân Dương Húc Nghi này, người và Đại Hoàng này giống nhau, chẳng có gì là vũ nhục cả. Hắn đã nhận định, Đại Hoàng của hắn phản ứng thế nào thì người khác cũng phản ứng thế ấy. Ai, coi như hài tử này trời sinh thiếu hụt, cứ coi như gỗ mục không thể khắc vậy. Cho nên y cũng không lên tiếng nữa, cứ mãi miết ăn cơm.

Dương Húc Nghi nhìn trên giường dưới giường một người một chó đều im lặng ăn cơm, lông mày lại cong cong hài lòng...***

Tối buổi tối ngày thứ ba, thừa dịp Dương Húc Nghi ra ngoài có việc, Lâm Thiếu Hoa xuống giường, chậm rãi đi vài bước. Hoàn hảo, tuy là còn chút không khỏe nhưng cũng không còn trở ngại gì nữa, xem ra y thuật của tên Dương Húc Nghi này cũng không phải gạt người.

Đã lâu không có xuống giường, giờ vừa đi lại thì bước chân hơi lảo đảo, nhưng Lâm Thiếu Hoa cũng chẳng quan tâm. Cảm giác có thể tự do hành động này thật tốt, làm cho tâm trạng cũng thoải mái hơn không ít.

Dạo quanh ngoại thất (phòng ngủ) một vòng, y đã biết đây là nơi Dương Húc Nghi thường hay nghỉ lại. Hai ngày nay y chiếm lấy giường của hắn, hắn đều nghỉ ngơi trên thẳng y (ghế dựa), bộ dạng cứ như là ‘ta sợ người lại tìm chết’ vậy.

Nhớ lúc Dương Húc Nghi thổi nến, lại còn mở to mắt, chăm chú theo dõi y trong bóng tối, Lâm Thiếu Hoa không tự chủ được thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chuyển qua dựa vào một bên giường, thấy có một tấm ván gỗ rất lớn treo trên tường, ngoài tấm gỗ ấy còn phủ một tấm mạt liêm bằng nhung thêu chỉ vàng, chỉ lộ ra có mỗi cái khung khắc hoa văn. Y bước đến gần

nhìn lên, ngay cả hạt bụi cũng không có, hiển nhiên là do được chủ nhân thường xuyên quét tước, như coi nó là bảo bối.

Thứ này hẳn là bức họa rồi, chính là không biết là giá trị bao nhiêu mà có thể làm cho một Dương Húc Nghi đầu óc quý quái như thế quý trọng.

Àn, trong phòng Dương Húc Nghi bài trí rất đơn giản, không có đồ trang trí tinh mỹ đáng giá gì cả; có mỗi chỗ này là cực kì không hợp với xung quanh. Bởi vì y luôn nằm trên giường cho nên không nhìn thấy tấm ván gỗ bên giường này. Hôm nay vừa đứng lên đi lại, thứ làm y chú ý tới đầu tiên lại là nơi này.

Quý trọng = danh họa = vô giá = bạc

Bingo!

Trong đầu Lâm Thiếu Hoa sáng lờ lờ lên như có ánh chớp, cái miệng nhỏ cong lên rõ cao, uống là không có ai thấy, nếu không bộ dáng xem trọng tiền tài này mà hiện ra trên gương mặt thanh tú thoát tục như y thật đúng là phí của trời.

Đang lúc đồng bạc lượn lờ trong đầu y, bỗng nhiên cảm thấy có cơn gió mạnh từ sau lưng thổi đến. Lâm Thiếu Hoa sững sốt, nhìn lại thì đã thấy Dương Húc Nghi đeo cái mặt lạnh như băng hiện ra ngay trước mắt.

Môi mím chặt, ánh mắt tựa như cũng có cả ngọn lửa rừng rực trong đó. Lâm Thiếu Hoa nhìn thoáng, cũng biết là hấn tức giận. Tuy là không biết hấn giận gì cái gì, nhưng cổ họng y như bị cái gì đó chặn lại, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải. Hai người cứ thế đứng đó đối diện nhau, không ai mở miệng.

“Ách... Ta chỉ muốn xem mình có thể đi lại được hay không...”

Vẫn là Lâm Thiếu Hoa lên tiếng trước. Nói còn chưa dứt câu thì thân thể đã bị nhấc bổng lên, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Dương Húc Nghi ôm trở về trên giường, còn bị hung tợn trừng mắt, như là y thiếu hấn mấy trăm lượng bạc vậy.

Lâm Thiếu Hoa nháy mắt mấy cái, cố gắng không quan tâm đến chuyện Dương Húc Nghi có thể dễ dàng ôm mình lên như thế, nhưng mà y không cách nào bỏ qua ánh mắt nhìn mình chằm chằm không dứt kia, trong lòng phiền não: tại sao ta lại sợ tên này đến vậy? Hiện giờ hấn cũng không làm hại gì... Lâm Thiếu Hoa âm thầm tức giận, cúi đầu không lên tiếng, quyết định tiến hành chiến tranh tiêu cực.

“Người không thoải mái?”

Dương Húc Nghi bất ngờ cất giọng thân thiết đến không ngờ. Lâm Thiếu Hoa kinh ngạc ngẩng đầu, nhận ra vẻ xấu hổ trong mắt hấn.

“Không có.”

“Vậy sao người lại xuống giường đi lung tung? Nếu làm miệng vết thương lại vỡ ra thì sao!” Dương Húc Nghi lại hung dữ.

“Nhưng ta cứ nằm mãi trên giường cũng rất khó chịu.” Lâm Thiếu Hoa mặt nhăn mày nhíu, biện giải một câu, sau đó vô thức thì thầm, “Người đi lâu quá.”

Dương Húc Nghi ngậy ra một lúc, “Người đang chờ ta?”

“Làm gì có!”

Dương Húc Nghi ra vẻ ‘nga’, nói, “Tốt lắm, người thích thì cứ nhẩn nhẩn nữa đi.”

Lâm Thiếu Hoa hoài nghi nhìn hấn, làm thế nào vẫn có cảm giác như hấn đang rất vui vẻ, nhưng mà cái mặt đơ như khúc gỗ kia lại chẳng có biểu cảm gì.

Chỉ biết hấn nói như vậy, Lâm Thiếu Hoa nhắm mắt thở dài, lại cảm thấy có bàn tay cứ chạm vào eo mình. Sau khi bị hấn cường bạo, y luôn sợ sự tiếp xúc thân thể, nhất thời bị dọa cho run rẩy cả người.

“Người làm gì đó?!” Thanh âm bỗng nhiên cao lên the thé, sắc mặt Lâm Thiếu Hoa trắng bệch, trừng Dương Húc Nghi, lòng kinh hoàng không thôi.

Dương Húc Nghi hiển nhiên là không ngờ đến phản ứng của y, bị y chọc giận, trào phúng nhướn nhướn lông mi, châm chọc, “Thế nào? Ta còn không đụng được vào người? Cái gì quá phận cũng làm cả rồi, đừng có vờ như xử nữ nữa.”

Lời châm chọc này làm lòng Lâm Thiếu Hoa nhói lên, đầu lại bắt đầu ong ong choáng váng. Dương Húc Nghi nhìn y đưa tay bóp trán, lại âm thầm hối hận vì những lời nói trời sinh ác độc của mình. Nhưng hắn vừa thấy y đã muốn khi dễ, tật xấu này quả thật là không thể sửa được a.

“Ta không có ý gì đâu, không phải người nói cứ nằm mãi trên giường thấy khó chịu sao? Để ta xoa bóp cho người.” Che dấu lo lắng, Dương Húc Nghi nói như chẳng có gì xảy ra.

Hử? Lâm Thiếu Hoa không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn. Người này sao lại kì quái vậy a! Ai biết hắn có chủ ý gì không! Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo [1]! Huống chi hắn vừa mới nói năng độc địa như vậy, còn lâu ta mới để ý đến hắn.

“Không cần.”

Lãnh đạm cự tuyệt, Lâm Thiếu Hoa xoay người nghiêng vào trong, chìa cho hắn một bóng lưng.

Trầm mặc. Lâm Thiếu Hoa khó chịu. Sao tên này còn chưa chịu đi? Đứng bên giường làm gì a?

Một giây sau, y thấy mình bị đẩy mạnh, lập tức nằm xấp trên giường, trên lưng xuất hiện một đôi tay đè xuống.

“Không!”

Lại một lần nữa bị đè trên giường, trải qua sự việc như cơn ác mộng đã nhắc nhở Lâm Thiếu Hoa, làm cho y bị bắt duy trì tư thế này chỉ muốn nôn mửa, thân thể không thể khống chế mà run rẩy liên hồi, trước mắt hiện lên màu đỏ rực, hàm răng trắng tinh đã bắt giặc muốn cắn lưỡi. Nếu cứ tiếp tục... thì chết đi còn hơn!

“Ta sẽ không động tới người.”

Dương Húc Nghi tựa như đã biết y lo sợ cái gì, khẩu khí thoáng mềm lại, “Người bây giờ còn đang bị thương, ta cũng không phải loại người như vậy.”

Lâm Thiếu Hoa vẫn cứ căng cứng cả người, chờ đến khi bàn tay của Dương Húc Nghi đụng đến trên đùi, y lại run lên, hét lớn, “Đừng đụng ta!”

Hết xong câu này, Lâm Thiếu Hoa dùng rất lớn khí lực, muốn giãy khỏi Dương Húc Nghi. Bất ngờ là người kia lại không ngăn cản y, chỉ lẳng lặng nhìn y xoay người, ngồi bật dậy, cố sức di chuyển vào trong.

Cử động nhẹ đó đã tác động lên miệng vết thương. Kí ức bị xâm phạm quá mức mạnh mẽ, tuy là sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Dương Húc Nghi thì y cũng có cảm giác này; nhưng sau đó hắn luôn cẩn thận chăm sóc y, làm y cũng dần bình tĩnh lại; ai ngờ hôm nay y vừa nằm sấp xuống thì cảm giác này đã mãnh liệt quay trở lại.

Dương Húc Nghi mặt nhăn mày nhíu, suy nghĩ một lát, tựa như đã hiểu ra, khoanh tay nói, “Người muốn nằm sấp thì cứ ngồi dậy đi, ta bóp chân cho người.”

Lâm Thiếu Hoa nhìn hắn ngồi ghé lên giường, lại nhìn theo đôi tay hắn đang chuyển qua bóp chân mình. Tuy có lo lắng căng thẳng, nhưng dù sao y cũng có thể thấy được, cho nên đè nén, bắt mình phải nhẫn xuống.

Dương Húc Nghi bắt đầu xoa bóp. Ngay từ đầu Lâm Thiếu Hoa còn lo sợ hãi ùng, nhưng sau đó lại phải thừa nhận, kỹ thuật của Dương Húc Nghi đúng là rất tốt, hơn nữa còn không hề có chút ý tình sắc nào, hết như một đại phu đang chăm sóc một bệnh nhân bình thường vậy.

Một bóp chân, lại bóp chân bên kia, sau đó là đùi... Lâm Thiếu Hoa từ từ không còn hoảng hốt nữa. Dương Húc Nghi tựa như sợ lại kích động y, không xoa bóp lên phía cao hơn nữa, ngón tay cũng rất quy củ, xoa bóp cũng dùng lực vừa đủ, nơi nào được hắn xoa qua đều rất thoải mái.

“Đưa cánh tay qua đây.”

Vươn tay qua, Dương Húc Nghi không hề thể hiện bất cứ cảm xúc nào, tiếp tục xoa nắn. Lâm Thiếu Hoa cũng không nhìn hắn, cứ cảm thấy bối rối làm sao đó, nhưng đúng là bây giờ hắn có hảo ý a...

Hai cánh tay cũng đã bóp xong, Lâm Thiếu Hoa cảm thấy người nhẹ nhàng hẳn, biểu cảm cũng dễ chịu hơn. Dương Húc Nghi lẳng lặng ngồi đó, mãi một lúc sau mới nói, “Người có muốn xoa thắt lưng nữa không?”

Lâm Thiếu Hoa cứng đờ, cắn cắn môi, cuối cùng nói, “Không muốn.”

Dương Húc Nghi gạt đầu một cái, đứng lên bước qua chỗ thẳng y bên cạnh, thản nhiên nói, “Ngủ đi.”

Lâm Thiếu Hoa nhìn thấy hắn đi qua chỗ thẳng y bên kia, xoay người, thấy mình đang nhìn hắn. Ánh mắt lông mày của hắn đều lộ ra bộ dáng như đang hỏi: “Làm sao? Không thoải mái?”

“Không.” Đột nhiên ý thức được hắn chỉ đang đợi mình nằm xuống, Lâm Thiếu Hoa hốt hoảng nằm xuống, tung chăn lên, lại thấy Dương Húc Nghi khom người thổi nệm.

Mấy ngày nay, hắn đều chờ y nằm xuống mới thổi nệm. Lâm Thiếu Hoa nghe thấy âm thanh loạt soạt nhỏ khi hắn cởi áo khoác và giày. Dương Húc Nghi biết y sợ nhìn thấy thân thể của hắn cho nên chờ sau khi tắt đèn mới có thể thay y phục.

Đột nhiên ý thức được điều ấy, không biết thế nào mà bỗng nhiên Lâm Thiếu Hoa thấy hoảng hốt. Không nghe được bất cứ thanh âm gì nữa, hắn là Dương Húc Nghi đã ngủ rồi nhỉ? Đêm nay không trăng, không biết là hắn có chăm chú nhìn mình trong bóng đêm không...

Chớp chớp mắt, một lúc lâu cũng không ngủ được, Lâm Thiếu Hoa rốt cục cúi đầu khẽ gọi, “Dương Húc Nghi?”

Thanh âm này nghe có vẻ sợ hãi, câu trả lời lại gần như ngay lập tức cất lên, “Làm sao vậy?” Không ngờ là vội vàng cực kì.

“Không có gì...” Lâm Thiếu Hoa phát hiện khi mình và Dương Húc Nghi ở cùng nhau, đây là mấy chữ hai người nói nhiều nhất. Y nuốt nuốt nước miếng, nặn ra hai chữ, “Cám ơn.”

Bên kia không có động tĩnh gì, Lâm Thiếu Hoa nghĩ thầm: người thật đúng là nhiều chuyện! Rõ ràng hắn là người xấu, người còn cảm tạ cái gì? Hắn chẳng qua chỉ làm vài chuyện con con, nhưng cũng không thể bù lại sai lầm của hắn. Người đó nha, chỉ biết mềm lòng! Thăm thẳm, bây giờ không biết tên kia đang dương dương tự đắc đến độ nào rồi!

Nghĩ vậy, hối hận đến ruột cũng xanh mét, giận dữ kéo chăn lên trùm kín đầu nhưng còn chưa kịp che kín thì đã nghe thấy giọng người bên kia truyền qua, “Đừng che kín đầu, không tốt cho thân thể.”

Đáng chết! Quên mất tiêu tên khốn kia nhìn được ban đêm!

(1) Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo: không có chuyện gì mà bỗng nhiên xum xoe bợ đỡ, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ trộm.

8. Chương 8

Sáng sớm ngày hôm sau, hoàng thượng Đoàn Quân Nhiên lơ ngơ rớt cuộc cũng phát hiện sử quan lúc nào cũng ở bên cạnh y lại biến mất một cách ly kì, thế là lôi lôi kéo kéo Long Tinh Lam mặt mày hắc tuyến chạy như tốc xoáy đến chỗ Dương Húc Nghi. Vừa xông vào đã thấy sử quan bệnh tật nằm trên giường của Dương Húc Nghi; nhưng y cũng chẳng phát hiện thấy chỗ này kì quái, chỉ ôm lấy Lâm Thiếu Hoa bắt đầu khóc lớn, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Sử quan khanh ngàn vạn lần đừng chết a khanh mà chết thì trăm sống thế nào a bao nhiêu sự tích anh dũng của trăm cũng không có ai ghi lại cho trăm a ái khanh a khanh cần phải hảo hảo sống a đời người có một lần sống không dễ dàng đâu a...”

Lâm Thiểu Hoa choáng váng đầu óc xây xẩm mặt mày, đúng lúc ngắt lời y, nhắc nhở, “Hoàng thượng, sự tích anh dũng của ngài mấy ngày nay vì thần còn chưa bổ sung.”

“Hử?” Đoàn Quân Nhiên lặng mấy một giây, lập tức vui vẻ ra mặt, đặc biệt thấu tình đạt lý, “Sử quan, nhìn bây giờ khanh bệnh đến thế này, chờ hết bệnh rồi bổ sung cũng không muộn.” Nói xong lại bắt đầu lải nhải, “Không có ái khanh cuộc sống trầm hảo vất vả a rất thống khổ a mệt mỏi quá a thật là khổ sở a không thích ứng nổi a ái khanh có ngàn vạn lần không được chết a khanh chết trăm biết sống thế nào a...”

Lâm Thiểu Hoa khụ vội vài tiếng, nhìn Phụ chính vương Long Tĩnh Lam phía đối diện. Long Tĩnh Lam cười đến dạt dào đắc ý, bộ dáng như đã trút giận được rồi vậy. Xem ra cảnh ngộ của mình hôm nay hoàn toàn là do hấn và Dương Húc Nghi đã sớm thông đồng. Nghĩ đến đây, Lâm Thiểu Hoa âm thầm ai oán: kẻ trên cao đúng là không dễ chọc a, chọc phải rồi đúng là xui xẻo a!

“Sử quan a bọn hấn không cho trăm ăn ngon không cho trăm chơi còn đánh mông trăm oa oa trăm không thể không có khanh a khanh ngàn ngàn vạn vạn không thể chết được a...”

Mồ hôi...

Thì ra là tiểu hoàng đế đang nhớ lại lời thoại của nam chính trong vở kịch ‘con thăm bệnh cha’, bắt đầu bắt chước theo. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ mình sẽ bị ngài âm ỉ đến hôn mê mất. Vì thế Lâm Thiểu Hoa đang ngắc ngắc nói, “Hoàng thượng, việc không chần chờ được, vẫn nên ghi chép trước được!”

Sau đó y lập tức tiến vào trạng thái, lời sổ cùng bút lông ra, nhanh chóng bổ sung nội dung ba ngày này...

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Quân Nhiên viết rõ ràng hai chữ ‘thất vọng’, trề môi thì thào than thở, “Thật đúng là không biết nhân tình gì hết a. trăm lớn vậy rồi, người bên cạnh đều là hộ thể Kim Cương ba đầu sáu tay (aka cực kì khỏe mạnh), không có bất cứ ai sinh bệnh hết, lần đầu trăm mới có cơ hội nói mấy câu này, vậy mà chẳng để cho trăm nói cho thống khoái nữa.”

Lâm Thiểu Hoa đổ mồ hôi lạnh. Muốn cho ngài nói thống khoái thì không bằng ta tiếp tục ‘dưỡng bệnh’ ở nơi này thêm vài ngày nữa vậy!

Cho nên mới nói, công kích tinh thần là trí mạng nhất mà...

Ánh mắt cố ý vô ý liếc qua Dương Húc Nghi một cái, phát hiện hấn đang thì thầm gì đó với Long Tĩnh Lam, khuôn mặt trắng tinh xuất hiện nụ cười cực khiêm tốn. Hừ, rõ ràng là con rắn giả hoạt! Lâm Thiểu Hoa hết sức chắc chắn, lúc mình thấy nụ cười kia thì dạ dày co rút đến mãnh liệt.

Dường như Dương Húc Nghi đoán chắc được ôm nay hoàng thượng sẽ tới cho nên đã dùng sức cốt công, lấy lại dáng người nhỏ thó như hạt đậu kia, lại mặc một bộ y phục trắng, lại còn giả vờ giả vịt lúi đầu ra được một một cây quạt làm từ lông ngỗng, bộ dáng cứ như là: lão tử đây chính là Khổng Minh tái thế đây này!

Thật đúng là ném vào chảo dầu rồi thêm củi lửa vẫn còn nhân từ chán!

Vừa nghĩ tới đêm qua lại còn nói câu cảm ơn dọa người với hấn, Lâm Thiểu Hoa chỉ hận không thể lấy xấp sử ký kia đề cho mình chết luôn cho xong.

Thật đúng là xúi quẩy!*****

Thuận lời rời khỏi chỗ của Dương Húc Nghi, lại tiếp tục chuỗi ngày đi theo Đoàn Quân Nhiên. Nhưng Lâm Thiểu Hoa thề, tuyệt đối không thể bỏ qua cho tên hỗn đản kia, y phải nghĩ cách đòi lại cả vốn lẫn lời mới được...*

Hôm nay, thời tiết đặc biệt tốt, Đoàn Quân Nhiên ở trong ngự hoa viên cùng Thất hoàng tử từ Thiên triều tới cãi nhau âm ỉ. Không hiểu sao mà hai người cứ chạy lòng vòng trong ngự hoa viên, làm cho người thân thể rất yếu, lại không thích vận động như Lâm Thiểu Hoa nhìn mà hoa cả mắt.

Đuổi được vài bước, thấy không thể đuổi kịp được, Lâm Thiểu Hoa thở phì phò, ngồi xuống ghé dài trên hành lang, lấy khăn ra lau mồ hôi. Bất giác quay đầu lại, thấy có một người trốn trốn nấp nấp trong bụi hoa, lam y bạch lĩnh (áo xanh cổ áo trắng), Bùi Phi Bùi Đại thị vệ trưởng thì còn là ai nữa?

Bùi Phi lén lút như vậy làm gì a?

Nói thật, nhiều người trong cung cũng thế, đều coi Bùi Phi là nửa bằng hữu. Lòng dạ Bùi Phi rất tốt, nói chuyện cũng qua loa không nghĩ gì. Lâm Thiếu Hoa dọa y vài lần, sau đó hai người dần quen thân; tuy nhìn đối phương cũng tạt xấu đầu mình nhưng dù sao vẫn là người có thể nói chuyện được.

“Bùi Phi?”

Bùi Phi run rẩy vài cái, thò đầu ra, thấy là Lâm Thiếu Hoa, vội vàng ngẩng đầu ra hiệu, ý bảo y đừng nói chuyện. Lâm Thiếu Hoa cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không lên tiếng nữa.

“Lý Ngữ Tường! Mau trả điểm tâm cho trẫm!”

“Cho xin đi! Đó là của ta mà!”

“Trong thiên hạ đâu đâu là đất vua! Trẫm nhìn thấy thì là của trẫm!”

“Ta là hoàng tử thiên triều đó!”

“Ai bảo ngươi hiện giờ đang ở Đại Lý chứ! Nhập gia tùy tục, đưa điểm tâm đây!”

Thanh âm hai ngày càng gần, chạy về hướng Lâm Thiếu Hoa. Vèo! Một tiếng đã thấy người vọt qua trước mặt; bỗng nhiên lại nghe thấy Lý Ngữ Tường hét lên một tiếng thảm thiết như heo bị chọc tiết. Lâm Thiếu Hoa ngây ra một lúc, một giây sau liền nhìn thấy vị công tử ngọc thụ lâm phong văn nhã thực sự không còn chút hình tượng nào ngã bò ra đất. Đúng, đúng là bộ dáng chó ăn bùn.

Lý Ngữ Tường ngã nột cái, món điểm tâm trong tay cũng bay ra phía trước theo một đường cong hoàn mỹ. Mà tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên lại nhẹ như chim én, công phu ngũ cần hí thái (1)] ngày thường khổ luyện cuối cùng cũng có tác dụng, nhìn chăm chăm vào đĩa điểm tâm kia rồi vù! Một tiếng bay qua, miệng ngoác ra, nuốt luôn món điểm tâm trên đĩa. Lâm Thiếu Hoa thấy chỉ biết trợn mắt há mồm.

Lại nhìn qua Lý Ngữ Tường, thật đúng là ngã quá thảm, đến giờ còn chưa đứng lên được, tiếp tục duy trì trạng thái mặt cắm xuống đất mông chống lên trời. Bùi Phi cuối cùng cũng từ trong bụi hoa đi ra, cầm trong tay một sợi thừng, cao hứng phấn chấn nói, “Hoàng thượng! Nhiệm vụ ngài giao cho thuộc hạ đã hoàn thành xong rồi! Xem này, tên Lý Ngữ Tường này té coi bộ đau à nha!”

Lâm Thiếu Hoa mồ hôi đầy đầu. Bùi Phi à Bùi Phi, thì ra là người nấp trong đó kéo dây, chờ cho Lý Ngữ Tường mắc câu đó hả? Hành vi này mà cũng đáng mất quân tử à?

Vì thế, y nghĩa chính nghiêm từ (hùng hồn nghiêm túc) mở miệng, “Bùi Phi! Người làm vậy, thật đúng là không phù hợp với tôn nghiêm của quân nhân. Vì để bù lại lỗi lầm của người, người nên sám hối đi. Nếu không lịch sử vô tình, ta sẽ chép hết hành động của người hôm nay, một chữ cũng không để sót.”

“Đừng a! Đừng a! Ta đưa bạc cho người, đưa cho người còn không được sao?” Bùi Phi vừa nhìn thấy gia hỏa hám lợi này là lại đau đầu.

“Đưa bạc cái gì! Ta là quan thanh liêm, không nhận hối lộ!” Lâm Thiếu Hoa dựng thẳng mi, trừng mắt, nhưng những lời này của y lại khiến cho người ta nghe xong chỉ muốn học máu.

Bùi Phi lập tức sửa lại, “Là sám hối, sám hối, ta sẽ sám hối với lịch sử...”

Lâm Thiếu Hoa lạnh lùng liếc y một cái: cái này nghe còn được...

Bùi Phi nghĩ thầm: thật đúng là gia hỏa tham tiền, lòng dạ hiểm độc a! Đưa tay lấy ra ít bạc, đau lòng đưa cho Lâm Thiếu Hoa, thấy người nọ cần cần, tiếp tục ánh chừng, không khỏi vô cùng đau lòng nhức óc. Thật đúng là quá uống cho khuôn mặt kia a!

Phá tài tiêu tai (aka của đi thay người), Bùi Phi xoay người sang chỗ khác, vừa định tranh công với Đoàn Quân Nhiên thì đã phát hiện có chỗ bất thường, hét lớn, “Hoàng thượng! Ôi! Hoàng thượng ngài làm sao vậy, mặt ngài tái hết rồi!”

Nghe y hét lên như thế, Lâm Thiếu Hoa ngây ngốc một chút, quay đầu nhìn Đoàn Quân Nhiên. Hai mắt lồi ra, cực kì khủng bố, nhất thời thậm kê không tốt, cũng bất chấp tính tiền, chỉ huy thái giám hầu hạ

bên cạnh, “Không thấy gì sao? Hoàng thượng đang bị nghẹn kìa, còn không mau đi gọi thái y đi! Còn các người nữa, nhanh đi thông tri cho Phụ chính vương!”

Vì thế sáng sớm hôm đó, trong ngự hoa viên liên tiếp truyền đến tiếng hét gọi í ới, “Không tốt! Không tốt rồi! hoàng thượng bị nghẹn rồi! Mau tuyên ngự y!”

...

Bùi Phi dùng bàn tay cứng như thép vỗ mạnh lên lưng Đoàn Quân Nhiên một cái, Lâm Thiếu Hoa thấy rõ mặt Đoàn Quân Nhiên đã hết xanh lại đen...

Lý Ngữ Tường hoàng tử Thiên triều giờ này mới đứng khỏi mặt đất, phượng mâu (mắt phượng) quét quét qua Bùi Phi, hừ một tiếng, “Hảo, đáng đời người hãm hại ta. Đoàn Quân Nhiên có chuyện gì thì chính là người hành thích vua!”

“Uy! Bây giờ không phải là lúc châm chọc nha! Mau tới giúp a!” Bùi Phi vội vã hét to.

Lý Ngữ Tường không hiểu, hỏi, “Không phải đã kêu ngự y rồi sao? Ta là hoàng tử, không phải ngự y nha, can thiệp lung tung vào công việc của người khác, chắc chắn quốc gia sẽ xảy ra vấn đề nha.”

“Sử quan! Người cũng mau đến giúp đi a!”

Lâm Thiếu Hoa lắc đầu, cầm bút lấn sổ, “Không, ta có chuyện quan trọng hơn cần làm. Thân là sử quan, ta cần phải thu thập tư liệu lịch sử trước đã.”

Bùi Phi tưởng mình sắp điên đến nơi rồi, trong lòng biết chắc một việc: những kẻ ở đây chẳng có ai là người!

...

Phí mất một giây, Dương Húc Nghi vội vàng chạy đến, đưa tay vỗ mạnh. Đoàn Quân Nhiên thì tốt rồi, lại bắt đầu vui vẻ, ồn ào ầm ĩ nhao nhao đòi ăn điểm tâm nữa.

Hoàng thượng này... Thật đúng là bất trị!

Đoàn Quân Nhiên trảng tráo nói, “Chẳng qua chỉ là trẫm bị nghẹn thôi mà, chuyện thường tình của con người thôi. Các ái khanh không cần ngạc nhiên, bình thường bình thường.”

Bùi Phi đã ướt đầm mồ hôi, nhìn Đoàn Quân Nhiên như muốn phát điên mà không dám. “Hoàng thượng! Cái gì mà bình thường, nếu không phải ngự y tới đúng lúc thì ngài sẽ có nguy hiểm a!”

Đoàn Quân Nhiên khoát tay, “Còn không phải là chẳng xảy ra chuyện gì đó sao. Bùi Phi a, khanh đừng có chuyện bé xé ra to vậy được không.”

“Làm gì có cái nào là chuyện bé xé ra to chứ!”

Lâm Thiếu Hoa cũng biết là hoàng thượng rất liều lĩnh, cũng nói theo vào, “Chẳng qua chỉ là một miếng điểm tâm thôi mà, sao hoàng thượng đến mức phải tranh gấp đến vậy làm gì.”

Lời vừa nói xong, tất cả mọi người đều nghiêng đầu nhìn y, trong mắt như hiện lên mấy chữ: sao lại không đến mức...

Lâm Thiếu Hoa cảm thấy đầu giật giật nhưng nhúc. Có ai mà không biết, chỉ là một hạt cơm nhưng Đoàn Quân Nhiên cũng sẽ nhất quyết không chịu bỏ qua chứ. Nhưng đã nói đến tận đây rồi, y cũng cố gắng hỏi cho hết, “Chẳng lẽ của điểm tâm Thất hoàng tử điện hạ lại ngon đến vậy?”

Lý Ngữ Tường lắc đầu, “Cũng không phải là vấn đề có ngon hay không, mà là hình như hoàng thượng chưa ăn qua món này.”

Lâm Thiếu Hoa vừa hỏi, thì ra là Lý Ngữ Tường mang cả trù sư (đầu bếp) từ Trung Nguyên đến đây để làm điểm tâm; đương nhiên Đoàn Quân Nhiên chưa thấy qua, rất mới lạ.

Lâm Thiếu Hoa cũng chẳng để tâm, vuốt tay áo nói, “Có gì mà ngon chứ, trước kia thân qua Trung Nguyên cũng có nếm rồi...”

“Cái gì! Sử quan đã ném rồi?” Đoàn Quân Nhiên lập tức nhảy bật lên, giữ chặt tay áo y, “Mau nói cho ta biết, mùi bị thể nào?:”

“Ách... Hoàng thượng, không phải ngài vừa mới ăn đó sao?”

“Là trẫm ‘nuốt chửng’ đó chứ, mùi vị thể nào đã được ném đâu a!”

Mọi người trong sân chỉ biết lắc đầu thở dài. Hoàng thượng này a, ngu ngốc muốn chết...

“Quên đi, buổi chiều bản điện sẽ lệnh cho trù sư làm thêm mâm khác.” Lý Ngữ Tường nhìn Bùi Phi đã sắp hóa đá, bỗng nhiên nổi thiện tâm.

“Nhưng mà nếu người về lại Thiên triều thì trẫm có muốn ăn cũng không được nữa.” Người như Đoàn Quân Nhiên đúng là lòng tham không đáy.

“Chuyện đó thì có đáng gì, người chỉ cần tìm trù sư đến học hỏi một tí là được thôi.” Lý Ngữ Tường đưa mắt nhìn Bùi Phi đang ngây ngốc ngơ ngác đứng đó, vờ như ta đây rộng lượng lắm lắm, “Bản điện tuyệt đối sẽ không thu một đồng nghệ phí nào cả.”

Đoàn Quân Nhiên nhìn Lâm Thiếu Hoa, rồi nhìn qua Bùi Phi, lại nhìn Lâm Thiếu Hoa, rồi lại nhìn qua Bùi Phi. Cuối cùng Bùi Phi chịu không nổi ánh mắt như hồ ly của Lý Ngữ Tường kia nữa, gào lên, “Hoàng thượng! Thuộc hạ là kẻ thô kệch, ngài cứ bảo sử quan đi đi!”

Hử? Đi? Đi đâu?

Lâm Thiếu Hoa hoàn toàn không có kịp phản ứng, ngây ngốc nhìn Đoàn Quân Nhiên và Bùi Phi đang kinh hồn táng đảm. Đoàn Quân Nhiên ngọt ngào cười cười, hết như tiên tử, “Sử quan, trẫm tin tưởng khanh, vẫn là khanh đi đi, phải học được điểm tâm của Lý Ngữ Tường cho trẫm đó nha!”

Cái gì!

Nói giỡn đó hả!

Y đường đường là sử quan, sao lại chui xuống bếp chứ! Tuy nguyên nhân thực sự là...

“Hoàng thượng! Cái này hẳn phải là trù sư đi làm mới đúng chứ!” Lâm Thiếu Hoa cuống đến dậm chân bình bịch.

Đoàn Quân Nhiên sợ đầu sợ đuôi, khiếp đảm nói, “Ai, lần trước trẫm lấy kẹp gấp than hun mông Trương Thiết Chúc rồi, lần này mà đi tìm ông ấy nữa, trẫm thật sự không thể mở miệng a...”

Ngài không mở miệng được thì cũng đâu cần hăm hại thần a! Lâm Thiếu Hoa còn muốn tranh cãi nữa, nhưng Đoàn Quân Nhiên đã nghịch ngợm nói, “Ái khanh không cần tiếp tục chối từ nữa, nếu còn tiếp tục từ chối thì trẫm sẽ khấu trừ bổng lộc của khanh nha.”

Vừa nói xong, Lâm Thiếu Hoa lập tức tiếp chỉ, động tác cực kì lưu loát, “Thần nhất định không phụ sự phó thác của hoàng thượng, cúc cung tận tụy có chết không từ!”

Bạc là thứ nhất, vì kiếm tiền, bất cứ giá nào cũng được!

Thấy Lý Ngữ Tường giơ ngón cái lên, Đoàn Quân Nhiên cười đắc ý, bộ dạng đương nhiên, “Àn, còn có Bùi Phi nữa, trẫm lệnh cho khanh giúp đỡ sử quan làm việc, mặc y sai phái!”

“Hoàng thượng!” Bùi Phi buồn rười rượi, xong rồi!

Lâm Thiếu Hoa vừa nghe nói Bùi Phi cũng phải đi, liếc Bùi Phi một cái rõ sâu, lại hừ một tiếng, thà mắng: ai bảo người dám đổ trách nhiệm lên đầu ta, ta không chính chết người rồi cán người thành bột, ép thành giấy Tuyên Thành, viết to mấy chữ ‘Bùi Phi là hỗn đản’ thì ta sẽ không phải sử quan!

“Hoàng thượng a! Ngài đừng hại chết thần a!”

“Hỗn trướng! Trẫm là minh quân!”

Trong ngự hoa viên truyền ra tiếng kêu hào của Bùi thị vệ, tiếng cười đến gấp cả lưng của hoàng tử Thiên triều Lý Ngữ Tường ở bên cạnh.

Nhưng tất cả lại không hề để ý đến một người, chính là gia hỏa mặc bạch y, mặt không chút thay đổi dường như chỉ chăm chăm nhìn vào mỗi nét biểu cảm trên gương mặt sử quan Lâm Thiếu Hoa, cuối cùng trào phúng cong cong khóe miệng.

(1) Ngũ cầm hí phái: một bộ động công bảo vệ sức khỏe, bắt chước động tác và thần thái của 5 loại động vật (hổ, sếu, gấu, vượn, hươu) để đạt mục đích cường thân kiện thể, phòng ngừa bệnh tật. Người sửa vừa tổng kết các động tác này chính là Hoa Đà, Ngũ cầm hí có thể giúp động tác nhanh nhẹn, phối hợp với cách giữ thăng bằng, cải thiện khả năng các đốt ngón tay với tổ chất thân thể.

9. Chương 9

Lâm Thiếu Hoa thực sự không hiểu tại sao từ sau khi gặp phải Dương Húc Nghi thì vận khí của mình lại kém đến vậy. Bên ngoài quan phục màu lam là tạp dề màu trắng, cầm trong tay một cục bột, thở phì phì nhào nhào lại nặn nặn. Y là quan văn! Quan văn đó a! Sao lại bắt y đến đây học làm điểm tâm a?!

Sáng sớm đã bị Đoàn Quân Nhiên đuổi khỏi hoàng cung, lại bị cái tên Lý Ngữ Tường kia tóm vào trong trù phòng trong hành quán của sứ thần; trù sư lại chỉ vào một đồng này nọ, lăm nhăm với y một thôi một hồi, lại bị Lý Ngữ Tường đuổi xuống, còn nói cái gì mà: “Tự mình lĩnh ngộ mới được, bản điện chờ mong Lâm đại nhân và Bùi đại nhân các người thể hiện đó.”

Nói xong, tự hẩn như bôi mỡ vào lòng bàn chân, chuồn mất dạng!

Vì thế, cho tới trưa, Lâm Thiếu Hoa cố gắng nhào bột, Bùi Phi cố gắng nhóm lửa...

Nhưng mà từ sáng đến xế chiều, bột cũng không nhào xong, mà lửa cũng chẳng nhóm được. Lâm Thiếu Hoa đã tích cả đồng lửa trong bụng, cũng chực chờ bùng nổ như Nữ Oa tao ra loài người đến nơi!

Bên cạnh y, Bùi Phi cũng rất vất vả. Tuy là y không phải đeo tạp dề nhào bột, nhưng mà tư thế khom lưng nhóm lửa cũng thật sự là rất khó xem; hướng hồ y lại xuất thân từ quân nhân, đã đốt đặc cám mai thì chớ lại còn cứ chăm chăm cầm một cục bột (ống thổi lửa) ra sức thổi lại thổi vào cái miệng lò kia, làm cho tàn tro bay tứ tung, đốt trọi mớ tóc trên đầu thị vệ trưởng của chúng ta.

“Má ơi! Tóc của ta a! Hình tượng của ta a!”

“Người làm gì có hình tượng mà nói!”

Lâm Thiếu Hoa lắc đầu, thở dài. Bảo Bùi Phi đến căn bản chính là đã loạn càng thêm loạn, thật không biết Đoàn Quân Nhiên nghĩ như thế nào nữa, chỉ với hai người bọn họ mà có thể học được tay nghề điểm tâm kia được mới là lạ!

Đang than thở với đồng mì bột này, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười sang sảng liên tiếp vang lên. Lâm Thiếu Hoa ngẩng đầu, thấy Lý Ngữ Tường bước vào, thấy bộ dạng chật vật của Bùi Phi thì ôm bụng cười to.

“Nha! Bùi thị vệ của chúng ta thật đúng là tân triều (aka biểu tượng thời trang/fashion), sao vừa mới quay đầu đã biến thành sâu do thể này? Aha ha!”

Nhìn thấy gia hỏa gây chuyện, Bùi Phi trừng mắt tức giận, thuận tay cầm một cục bột trên thớt nhắm thẳng mặt Lý Ngữ Tường mà ném. Chỉ nghe thấy một tiếng ‘bẹp’, cục bột chuẩn xác đáp trên khuôn mặt tuần tú của Lý Ngữ Tường, dính thành một vòng bột lớn...

Lập tức, trù phòng gà bay chó chạy, Lâm Thiếu Hoa ần ần thái dương đã nổi gân xanh từ trong kẽ răng khó khăn lắm mới rút ra được một câu, “Bùi Phi! Người dám đập bẹp cục bột ta vừa mới nhào xong!”

...

Dương Húc Nghi ngồi ngoài cửa, đã xem trận náo loạn này được một lúc. Lý Ngữ Tường nhảy nhảy né né, hết như con gà như vật lông; Bùi Phi cầm con dao chặt thịt trong tay, đuổi hẩn chạy vòng vòng khắp phòng; còn người trong lòng mình lúc này vẫn đứng đó hết nhào lại nặn cả ngày trời mà chẳng ra được cái gì. Dương Húc Nghi bắt đắc thâm nghĩ: người không chịu cho nước vào bột thì nhào kiểu gì a?

Rốt cục, Lý Ngữ Tường cũng bị Bùi Phi dùng xẻng đảo thức ăn đánh trúng, đành nhảy cửa sổ thoát ra ngoài. Bùi Phi vẫn không chịu bỏ qua, cũng nhảy theo ra. Dương Húc Nghi thỏa mãn gật gật đầu: đám ruồi bọ vương bận rộn cực cũng biến đi a

~.

“Đóng bột chết tiệt này!”

Lâm Thiểu Hoa hoàn toàn không để ý rằng xung quanh mình đã yên tĩnh lại, lực chú ý của y đã đặt hết lên cục bột kia.

“Người thêm ít nước vào a.”

“Nga!”

Lâm Thiểu Hoa tỉnh ngộ, thêm vào đó ít nước, tiếp tục nhào nhào, quả nhiên là tốt hơn nhiều; thì ra là không thêm nước a... Bất giác nhẹ nhõm thở ra, vừa muốn dùng mu bàn tay lau mồ hôi thì đã có một chiếc khăn tay mềm mại đi trước một bước, khẽ khàng lau lau trên trán y.

“Cám ơn.”

Lời cảm ơn buột miệng nói ra, nhưng khi thấy người kia thì y cứng đờ cả người, một lúc lâu sau mới hỏi được thành lời, “Người, sao người lại, lại ở đây?”

Dương Húc Nghi hừ một tiếng, “Còn không phải hoàng thượng bảo ta tới giám sát các người học làm điểm tâm sao. Xem tình hình các người bây giờ, có thể học được mới là lạ!”

“Không cần người phải quan tâm!”

Lâm Thiểu Hoa ngoài miệng không phục, nhưng trong lòng là cực kỳ bi ai. Bùi Phi thì khỏi trông cậy luôn, dù gì thì trách nhiệm làm điểm tâm cũng bỏ hết lên vai mình rồi; nhưng mà bây giờ đã sắp đến giữa trưa, thế mà ngay cả bột còn chưa nhào xong nữa...

Dương Húc Nghi nhìn thấy vẻ mặt y biến hóa liên tục, vươn tay ra ngăn y lại.

“Uy! Người làm gì đó? Không thấy ta đang nhào bột hả!”

“Nhào bột? Người làm vậy mà cũng gọi là nhào bột?”

“Vậy người nói như thế nào...”

Lâm Thiểu Hoa vừa định phản bác, lại bị người nọ ôm lấy từ phía sau, thân thể y lập tức cứng đờ, hít sâu một hơi, “Người buông!”

“Đừng nhúc nhích!”

Tay Dương Húc Nghi luồn qua dưới nách y, vươn ra từ phía sau, đuổi đến chỗ đóng bột trước mặt y. Bởi vì sức cốt công mà hiện giờ thân hình hẩn chỉ cao hơn Lâm Thiểu Hoa một chút, hai người dựa đầu vào sát nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau rất rõ ràng.

Lâm Thiểu Hoa cố gắng che giấu cơn hốt hoảng, cứng miệng nói, “Người nói đừng nhúc nhích thì ta sẽ phải bất động chắc!” Vừa mới bắt đầu giãy dụa, đã nghe thấy Dương Húc Nghi ghé sát vào bên tai y nói nhỏ một câu, “Để ta dạy người.”

Tê tê, nhột nhột, giọng nói hấp dẫn từ tính mang theo nhiệt khí lướt nhẹ qua tai, làm Lâm Thiểu Hoa thoáng run rẩy, lại cảm giác rõ hơn Dương Húc Nghi đang dán lại gần mình.

Mặt và cổ Lâm Thiểu Hoa đã đỏ bừng. Nếu như Dương Húc Nghi bắt buộc y làm gì thì y có thể lạnh lùng kháng cự, hoặc là sợ tới mức mặt mũi trắng bệch; nhưng hiện giờ hẩn lại cố tình làm thế này, bỗng dưng lại khiến cho tim y đập loạn lên.

“Người... Không cần người...” Mặt đỏ tím đập chu môi lấp bắp nửa ngày mới nói ra được một câu lí nhí như thế, đương nhiên là chẳng có bao nhiêu lực uy hiếp cả.

Dương Húc Nghi như cười nhẹ một tiếng, lại dán vào bên tai y, thì thầm một câu, “Người sợ?”

“Còn... lâu...”

Đáng giận! Vì sao y lại phải sợ?! Dựa vào đâu mà bảo y sợ?! Sợ... Sợ cái gì a!

Dương Húc Nghi xoa mặt, môi lại hôn lên sau tai Lâm Thiếu Hoa, biết rõ nơi mẫn cảm của y, làm y cứ phải run rẩy liên tục, ngay cả đứng cũng không vững, theo phản xạ co rút lại bả vai, nhưng người kia lại càng khiêu khích hơn.

“Đừng!”

Ngay cả tiếng cự tuyệt này cũng có vẻ miễn cưỡng, lại khẽ run rẩy, làm không khí giữa hai người càng thêm mờ ám.

Lâm Thiếu Hoa chỉ cảm thấy đầu ong ong, năng lực suy nghĩ gần bằng 0. Bị Dương Húc Nghi khiêu khích một hồi, rồi lại nghe hắn nói, “Tốt lắm, thấy người ngoan ngoãn thế này, ta sẽ giúp người vậy, là giao dịch công bằng nha.”

Nói xong, hắn quả nhiên buông y ra, bắt đầu thuận thực làm điểm tâm.

Lâm Thiếu Hoa ngậy người, mắt nhìn chằm chằm động tác của Dương Húc Nghi, cắn chặt răng, hét lên với hắn, “Người là tên hỗn đản!”

Dương Húc Nghi mặt không chút thay đổi xoay người nhìn y, đôi mắt đen sẫm có cảm giác như nhiếp hồn, ngữ khí như ra lệnh không để cho y có cơ hội cự tuyệt, “Đi nhóm lửa.”

“Ách?”

Lâm Thiếu Hoa cầm lấy mộc quản bị Bùi Phi bỏ lại, máy móc đến trước bếp lò. Đến tận khi đó y mới sực nhớ ra. Nhóm lửa? Trời ạ! Làm sao y biết làm chứ!

Lại nói, sao tên hỗn đản kia lại bắt y phải đi nhóm lửa?

Buồn cười!

Huống hồ tại sao vừa rồi y lại nghe lời tên kia mà ngoan ngoãn cầm mộc quản đến trước lò lửa này chứ?

Gặp quỷ!

“Vì sao phải là ta đi nhóm lửa?!”

“Ta làm điểm tâm, người không biết làm gì cả mà còn không chịu đi nhóm lửa?”

Lâm Thiếu Hoa ngẫm lại, tựa hồ cũng thấy có lý. Dù sao đây cũng là trách nhiệm của mình, Dương Húc Nghi đã đề nghị để hắn làm điểm tâm, y cũng không thể không biết ngượng không làm gì được, dù sao thì ban nãy y cũng hơi quá đáng...

Tính toán một hồi, lúc này không phải là thời điểm để so kè thiệt hơn, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, điểm tâm là thứ nhất, trước tiên cứ để tên Dương Húc Nghi kia đắc ý một lúc đi đã, khoản nợ này sau này hắn nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!

Ấn...

Điểm tâm = bồng lộc = bạc

Bingo!

Nghĩ như vậy, Lâm Thiếu Hoa liền ngoan ngoãn đi nhóm lửa củi. Nhưng y còn không bằng Bùi Phi, ném hai cây củi vào, sau đó lưỡng lự cầm mộc quản thối khê vào bếp, phùng! một cái, tàn lửa bay hết cả ra; còn chưa kịp hiểu tại sao lại thế thì đã bị Dương Húc Nghi lôi qua một bên.

“Người làm gì đó! Có người nào nhóm lửa như người không?!”

Dương Húc Nghi tức giận, trợn trừng như muốn lồi cả mắt; Nếu không phải vừa nãy hắn nhìn thoáng qua thì người trong lòng hắn đã bị lửa thiêu bị thương rồi.

Lâm Thiểu Hoa cũng bị hù sợ, nhưng bị Dương Húc Nghi hét lớn như vậy thì cũng không thích, cũng phải cố cãi lại một câu, “Ta không làm gì hết á!”

“Người không làm cũng không được làm nữa!”

“Là người bảo ta đi nhóm lửa mà!”

Thật ra thì chính Lâm Thiểu Hoa cũng hiểu là chính mình cố tình gây sự, nhưng mà cứ bị Dương Húc Nghi nhìn chăm chăm thì cũng rất khó chịu.

“Quên đi, là lỗi của ta.” Dương Húc Nghi nghiêm túc gật đầu, xoay người đi nhóm lửa. Lâm Thiểu Hoa cho hắn sẽ phát hỏa, không ngờ hắn lại cư xử như vậy, chỉ biết ngốc lẳng đứng đó; nhưng mà chính câu tiếp theo của Dương Húc Nghi lại làm y như muốn nổi điên.

“Ta đã đánh giá quá cao trình độ trí lực của người. Người không phải là không thông minh mà căn bản không hề có thứ gọi là ‘thông minh’!”

Tức giận trừng Dương Húc Nghi có vẻ như trù nghệ phi thường cao siêu, trong lòng Lâm Thiểu Hoa âm thầm tính toán đủ các loại ám chiêu từ tổn hại đến trêu chọc, phải làm sao để có thể moi tìm móc phổi cái gã hỗn đản này.

Hay là học Tôn tử Tẫn cước (Tôn Tẫn bị cắt chân (‘tử’ ở đây là con cháu) nhỉ?

Nếu không thì buộc trước ngực hắn một hòn đá siêu lớn rồi cho hắn chìm nghỉm trong ao sen học theo Khuất Nguyên?

Không nên không nên, những cái này đều là cách để chinh người tốt cơ mà, sao có thể dùng với hắn được? Đáng tiếc đáng tiếc...

Vì sao tên này lại làm cơm thành thạo đến thế nhỉ? Mà mình lại vựng về thế này, thật đúng là không phục! Lâm Thiểu Hoa luôn chỉ cố chấp với tiền, đối với những thứ khác luôn hờ hững, giờ đây lại so đo hệt như tiểu hài tử, ngay cả chính y cũng không thể tưởng tượng nổi.

Dương Húc Nghi nhanh nhẹn làm điểm tâm, thỉnh thoảng lại bất động thanh sắc liếc liếc nhìn thiên hạ vẫn cứ ngồi thu lu một góc kia. Đôi mắt long lanh như thủy tinh luôn trừng mình, lông mi tinh tế cong vút tỏ vẻ bức bối, má phồng to; thấy thế nào cũng cực kì đáng yêu. Đoán cũng chẳng cần đoán, Dương Húc Nghi cũng biết trong lòng y đang suy nghĩ gì, tám phần lại là nghĩ cách làm sao để trả thù mình a.

Dương Húc Nghi đắc ý cong cong khóe miệng, tà tà cười thầm. Vừa nghĩ tới Lâm Thiểu Hoa chỉ nghĩ đến mình, hắn chỉ muốn ôm lấy Đại Hoàng mà hôn chụt một phát, đến nỗi hắn cũng chẳng bận tâm người kia là đang tắm bồn nguyên rửa cứ không phải nhớ nhung gì mình.

Lâm Thiểu Hoa nhìn thấy khóe miệng tên hỗn đản kia càng lúc càng cong, tưởng như sắp ngoác ra tận mang tai đến nơi rồi, lại còn cái mặt căng căng đắc ý, trong lòng không khỏi kỳ quái: có gì mà vui vẻ dữ vậy? Chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì rồi!

Dương Húc Nghi đẩy nắp nồi lại, xoay người lại, vỗ vỗ tay, “Được rồi, đợi thêm nửa canh giờ nữa là điểm tâm có thể ăn được.”

Trong giọng điệu của hắn có vẻ cực kì thoải mái, giống như làm xong điểm tâm là hắn có thể thở phào nhẹ nhõm vậy; nhưng Lâm Thiểu Hoa biết chắc là người như Dương Húc Nghi tuyệt đối không vì chuyện này mà cảm xúc bị dao động, vậy rốt cuộc là vì sao?

“Không ngại để ta ngồi đây chứ?”

Cứ thế mặt dạn dày ngồi xuống cạnh Lâm Thiểu Hoa, trên mặt vẫn chẳng có chút diễn cảm nào, bộ dạng cứ như là nghiêm túc lắm lắm, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát là có thể nhận ra sâu trong đáy mắt hắn đều ngập tiểu ý.

Lâm Thiều Hoa âm thầm nói: quả nhiên, tên họ Dương này đặc ý là vì mình mà, xem ra lần này lại gặp nguy hiểm ...

“Ai nói ta không ngại chứ, người mau tránh ra!”

Lâm Thiều Hoa không khách khí trừu hấn một cái, ý bảo hấn nhanh nhanh tránh ra.

Dương Húc Nghi nguy hiểm híp mắt lại, hết như con hồ ly chuẩn bị vồ mồi vậy. “Nhường nhịn người một chút là người không biết trời cao đất dày phải không? Người nghĩ rằng ta là người tốt tính lắm à?!”

Lời còn chưa dứt, tay đã vươn ra kéo một cái, Lâm Thiều Hoa gầy yếu liền ngã vào lòng Dương Húc Nghi, bị hai cánh tay cứng như thép giam lại, không thể giãy dụa được.

Người được mùi hương của Dương Húc Nghi, Lâm Thiều Hoa lại hoảng hốt, trong đầu mơ hồ nhớ tới sau lúc Dương Húc Nghi cưỡng ép y thì đúng là luôn nhường nhịn y, cũng không bắt y phải làm chuyện đó nữa, cũng chẳng lừa bịp hay tống tiền y gì cả, ngược lại còn tỉ mỉ chăm sóc chiếu cố y, ngoại trừ thỉnh thoảng châm chọc hay có vài khiêu khích làm người ta đỏ mặt tím da thì thực tế cũng không có hành động thô bạo nào đối với y.

Trong tiềm thức cảm thấy hấn sẽ không làm gì tiếp cả, làm y cũng dần không còn sợ hấn nữa, dám tranh cãi, phản kháng lại hấn. Nhưng hiện giờ Dương Húc Nghi lại cưỡng thế ôm y vào ngực, vô luận là mạnh yếu hay ngữ khí đều hoàn toàn không phải là kiểu hấn thường dùng khi trêu chọc hay ôn nhu.

Cố gắng muốn giãy khỏi hai tay người kia đang khống chế mình, một cái, hai cái, ba cái, lực người kia dùng ngày càng lớn, tình huống này nhìn thế nào cũng có cảm giác như đã từng trải qua...

Lâm Thiều Hoa đột nhiên cảm thấy có dòng khí lạnh lan ra từ dưới đáy lòng, bò lên khắp tứ chi, trong đầu hiện lên hình ảnh: một thanh niên gầy yếu trắng nõn nằm ngửa trên giường, hai tay bị băng gạc màu trắng cuộn chặt, không sao giãy ra được, vô luận là y sợ hãi, thống khổ đến mức nào...

Sức quan sát cực cao như Dương Húc Nghi làm sao có thể không phát hiện thiên hạ trong lòng đã cứng đờ người, biết có điều bất ổn liền trầm giọng hỏi, “Thế nào? Vừa nãy còn nói không sợ, giờ đã bị hù thành thế này rồi?”

Lâm Thiều Hoa không cãi nhau với hấn, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng hỏi, “Buông được không?”

“Không được!”

Dương Húc Nghi quơ được hai chân Lâm Thiều Hoa, dễ dàng bế bổng y lên chân mình; mặt đối mặt, mắt đối mắt, hấn phát hiện mặt Lâm Thiều Hoa đã tái nhợt, lông mi bất an run run, bộ dạng cực kỳ .

Trong lòng thất bại thở dài. Từ sau khi cưỡng bức, Lâm Thiều Hoa cũng rất sợ mình. Lúc mới đầu chỉ cần nhìn thấy mình là y đã run rẩy không ngừng, tuy sau đó đã rất nỗ lực để y lại tin tưởng mình lần nữa, nhưng hiện giờ xem ra là lại thất bại rồi, sự việc đã quay về điểm khởi đầu.

Lâm Thiều Hoa sợ hấn, cái này là sự thật hấn đã phát hiện từ lâu, đương nhiên Dương Húc Nghi làm sao có thể vui vẻ cho nổi, chỉ cảm thấy như có tảng đá lớn đè nặng trong lòng, buồn bực vô cùng.

Nhìn thấy đôi lông mi thật dày thật dài kia, Dương Húc Nghi cúi đầu, nhẹ nhàng in lên mặt y một nụ hôn, sau đó lại khê khàng lướt môi qua cái trán trắng mịn. Thiên hạ trong lòng run rẩy một chút, có lẽ là bởi vì hấn quá mức ôn nhu nên người cũng từ từ thả lỏng một chút.

“Nhìn người bị dọa kia, ta chỉ trêu chọc người chút thôi mà.”

Lâm Thiều Hoa ngẩng đầu lên, nhìn hấn như không thể tin nổi, sau đó phát hiện quả thật hấn không hề có ác ý mới có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng mắng: hỗn đản! Mình đã biến thành kẻ chỉ biết nơm nớp lo sợ này từ khi nào? Vừa nãy đúng là bị hù cho thót cả tim, cứ tưởng tim rụng đầu mất luôn rồi chứ!

Dương Húc Nghi buông lỏng bàn tay đang khống chế y, Lâm Thiều Hoa lập tức nhảy xuống khỏi đùi hấn, gan đường như cũng đã to trở lại, cãi lại, “Còn lâu ta mới sợ!”

Dương Húc Nghi thấy y đã bình thường lại, cũng chẳng so đo làm gì, bất ngờ lại cười tủm tỉm khiến người kinh ngạc, làm lông tóc Lâm Thiếu Hoa cứ dựng đứng hết cả.

“Người, người lại có chủ ý sát sọ gì thế hả?”

“Hửm?”

“Không có việc gì sao người lại cười tà ác đến thế?”

“Cái gì? Ta cười tà ác? Ta đây bao lâu cũng không cười một lần, người còn dám nói ta cười tà ác!”

“Nếu biết mình cười không bình thường thì đừng có cười!”

“Ta có nói không bình thường hồi nào đâu!”

...

Hai người lập tức đối chọi gay gắt, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ừ, sao ta thấy cứ hề ngự y gặp sử quan là lại âm ỉ không ngừng a?”

“Ngu ngốc, cái này cũng không hiểu. Người ta là phu phu trẻ, cứng nạng nhau, cãi nhau như thế là để tăng tình cảm!”

“Nga, hóa ra là vậy a. Cái gì? Phu phu trẻ? Sử quan với ngự y á? mề tuyền của ta! Đây không phải là sự thật đó chứ?”

“Ngu ngốc! Không biết quan sát, không có tư duy, người đúng là đồ ngu ngốc siêu cấp!”

“Người mới là siêu cấp ngu ngốc!”

Ngoài cửa có hai gia hỏa ẩn nấp đang cãi lộn, chính là Bùi Phi cùng Lý Ngữ Tường vừa mới dạo một vòng quanh hoàng cung, giờ đều đã mệt đến tê liệt.

Ngoài cửa, hai người còn đang thì thầm.

“Ừ, hai người bọn họ sao lại thế này a, vừa nãy âm ỉ, đến giờ lại không nói, chỉ có trừng đến trừng đi a.”

“Ngu ngốc! Cái này gọi là trao đổi ánh mắt!”

“Đừng có nói ta ngu ngốc nữa được không, sớm muộn gì cũng bị người nói cho ngu luôn á!”

“Người vốn rất ngu ngốc, hoàn toàn không cần ta nói!”

...

“Hử? Bùi Phi a, khói trừ phòng sao lại mịt mù khói trắng thế kia a?”

“Cái gì?”

“Người xem đi, khói trắng mù trời luôn rồi kia kia, chắc là trên bếp có đun cái gì đó thì mới có hơi nhiều như vậy chứ.”

Bọn họ ồn ào bên ngoài, làm kinh động đến hai người đang chăm chăm nhìn nhau trong trận, hai người bên trong đồng loạt xoay người về hướng cửa.

“Ừm, hình như ta ngửi thấy có mùi là lạ.” Lâm Thiếu Hoa dùng tay áo che mũi, khó hiểu quay đầu nhìn về phía Dương Húc Nghi.

“...”

“Làm sao vậy?”

Ngự y Dương Húc Nghi mặt không chút thay đổi, giống như chiến sĩ khôi giáp, âm thanh bình bình lãnh đạm, “Ta nghĩ, hẳn là ta đã làm cho điểm tâm bị cháy khét rồi.”

“Cái gì? Dương Húc Nghi? Người dám làm cháy điểm tâm vất vả lắm mới làm được á!” Giọng Lâm Thiều Hoa lập tức cao lên quãng 8, làm cho Bùi Phi cũng phải rụt cổ sâu vào trong áo.

“Người nói cái gì? Điểm tâm này là do ta làm chứ không phải người nhá.”

“Ta không nói? Tội nay ta phải lấy cái gì báo cáo với hoàng thượng a?”

“Đó là chuyện của người!”

“Dương Húc Nghi! Người là đồ hỗn đản lãnh huyết lòng dạ hiểm độc! Ta sẽ không bỏ qua cho người!”

“Khụ khụ, sử quan a, người buông vất bột đó ra được không? Người không phải ta, người có ném cũng không trúng đâu...”

Mấy người lại loạn như canh hẹ, tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên còn ở trong hoàng cung si ngốc chảy nước miếng, “Điểm tâm a... Điểm tâm...”

10. Chương 10

Bùi Phi mặt mày phiền não đứng trước mặt Đoàn Quân Nhiên, tay bưng một cái mâm chứa đầy thứ gì đó đen thui. Đoàn Quân Nhiên trợn trừng mắt, nhìn trái nhìn phải, nghĩ ngợi nửa ngày mới ngạc nhiên hỏi, “Bùi Phi, đây là cái gì a?”

“Điểm tâm...”

“Cái gì?”

“Điểm tâm...”

Về mặt Đoàn Quân Nhiên hiện giờ đúng là quá kì diệu, con người linh động xoay tròn vài lần, cái miệng

Bùi Phi mặt mày phiền não đứng trước mặt Đoàn Quân Nhiên, tay bưng một cái mâm chứa đầy thứ gì đó đen thui. Đoàn Quân Nhiên trợn trừng mắt, nhìn trái nhìn phải, nghĩ ngợi nửa ngày mới ngạc nhiên hỏi, “Bùi Phi, đây là cái gì a?”

“Điểm tâm...”

“Cái gì?”

“Điểm tâm...”

Về mặt Đoàn Quân Nhiên hiện giờ đúng là quá kì diệu, con người linh động xoay tròn vài lần, cái miệng nhỏ hết khép lại mở, phát ra âm thanh êm tai như chuông đồng, “Sử quan?”

“Có vi thần.” Sử quan đã tỉnh táo lại, khôi phục lại dáng vẻ vốn có, ngoài mặt bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại âm thầm tra tấn cái tên Dương Húc Nghi đã làm hư hết mọi chuyện mà mặt vẫn cứ căng căng như chẳng liên quan gì đến mình bằng 72 khổ hình.

“Đây là điểm tâm?”

“Vâng.”

“Các người làm?”

“Vâng.”

Đoàn Quân Nhiên nháy mắt mấy cái, Bùi Phi đau khổ thét lên một tiếng. Xong rồi xong rồi, lần này chắc hẳn tiểu hoàng đế cũng phải nổi bão rồi. Ai ngờ y lại do dự có một giây rồi vươn tay cầm lấy miếng điểm tâm hoàn toàn không thể nhận ra hình dáng ban đầu nữa, làm cho đám người xung quanh đều kêu thét sợ hãi, “Hoàng thượng! Nó đã bị cháy rồi, không ăn được nữa a!”

Đoàn Quân Nhiên cười ha ha, “Rất tuyệt! Trẫm chưa từng thấy điểm tâm nào bị cháy đen thui thế này a! Bùi Phi, sử quan, các khanh thật tài giỏi!”

Cái miệng nhỏ nhỏ đã nhét đầy điểm tâm bị cháy khét, làm cho sử quan vốn bằng lãnh cũng phải hết hồn. Hoàng thượng sao có thể ăn thứ này được, nếu bị Phụ chính vương biết thì đảm bảo đầu bọn họ đều được chuyển sang nhà mới luôn ấy chứ!

“Mau... Mau nhỏ ra!” Y chần chờ nói câu đó, lập tức vấp phải sự phản đối của Đoàn Quân Nhiên đã ăn như hổ đói

“Ô... Trẫm không muốn!”

“Trời ạ! Mau mau để hoàng thượng nhỏ ra a!” Bùi Phi cũng biết là không được, vội đến giậm chân, bỗng nhiên trong óc lóe sáng, hét lớn, “Ngự y! Ngài mau tới giúp đi a!”

Dương Húc Nghi lạnh lùng đứng một bên, ngón tay vuốt cằm, không nhanh không chậm hỏi, “Ta thì làm sao?”

“Hoàng thượng đã ăn hết điểm tâm rồi mà người còn đứng đó hỏi làm sao con khi a!” Lâm Thiếu Hoa cũng đâm hấn một câu, trong lòng cũng lo lắng, lại liếc một cái, choáng váng. Đoàn Quân Nhiên đã ăn hết cả mâm điểm tâm đen thui kia rồi.

Lâm Thiếu Hoa ngơ ngác hỏi, “Hoàng thượng, ngài đã hết đồng điểm tâm kia rồi?”

Bùi Phi thắng lợi giơ lên một miếng, “Đâu có! Được ta cầm một miếng đây này!” Lời còn chưa nói hết, Đoàn Quân Nhiên đã nhảy dựng lên cướp mất cục đen thui trong tay y, sau đó mở miệng nuốt vào.

Bùi Phi trợn mắt há hốc mồm, Lâm Thiếu Hoa ủ rũ nói, “Giờ thì hay rồi, ăn sạch cả rồi.”

“Oa!”

Đoàn Quân Nhiên vừa hét lên, mọi người trong phòng đã run lấy bầy. Không phải chứ, chẳng lẽ điểm tâm ấy thực sự có tác dụng phụ thật à? Nhưng mà, nhưng mà cũng quá nhanh mà! Hoàng thượng, ngài có thể ngàn vạn lần đừng có xảy ra việc gì đó nha.

“Hoàng thượng! Ngài có chỗ nào không thoải mái?” Lâm Thiếu Hoa cầm sổ và bút nhào đến trước tiên, ghi ghi chép chép.

Đoàn Quân Nhiên sờ sờ mũi, kéo dài âm, “Không có a...”

“Vậy ngài vừa nãy hét cái gì a?” Bùi Phi xoa xoa tim, thiếu chút nữa là biến thành cục đá mất tiêu rồi chứ.

Mắt Đoàn Quân Nhiên lập tức biến thành hình trái tim, kéo Bùi Phi kêu to, “Điểm tâm ấy thật sự là... Ăn quá ngon!”

Bịch!

“Hoàng thượng.”

“Chuyện gì a?” Tâm trạng Đoàn Quân Nhiên bây giờ là phi thường phi thường tốt.

“Bùi đại nhân ngắt xỉu rồi.” Ngự y Dương Húc Nghi mặt không chút thay đổi nói.

Đoàn Quân Nhiên vung bàn tay nhỏ bé lên, “Mặc kệ y!”

Bịch! Bịch!

Liên tiếp vang lên hai tiếng nữa, Đoàn Quân Nhiên tò mò hỏi, “Lại làm sao vậy?” Sau đó nhìn lại một lượt đám người trong phòng, ngoại trừ y cùng Dương Húc Nghi thì tất cả đều đã ngã xuống; đương nhiên là Lâm Thiếu Hoa đã ngã vào ngực Dương Húc Nghi.

“Tất cả mọi người đều té xỉu.” Dương Húc Nghi vẫn cứ không chút biểu cảm, trần thuật lại.

Đoàn Quân Nhiên cảm thấy cũng chẳng phải chuyện gì to tát, trong đầu chỉ có điểm tâm mỹ vị, y thỏa mãn chà chà lau lau cái miệng nhỏ, tuyên bố với hai người đã ngắt đi kia, “Sử quan, Bùi Phi, trẫm muốn thưởng lớn cho hai khanh!”***

“Hừ! Hay quá rồi, hoàng thượng đã ăn điểm tâm, chúng ta phải làm sao bây giờ? Lại làm cho đồng điểm tâm này cháy khét tiếp à?” Lâm Thiếu Hoa nổi đầy gân xanh trên trán. Y phát hiện cứ hễ mình ở cạnh Dương Húc Nghi là không sao duy trì nổi hình tượng bình tĩnh cao nhã nữa.

“Người đừng nghĩ nhiều thế. Sao vừa nảy những người khác ngất, chính người cũng hôn mê thế?” Dương Húc Nghi rất là để ý đối với chuyện y vừa ngất đi, ôm y trở về thái y viện, mặc dù Lâm Thiếu Hoa đã tỉnh lại từ giữa đường.

“Đừng nói với ta là ngay cả người cũng bị hoàng thượng hù đấy nhé.” Sắc mặt Dương Húc Nghi cũng không tốt, nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi.” Lâm Thiếu Hoa trở mình ném cho hắc ánh mắt xem thường, “Ta là sử quan đó nha! Quen đọc sử ký Hán thư Xuân Thu Chiến quốc bách gia học thuyết, có hoàng đế kì quái nào của các triều đại mà còn chưa gặp qua, sao có thể bị dọa cho ngất được chứ.”

“Vậy chứ rốt cuộc là làm sao? Chẳng lẽ thân thể còn yếu sao? Có phải gần đây người không chịu nghỉ ngơi cho tốt không? Ta sai người đưa dược đến, không lẽ người không uống?”

Một đồng vấn đề tràn lan đại hải đổ ụp xuống đầu, Lâm Thiếu Hoa đành phải lại một lần nữa mất trợn trắng, kiên quyết rút cổ tay mình đang bị người kia nắm chặt lấy mà bắt mạch.

Thật là! Lại cái bộ dáng lo lắng căng thẳng như vậy đây, trong mắt đều hiện rõ vẻ quan tâm lẫn thương tiếc, thật không biết người này đang làm gì, rõ ràng là ghét mình thế mà mỗi khi đụng chuyện lại cứ cuống cuồng cả lên, chả hiểu nổi nữa...

Đã quen với những hành động khó hiểu của Dương Húc Nghi, Lâm Thiếu Hoa cũng lười châm chọc hắc; dù sao vô luận y có châm chọc bao nhiêu lần, tiếp theo chắc chắn tên này sẽ nhào lên, làm ‘kiểm tra toàn thân’ cực kì đáng sợ với mình.

“Thân thể của ta thể vốn đã không tốt, ta có nghỉ ngơi hay không không liên quan gì đến người.”

Lâm Thiếu Hoa khiêu khích người nam nhân đối diện kia, trong lòng có chút khoái trá. Còn một câu y chưa nói: từ khi y rời khỏi thái y viện, ngày nào Dương Húc Nghi cũng sai người đến phủ y đưa dược quý; mặc dù y không biết y được, nhưng y cũng biết đồng dược kia đều là dược liệu trân quý hiếm có. Tên ngự y này thật đúng là sâu mọt đục khoét!

“...”

Sắc mặt Dương Húc Nghi càng lúc càng âm u, nhưng vẫn còn chưa phát hỏa, thậm chí còn chẳng nhổ ra lời ác độc nào, cái này đúng là hoàn toàn không phù hợp tính cách của hắc.

Lâm Thiếu Hoa biết Dương Húc Nghi còn cho rằng thân thể y không tốt thì tuyệt đối không phát hỏa với mình, mặc cho người ta có trêu chọc thế nào cũng vô dụng; cái này thì chính y đã thử qua rất nhiều lần.

Hắng hắng giọng, Lâm Thiếu Hoa nói mà không chút ngại ngùng, “Bao nhiêu người ngất như vậy, ta mà không ngất theo thì thật đúng là không hợp với khung cảnh chút nào.”

“Người không sao?” Lại là giọng điệu lo lắng. Quấn cái gì vậy a! Đáng ghét!

“Rồi rồi rồi, ta chỉ giả vờ thôi, được chưa?”

Nhìn sắc mặt Dương Húc Nghi đã xanh mét, Lâm Thiếu Hoa cảm thấy tâm trạng thật là tốt biết bao nhiêu, hiếm khi cười nói, “Chỉ có loại người như người, đứng ở đây mới là sát phong cảnh.”

Từ trên ghế đứng dậy, Lâm Thiếu Hoa thoải mái nói, “Đúng rồi, về phần đồng dược người đưa đến thì đã được ta đem đến dược điểm bán hết rồi. Cái này đều là thứ quý trong thái y viện đúng không? Ta khuyên người đừng có lãng phí; tuy là ta rất yêu tiền, nhưng mà nếu như bị định tội thông đồng với ngự y đầu tư trục lợi thì cũng không được đâu a.”

Dương Húc Nghi không cãi lại, Lâm Thiếu Hoa nhắm mắt. Hừ, chột dạ rồi chứ gì? Mở mắt ra, thấy tay hắc hết nắm lại buông.

“Cáo từ.”

Lâm Thiếu Hoa vung tay bước đi. Thù hận hôm nay ở trù phòng chỉ báo có thể thôi, quá hời rồi đúng không?

“Những loại dược kia không phải được lấy từ thái y viện.”

Hở! Hắn nói cái quỷ gì vậy?!

“Những thứ kia đều là lúc trước khi ta làm ngự y đã hái được, gần như là toàn bộ những thứ quý giá nhất của ta.”

Thiên! Tại sao lại vậy chứ! Sao hắn lại nói vậy! Đây không phải sự thật! Không phải sự thật!

“Vì những loại dược kia, ta tưởng đã chết vài lần, vốn nghĩ có thể có trợ giúp thêm gì đó cho thân thể người, ta còn đang định ra ngoài hái thêm một ít.”

Trong lòng ghen đố, Lâm Thiếu Hoa đột nhiên bước nhanh hơn, không muốn tiếp tục nghe nữa.

“Người đổi lấy bạc, ta cũng không nói gì hơn.”

Đó là giọng điệu cực kì lạnh lùng, cũng thực thương tâm, lại có chút gì đó phẫn hận. Bước chân đi nhanh ra cửa như có vật nặng ngàn cân níu giữ, Lâm Thiếu Hoa có thể cảm nhận được bây giờ mặt mình hẳn là đã trắng bệch, trong lòng không thoải mái tí nào, cảm giác đặc ý vừa nãy đã hoàn toàn biến mất.

“Cái này... Không liên quan đến ta!”

Như đang tự lừa mình, Lâm Thiếu Hoa hét lớn một tiếng, nhưng chẳng có bất cứ tiếng gì đáp lại, Đến khi y quay đầu mới phát hiện trong sảnh đã chẳng bóng người kia. Hắn đã đi rồi.~ v

~Lâm Thiếu Hoa chậm chạp rời khỏi thái y viện, nhìn mặt trăng treo trên đỉnh đầu, trong lòng lạnh lạnh. Vì sao ta lại để ý đến vậy? Là tên hỗn đản nào hại ta thành bộ dạng này chứ? Bị nam nhân đụng vào là kinh hãi không thôi, tối ngủ cũng thường mơ thấy ác mộng. Tất cả đều là hắn làm hại! Nhưng hôm nay nghe những lời này, trong lòng... Thậm chí lại còn dấy lên cảm giác đau đớn, giống như chuyện ta phụ tâm ý người ta là quá đáng đến mức nào...***

Cả đêm đều ngủ không ngon, sáng sớm lúc Lâm Thiếu Hoa thức dậy thì tiểu tụy cực kỳ, trong thư phòng bận rộn cả ngày, ghi chép lại hết hôm qua. Đến chạng vạng, chuẩn bị tiến vào hoàng cung gặp Đoàn Quân Nhiên, đến khi đi đến nơi mới phát hiện, thì ra tiểu hoàng đế đã sớm bị hoàng tử Thiên triều Lý Ngữ Tường lừa đi rồi, lão Thái Phó còn đang ngồi ở đó chảy nước miếng.

Long Tĩnh Lam còn chưa trở lại, vì không muốn lộ chuyện, Lâm Thiếu Hoa vội vàng thay thường phục chạy xuống phố đi tìm, trong lòng thầm mắng: kiếm bạc sao lại khó khăn đến vậy a!

Lâm Thiếu Hoa là người thông minh, đương nhiên cũng biết Lý Ngữ Tường mang Đoàn Quân Nhiên đi cũng chỉ là vài nơi đơn giản dễ đoán, ăn vài món bình dân, xem tạp sái (tạp kĩ, trò tung hứng), xướng hí (xem hát). Hiện giờ tạp sái đã dọn, có khả năng nhất là hai người đang chạy đi ăn món bình dân nào đó rồi. Y đến mấy tuần lâu mà khi Đoàn Quân Nhiên xuất cung thường hay đến, hỏi thăm mới biết một khắc (15') trước, Lý Ngữ Tường và Đoàn Quân Nhiên đã rời khỏi rồi.

Lại qua mấy hí viên tử (rap hí kịch) cũng chẳng thấy bóng dáng hai người đâu. Lâm Thiếu Hoa đã mệt đến thở hồng hộc, đi không nổi nữa. Thấy sắc trời cũng đã tối, nhưng mà hoàng thượng vẫn chưa tìm được a, lại cất bước trở về tuần lâu. Chưởng quầy vừa thấy y đã gọi, “Công tử, vừa mới này không phải công tử đang tìm hai vị công tử sao?”

Lâm Thiếu Hoa vui vẻ, đáp, “Đúng vậy a, bọn họ lại quay về chỗ ngài à?”

Chưởng quầy cười cười lắc đầu, nói, “Đâu có a, vừa nãy có một vị bạch y công tử tới tìm ngài.”

Tìm ta? Lâm Thiếu Hoa khó hiểu. Mặc bạch y? Chẳng lẽ là Bùi Phi?

“Đúng rồi, công tử ngài tìm lâu như vậy cũng không tìm được, chẳng lẽ là ngài chưa qua Thập Tam Nhai* sao?” Chưởng quầy kia hảo tâm nhắc nhở.

(* ai không nhớ Thập Tam Nhai này là nơi nào, xin tham khảo chương 14 chính văn)

Thập Tam Nhai? Hoa phổ? Lâm Thiếu Hoa đột nhiên nhớ tới lần trước Lý Ngữ Tường đã từng đưa Đoàn Quân Nhiên đến hoa phổ một lần. Lão thiên gia! Gia hỏa bướng bỉnh cực kì kia chẳng lẽ đã quên lần đánh đòn kia đau đến thế nào rồi sao mà dám chạy đến đó?

Sắc mặt Lâm Thiếu Hoa đã khó coi đến cực điểm, một chân rảo bước, nhanh chóng tiến đến nơi đó. Mặc dù chính y cũng đã hơn 20, nhưng đây cũng là lần đầu tiên y đến thanh lâu. Từ nhỏ đã tiếp nhận gia giáo cực nghiêm, đến nơi yên hoa này là thấy nhục nhã không thôi, lòng gan phèo phổi gì gì đó cũng vặn xoắn cả lại.

Mặc kệ, trước tiên phải tìm cho bằng được hoàng thượng đã. Nhưng Lâm Thiếu Hoa cũng không dám tùy tiện vào trong đó, bị mấy nữ tử xinh đẹp giữ chặt tay áo là chỉ muốn nôn, tính khiết phích của y thật sự không chịu nổi mùi hương nồng nặc này. Nhìn trái ngó phải, bỗng nhiên phát hiện có một nam tử mặc áo thêu hoa xuân đứng trước cửa thanh lâu tại một góc rẽ. Người đó cầm chiết phiến, rất phong nhã, đang cười híp mắt đánh giá mình.

Lâm Thiếu Hoa cũng đi qua đó, khẽ hành lễ. Nam tử kia cũng đáp lại y. Đến lúc đó Lâm Thiếu Hoa mới phát hiện người kia cũng thoa phấn điểm son, môi cũng hồng hồng đỏ đỏ, nhất thời dờ dẫm người.

Thấy bộ dáng y cực ngây thơ, nam tử kia khẽ nói, “Vị ca nhi này nếu có nhã hứng thì cứ vào Xuân Khởi của chúng ta ngồi chút đi. Nhưng mà nhìn dáng người lẫn tướng mạo công tử đây, e là cũng không kém thanh y (1) chỗ chúng ta đâu.”

Lâm Thiếu Hoa ngẩn người hồi lâu, còn chưa hiểu hết những gì người nam nhân này nói. Nhưng y cũng chẳng quan tâm được nhiều đến vậy, trước hết cứ hỏi thăm người này đã; vì thế liền mở miệng hỏi hắn có gặp đám người Lý Ngữ Tường và Đoàn Quân Nhiên không.

Nam nhân kia nghe xong, cũng chẳng trả lời câu hỏi của y, chỉ cười hỏi y trong nhà có còn ai không, hiện giờ y đang làm gì. Lâm Thiếu Hoa cũng lười, chả muốn nói gì, xoay người định đi thì lại bị nam nhân kia giữ lại, “Công tử vội cái gì? Người công tử tìm còn đang ở trong quán cơ mà, sao công tử đã vội đi rồi?”

“Công tử nói hai người bọn họ đang ở trong đó? Mau dẫn ta đi gặp bọn họ!” Lâm Thiếu Hoa vội vàng nói.

“Được, ta đưa công tử vào.” Nam nhân cười cực kỳ quyến rũ, kéo tay áo Lâm Thiếu Hoa, kiên quyết lôi y vào Xuân Khởi các.

“Công tử cứ chờ đây trước một chút, ta sẽ đi mời hai vị công tử kia ra.” Nam nhân tươi cười dẫn y đến một gian tiểu hoa thính (phòng khách nhỏ) rồi xoay người rời đi.

Lâm Thiếu Hoa trong lòng có một loại tâm tình bất an, bên ngoài ồn ào không thôi, nhưng này Tiểu Hoa đại sảnh lại im ắng, chỉ có một lon cây trầm hương lượn lờ đốt lên, tràn ngập một cỗ rất hương diễm hương vị.

Thiệt là, Lý Ngữ Tường sao lại đưa hoàng thượng đến cái nơi chẳng ra gì thế này; hơn nữa còn rất kì quái nữa. Lúc này khi đi đến đây, trong Xuân Khởi các này lại toàn là nam tử, về mà tô môi đánh má, y phục lại hoa lá lả lướt. Không phải thanh lâu đều là nữ tử sao? Lâm Thiếu Hoa nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, Lâm Thiếu Hoa đứng lên, hắn là bọn họ đã đến đây rồi. Cửa vừa mở ra, có hai nam tử đi vào; Lâm Thiếu Hoa đang định nói: Hoàng thượng, ngài làm thần lo muốn chết thì đã ngạc nhiên phát hiện hai người kia căn bản không phải Lý Ngữ Tường và Đoàn Quân Nhiên.

“Nha nha, không nhìn ra người cũng có bản lĩnh nha, người tuyệt sắc câu nhân thế này cũng có thể lừa được nha!” Một nam nhân trong đó mê đắm đánh giá Lâm Thiếu Hoa, cười nói

“Đúng a, thật không ngờ nơi yên hoa này cũng có chú cừu con ngây thơ non nớt đến vậy a, ha ha!” Nam tử còn lại cũng cười đến mặt mày rạng rỡ.

“Rốt cuộc là sao thế này?!” Lâm Thiếu Hoa tức giận đập bàn. Hai nam nhân nhều nước miếng kia làm y ghê tởm muốn chết.

Nam tử vừa nãy dẫn y vào đây bước lên, nịnh nọt cười nói với hai nam nhân kia, “Hai vị đại nhân, xin mời tận hưởng. Y nha, hắn là còn là một xử tử (giai còn nguyên tem =))” đó.”

Lời này vừa nói ra, huyết sắc trên mặt Lâm Thiếu Hoa đã bị rút hết. Nhớ lại cái đêm Dương Húc Nghi cưỡng ép mình, y đột nhiên bình tĩnh. Thiên a! Chẳng lẽ ta đã bị lừa đến tướng công quán trong truyền thuyết rồi sao!

“Các người đừng làm ầu! Ta nói cho các người biết, ta là tứ phẩm Thị Lang, các người dám có gan mạo phạm ta, đó là tử tội!” Lâm Thiếu Hoa lạnh lùng nói.

Hai nam tử y phục hoa lệ kia cười ha ha, quay qua nhìn nhau, “Tiểu gia hỏa này thật cứng miệng nha, còn dám nói mình là mệnh quan triều đình a. A ha ha ha!!!”

Lâm Thiếu Hoa giận run cả người, tìm cơ hội chạy trốn. Nhưng y lại gầy gò yếu ớt, ngay lập tức bị một nam tử ôm vào ngực, không thể động đậy. Hoảng hốt, tức giận, hơn nữa còn thêm ám ảnh trong lòng, nhất thời cả người đều run bắn lên.

“Hỗn đản! Các người không được như vậy! Ta phải giết các người!”

“Nha, rất khả ái a, y đang phát run nha!” Hoàn toàn không để ý tới sự phản kháng của y, nam tử ôm y hưng phấn nói.

Nam tử kia cũng lập tức tiến sát lại, bị Lâm Thiếu Hoa phun nước miếng vào mặt, liền tức giận đấm mạnh vào bụng y một cái; Lâm Thiếu Hoa lập tức khom người xuống.

Hai người nhân cơ hội lập y úp sấp trên sập gụ, ba chân bốn cẳng xé rách y phục y. Cảm nhận được khí tức của nam nhân xa lạ, Lâm Thiếu Hoa ghê tởm chỉ muốn nôn, đầu óc lại xoảng vảng xây xẩm, mắt cũng chẳng nhìn rõ được cái gì nữa.

Lúc này, bỗng nhiên y nghe thấy nam tử đã lừa y vào đây nói, “Ha ha, ngửi trầm hương cả thời gian dài như vậy, sao người còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta chứ!”

“Đê tiện...”

Lâm Thiếu Hoa hồi hận đến nỗi chỉ muốn tự sát. Lần trước đã bị Dương Húc Nghi mê gian bằng nước trà, lần này lại là hương. Sao y lại xui xẻo đến mức này được chứ!

“Hai vị đại nhân cứ từ từ hưởng dụng, tiểu nhân xin phép lui xuống trước.” Nghe thấy tiếng cửa khép lại, Lâm Thiếu Hoa tuyệt vọng cắn lưỡi. Sĩ khí sát bất khả nhục! Hôm nay cho dù phải chết, cũng không thể chịu vũ nhục như vậy.

Bốp! một tiếng, phát hiện Lâm Thiếu Hoa muốn tự sát, nam nhân tát y một cái thật mạnh, lập tức nửa bên mặt y sưng phù lên, không còn sức đâu mà cắn lưỡi nữa.

Lớp y phục cuối cùng đã bị xé bỏ, lộ ra làn da trắng mịn nõn nã, thêm cả xương quai xanh tinh xảo như được điêu khắc từ ngọc. Hai nam nhân nhìn mà choáng váng, ngơ ngẩn bất động.

Lúc này Lâm Thiếu Hoa đã ngập tràn ghê tởm lẫn sợ hãi, trước mắt phủ một màu tối đen, trong lòng như có giọng hét vang vát: ai tới cứu cứu ta! Ai tới cứu cứu ta a!

Cảm giác kì dị, bỗng nhiên có một cái tên trôi lên dưới đáy lòng, không ngờ lại là hần...

Ngay khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc này, Lâm Thiếu Hoa nghe thấy âm thanh ồn ào bỗng dừng biến mất, một giọng nói tức giận mà lạnh như băng vang lên, “Mọi người, ra ngoài hết cho ta! Kẻ nào làm trái, giết!”

(1) Thường thì mấy cái lầu xanh có thêm chữ ‘xuân’ trong tên á. Cho nên hàng quán nào mà có chữ ‘xuân’ thì hết 80% là kĩ viện rồi. Thanh lam (áo xanh) là để chỉ người đứng đầu bảng trong nam quán, tựa như hồng bài trong kỹ viện (nữ) vậy.

11. Chương 11

Lâm Thiếu Hoa hỗn loạn, ý thức dần dần khôi phục, nhưng có cố thể nào cũng không thể mở mắt ra được; chỉ cảm giác như mình đang nằm trên giường, đệm chăn cứng cứng làm cho y có cảm giác hoảng hốt mơ hồ, giống như là mình đã quên mất việc gì đó vậy.

Àn, vừa rồi ta đang ở... Tướng công quán? Từ từ! Trong đầu hiện ra hình ảnh, hai gã nam nhân đáng khinh đang xé y phục của y... Không! Không!

Tim như bị vặn xoắn, muốn giãy dựa nhưng cả người lại như nhũn ra, không khỏi kinh hoảng. Y vừa mới ngất đi thôi, chẳng lẽ là trong lúc y ngất đi đã xảy ra chuyện gì đó... Sau gáy đổ mồ hôi đầm đìa, Lâm Thiếu Hoa mấp máy môi vài lần, giọng nói vang lên khe khẽ, “Đừng... đừng...”

Tay đột nhiên bị người kéo lại, một người nhích lại gần, cầm khăn tay lau mồ hôi cho y. Lâm Thiếu Hoa vốn là có chút thất kinh, nhưng khi người kia đến gần lại thoang thoảng có hương được thảo thanh nhã. Mùi hương này... chợt nhớ đến giọng nói lạnh băng trước khi ngất đi kia, Lâm Thiếu Hoa lập tức bình tĩnh lại, bàn tay non mềm để mặc cho người đó nắm, thở đều đều.

Người kia cũng chẳng nói gì, nhưng thấy y không hề kích động nữa thì cười cười thỏa mãn, bởi vì đôi tay khiến người ta an tâm kia khẽ run lên một cái.

Lâm Thiếu Hoa nuốt vài ngụm nước miếng, mở miệng, “Là người sao?” Tuy rằng cảm thấy là hấn, nhưng vẫn cần xác định rõ ràng mới an tâm.

Người kia không trả lời, Lâm Thiếu Hoa vừa định nhắc lại lần nữa, cảm bỗng nhiên bị nâng lên, có thứ gì đó ấm áp đặt lên môi y. Là hôn, người kia đang hôn y!

Ngây ra một lúc, lại bị người kia nhân cơ hội xâm nhập. Đây là lần đầu tiên hai người hôn môi, cũng là nụ hôn đầu đời của Lâm Thiếu Hoa. Mặt y lập tức đỏ bừng, không thể mở mắt làm cảm giác càng thêm nhạy bén, thẹn thùng vô cùng, nhưng ngay cả động cũng không thể được.

Một lúc lâu sau, Dương Húc Nghi mới buông y ra. Lâm Thiếu Hoa thở dồn dập, tưởng sẽ lại ngất tiếp. Mãi sau mới bình thường lại; lần này y chỉ cắn đôi môi mỏng, không dám nói nữa, khó chịu ngoảnh mặt qua một bên.

Không biết tại sao, nhìn thấy y hờn dỗi làm mình làm mẩy thế này, Dương Húc Nghi lại cười khê. Nhìn cánh môi hồng nhuận, màu sắc xinh đẹp tựa như quả lựu vậy, thật muốn nếm lại thêm lần nữa quá.

Hấn lại bá đạo cúi người xuống hôn Lâm Thiếu Hoa, mà Lâm Thiếu Hoa rõ ràng đang mơ màng, chỉ khe rên rĩ vài tiếng. Nhưng y càng phản kháng, Dương Húc Nghi lại càng muốn hôn y. Nhìn thấy lông mi của y bất an khẽ run, trong lòng hấn chỉ thấy ngứa ngáy không thôi.

“Người người người!” Lâm Thiếu Hoa tức giận cực kì, đỏ mặt hét, “Người làm cái gì a!”

“Trừng phạt.”

“Hử?”

“Trừng phạt hành vi ngu xuẩn hôm nay của ngươi.”

“Ta cũng là vì tìm hoàng thượng...”

“Câm miệng!”

Lúc này, giọng Dương Húc Nghi đã nghe ra giận dỗi, lại lạnh đến dọa người, “Dám chạy đến nơi như Thập Tam Nhai, Lâm Thiếu Hoa, ta thật sự bội phục ngươi rồi đấy! Đi hoa phở còn chưa tính, cái dạng như ngươi cũng dám tiến vào tướng công quán sao! Lớn tòng ngồng đến thế này rồi mà còn bị người lừa! Trong đầu ngươi có phải chỉ có đồng thư sách chết tiệt kia không hả?! Nếu không phải ta với Bùi Phi tìm được ngươi, xem hôm nay ngươi còn phải bị hai tên cận bã kia...”

Tiếng rống giận như núi băng búi tuyết đổ sập, bỗng nhiên cứng đờ, trong giọng nói lạnh lùng khàn khốc kia lại có gì đó như khùng hoảng, “Đừng tra tấn ta như vậy có được không? Nếu ngươi có chuyện gì, ta sẽ hận mình chết mất.”

Lâm Thiểu Hoa đỏ mặt lạnh, ngơ ngác, không biết nói cái gì cho phải, trong đầu càng rối loạn. Dương Húc Nghi thật sự thật kỳ quái a, đã cho mình được liệu mà hắn khổ cực lắm mới hái được; mình chọc giận hắn, nhưng hắn lại vẫn đi cứu mình; lại còn có bộ dạng như còn lo lắng hơn cả mình...

Nhưng, nhưng không phải hắn luôn ghét ta sao? Chẳng lẽ không phải như vậy? Nhưng mà cái này căn bản không thể a!

“Hừ!” Tựa hồ cũng ý thức được mình thất thố, Dương Húc Nghi hừ lạnh một tiếng, không để ý tới y.

Lâm Thiểu Hoa còn đang bận nghĩ lung tung. Người kia luôn có bộ dáng như muốn giáo huấn hay trả thù mình chi đó, nhưng, nhưng hắn là sẽ chẳng ai như thế mà còn hôn thể này đâu nhỉ?

Trong trí nhớ của Lâm Thiểu Hoa, hôn là hành vi chỉ có thể có giữa hai người yêu nhau, cho nên khi Dương Húc Nghi ép buộc y, y có thể nghĩ đó là cách làm nhục mình để giải thích, nhưng người luôn căm ghét mình tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như là “nếu người có chuyện gì, ta sẽ hận mình chết mất” đâu a.

Lâm Thiểu Hoa là người có hơi tri độn, nhưng y cũng phải không rành thế sự, cho dù không muốn đối mặt hay không muốn thừa nhận, nhưng cũng có thể cảm nhận được lúc Dương Húc Nghi hôn y, tim hắn đập rất nhanh...

Bỗng nhiên lúc đó, Lâm Thiểu Hoa cảm thấy Dương Húc Nghi thật ra không phải căm ghét mình, ngược lại hình như rất để ý đến mình. Cái này, cái này là chuyện gì vậy?

Lâm Thiểu Hoa nghĩ tới nghĩ lui, đầu óc muốn chóng nhất, nhưng mắt lại không thể nhìn được, trong lòng có chút khủng hoảng. “Mắt của ta...” Nhỏ giọng hỏi.

“Là hiệu quả của mê hương thôi, ngủ một giấc là được.”

Câu trả lời của Dương Húc Nghi không mang theo chút tình cảm nào. Hai người lại trầm lặng một lúc. Có lẽ từ này đến giờ đều là bịa đặt, Lâm Thiểu Hoa cảm giác như Dương Húc Nghi đang chăm chăm nhìn mình, làm y căng thẳng đến không dám di động, trên trán lại lấm tấm mồ hôi.

“Đúng rồi, vừa nãy hoàng thượng đã đến thăm ngươi, bây giờ ngài hắn là về nghĩ cách chinh người rồi đó.”

“Hử?” Lâm Thiểu Hoa không hiểu, “Vì sao a?”

“Đương nhiên là trả thù thay ngươi rồi. Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Khi nói lời này, tâm trạng Dương Húc Nghi cũng không tốt chút nào. Nếu Lâm Thiểu Hoa có thể thấy, chắc chắn sẽ thấy khi hắn nhắc đến ba gã dám khi dễ mình, gương mặt vốn đã băng tuyết ngàn năm không tan lại xanh mét thêm một phần, làm người ta nhìn thấy mà hoảng hốt.

.

Im lặng một lúc, Dương Húc Nghi như nhớ tới cái gì đó, đứng dậy muốn đi, nhưng một giây sau lại đứng cứng đờ tại chỗ.

Lâm Thiểu Hoa cũng không biết mình làm sao, chỉ cảm thấy như Dương Húc Nghi muốn rời khỏi, tay vô thức giữ chặt ống tay áo của hắn. Đến khi Dương Húc Nghi cứng đờ đứng đó thì chính y cũng lặng đi.

“Có chuyện gì sao?”

Nghe khẩu khí thì hình như hắn cũng chẳng vui vẻ gì a. Âm điệu lãnh đạm đến thế, là vì ta giữ chặt hắn sao? Phải nên sớm biết hắn không muốn...

Trong lòng Lâm Thiểu Hoa dâng lên nỗi đau xót khó hiểu, buông lỏng tay ra, lại có gì đó không muốn, nhưng vẫn cứ xoay người đưa lưng về phía Dương Húc Nghi, rầu rĩ không lên tiếng.

Có lẽ Dương Húc Nghi cũng không phải rời đi như y nghĩ, ngược lại có lẽ là cố ngoại y lên giường nằm thôi. Lâm Thiểu Hoa hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn nhất quyết không chịu mở miệng nói chuyện.

Nghe thấy tiếng rắc rắc! của xương cốt vang lên, biết hắn đã khôi phục lại nguyên thân, một đôi tay mạnh mẽ lập tức vươn ra ôm lấy y.

Tim đập vô cùng nhanh, nhưng Lâm Thiếu Hoa khẳng định Dương Húc Nghi tuyệt đối sẽ ko làm gì mình; mặc dù hắn đã tổn thương mình rất sâu, nhưng không biết tin tưởng này của mình đối với hắn từ đâu mà đến, chỉ biết là vững chắc không thể chuyển dời.

Dương Húc Nghi quả nhiên cũng không làm gì, chỉ lẳng lặng ôm y, cơ thể ngập đầy bá đạo mà lại cực kì ôn nhu; tất cả những kinh hãi lẫn khủng bố mà y đã phải trải qua hôm nay đều được hắn an ủi.

Lâm Thiếu Hoa gần đây luôn ghét lẫn sợ hãi sự đụng chạm của người khác, giờ đây không hiểu sao lại chẳng cảm thấy gì. Chợt nhớ mới trước đây, y cũng luôn run rẩy mỗi khi người nam nhân này đến gần, vậy mà lúc này đây lại có thể thanh thản nằm trong lòng của hắn!

Nếu như Dương Húc Nghi thật ra không phải căm ghét ta...

Chẳng lẽ là thật ra ta cũng không ghét hắn?

Ông trời của ta!

Đây đều là cái gì a...

Thả lỏng người rồi rất mệt mỏi, cơn uể oải ập xuống; tuy còn rất nhiều chuyện khó hiểu, nhưng Lâm Thiếu Hoa lại hiểu rõ thật sự mình rất tin tưởng người nam nhân này, hơn nữa còn rất ỷ lại vào hắn. Nhiệt độ ấm áp cùng cái ôm ôn nhu quả thực là rất thoải mái, y chìm vào trong giấc ngủ nặng trĩu cảm giác an tâm.

Đến khi Lâm Thiếu Hoa có thể mở mắt ra được, y phát hiện mình đã có thể nhìn thấy, Lúc đó đã là sáng bạch, nghe thấy tiếng chim hót, nam nhân bên cạnh đã đi mất; đưa tay sờ giường, thấy giường đã lạnh, người kia hắn đã đi từ lâu.

Lâm Thiếu Hoa nằm lại trên giường của Dương Húc Nghi một lúc, mở mắt nhìn đỉnh màn quen thuộc trước mắt, cảm thấy thật châm chọc. Lúc trước khi mình nằm ở trên cái giường này chỉ hận không thể bầm thày vạ đoạn tên kia, hiện giờ lại hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa.

Ai, Lâm Thiếu Hoa a Lâm Thiếu Hoa, người cũng quá mềm lòng rồi đó.

Tha thứ cho hắn?

Phi!

Còn lâu!

Cứ thế ù ù cạc cạc tha thứ cho tên hỗn đản kia là quá hời cho hắn rồi...

Dù sao cũng không thể để cho hắn khi công khi dễ mình như thế được, nghĩ thế nào cũng thấy là mình chịu thiệt...

Trả thù hắn? Nhưng mà sâu trong lòng lại không muốn thương tổn đến hắn, vô luận là tổn thương trái tim hắn hay là thân thể hắn, Lâm Thiếu Hoa đều cảm thấy không thể hạ thủ được.

Suy nghĩ một lúc cũng chẳng nghĩ ra cái gì, hơn nữa đầu óc lại bắt đầu lan man đến nụ hôn kia, còn thêm cả cái ôm ấm áp, trên mặt bắt đầu nóng bừng...

Không, ngừng lại, mau ngừng lại, không thể nghĩ tiếp nữa!

Bê mặt! Quá bê mặt! Hỗn đản! Đây là người làm hại!

Hừ! Lâm Thiếu Hoa nghiêng người, đập mạnh chân vào giường, nhưng lại vì giường của Dương Húc Nghi quá cứng làm y đau cả chân.

Lúc Dương Húc Nghi bưng đủ loại điểm tâm phong phú tiến vào, đập vào mắt là cảnh tượng này: Lâm Thiếu Hoa tóc không buộc, y phục xộc xệch, cổ áo cũng hở ra, mặt mày ảm ức như bị khi dễ, tức giận đập đập chân trên giường, mắt còn mơ màng như có tầng hơi nước.

Bất động thanh sắc buông khay, Dương Húc Nghi đi tới, phủ thêm áo khoác cho y, thấp giọng hỏi, “Làm sao vậy? Không thoải mái à?”

Ngày hôm qua đã kiểm tra thân thể Lâm Thiếu Hoa, hai gã hỗn đản kia đánh y một quyền, ngoại trừ cái đó ra thì không còn thương tổn nào khác.

“Giường của ngươi rất cứng, cần ta khó chịu.”

“Hử?”

Dương Húc Nghi thoáng ngẩn người. Giường cứng? Nhìn Lâm Thiếu Hoa, thấy rõ rành rành chính là bộ dạng bới móc mà; nhưng hắn nghĩ lại, lại cười cười.

Không biết người kia cười cái gì mà kì quái thế, Lâm Thiếu Hoa đứng lên rửa mặt chải đầu, lúc ngồi xuống bàn còn phát hiện người kia vẫn cứ cười đến tít cả mắt.

“Uy! Ta không phải đã nói nụ cười của ngươi rất dọa người sao? Cười cái gì a!”

Lâm Thiếu Hoa tự thấy mình da mặt mình quá dày, lớn tiếng mắng hắn; bởi vì y đang dùng đũa của hắn, ăn đồ của hắn, lại còn mắng hắn, hình như cũng hơi quá đáng a.

Dương Húc Nghi lại bất ngờ không hề nổi giận, mà là dùng giọng điệu xấu xa lên tiếng, “A, yên tâm, ta sẽ làm giường mềm đi một tí.”

“Hử?” Lâm Thiếu Hoa hồ nghi nhìn hắn, bàn tay đang vói lấy điểm tâm cũng dừng khựng lại.

“Sau này ngươi nằm lên đây sẽ thoải mái hơn nhiều.” Dương Húc Nghi mặc dù vẫn trừng cái mặt ngay đơ như khúc gỗ nhưng cũng chẳng khó để nhận ra hắn đang dương dương tự đắc.

Sau này...

“Cái gì!”

Một lúc sau Lâm Thiếu Hoa mới chợt hiểu ra, tức giận đứng bật dậy, căm tức nhìn hắn; người kia lại dùng cơm như chẳng có việc gì, căn bản là bất vi sở động.

Ta tiếp tục trừng, trừng, trừng...

Quên đi, sao tên kia lại cứ như càng ăn càng ngon thế a... Lâm Thiếu Hoa đành phải mệt mỏi lần nữa ngồi xuống, ăn vài miếng liền phát hiện từ lúc mình cãi nhau với người này, căn bản là chưa thắng được lấy một lần, cho nên trong bụng trong dạ bức bối khó chịu lắm, lúc nhai cũng dùng lực hơn bình thường, lời hết lửa giận ra sức thiêu cháy đồng điểm tâm của người ta.

.

Ăn điểm tâm xong, Dương Húc Nghi nói cho y biết, nói hoàng thượng ở Hoa Dương điện chờ y, sau đó đi lo chuyện phối dược của mình, cũng chẳng thêm nói gì thêm với y. Lâm Thiếu Hoa mặc dù thấy có hơi hụt hẫng nhưng vẫn nghiêm túc đến Hoa Dương điện.

Hoa Dương điện rất thâm nghiêm, ngoài cửa còn có thị vệ canh gác. Lâm Thiếu Hoa đã thâm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng lúc đi vào vẫn bị dọa cho hết hồn. Hai hắc y nhân che mặt đứng đó đập vào mắt y, trùng trùng nhìn y. Lâm Thiếu Hoa sững sốt đứng ngây tại chỗ.

Mấy ý nghĩ trong đầu cứ loạn cào cào. Rốt cuộc là sao thế nào? Bè đảng phản bội? Nghịch tặc? Gian tế? Mưu sát? Các bản ghi chép về mọi vụ án liên tiếp lướt qua đầu Lâm Thiếu Hoa, cuối cùng hoàn toàn bị ngắt ngang khi một hắc y nhân cao lớn trong đó mở miệng, “Sử quan a, sao ngươi còn chưa chịu đối hắc y phục đi a?”

Lâm Thiếu Hoa mặt không chút thay đổi, trong lòng lại đang nghĩ: chẳng lẽ bây giờ trong cung lại lưu hành một mặc y phục đen che mặt sao?

“Bùi Phi, có chuyện gì vậy? Ngươi mặc như vậy làm gì?” Lâm Thiếu Hoa đi qua kéo cái khăn che trước mặt y, lộ ra khuôn mặt anh tuấn mà có chút ngô nghê của Bùi Phi.

“Không phải ta...”

“Chẳng lẽ là ngươi đến đây trộm thứ gì đó?” Sắc mặt Lâm Thiếu Hoa lập tức trở nên nghiêm túc.

“Cái... Không, không có!”

“Không có? Người thành thật khai báo cho ta! Thằng thần sẽ được khoan hồng, quanh co sẽ bị nghiêm trị! Thay hồn đổi xác một lần nữa làm người!” Lâm Thiếu Hoa lớn tiếng quát.

Bùi Phi run cả chân, trưng ra bản mặt chân thật, “Ta thật sự không có...”

“Nguy biện!”

“Oan uổng a!” Bùi Phi ôm đầu điên cuồng hét lên.

“Ta muốn chép lại việc này của ngươi vào sử sách.” Lâm Thiếu Hoa vô tình lôi ra cuốn sổ con và cây bút lông.

“Đợi một chút! Từ từ!”

“Lịch sử vô tình vết xe chắc chắn sẽ không dừng lại.”

“Cái kia... Ta có thể sám hối với lịch sử được không?” Lần này thì hài tử Bùi Phi đã biết thông minh hơn.

Trong đại điện im ắng, nghe thấy tiếng loạt soạt khi Lâm Thiếu Hoa lật sổ, sau đó sập một tiếng, khép sổ lại, nói, “Được rồi, lần sau không được vi phạm nữa.”

Bùi Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, đau lòng lấy bạc ra. Hắc y nhân bên cạnh nhìn xem mà choáng váng.

“Như vậy, những người bên cạnh ngươi đều là đồng lõa cả sao?” Lâm Thiếu Hoa đánh giá hắc y nhân thân hình nhỏ xinh kia.

Đi lên kéo xuống khăn che mặt người đó, Lâm Thiếu Hoa cả kinh, “Hoàng thượng!”

Đoàn Quân Nhiên cũng rất khiếp sợ nhìn y, “Ái khanh, khanh thật lợi hại nha...”

“A?” Lâm Thiếu Hoa choáng váng, không thể hiểu nổi.

“Dạy trăm đi! Dạy trăm tuyệt chiêu lừa bạc của khanh đi mà, trăm muốn đi lừa gạt!” Đoàn Quân Nhiên ưỡn lưng, hùng hùng hổ hổ hét to.

Lâm Thiếu Hoa đau cả đầu.

“Hoàng thượng, ngài rốt cuộc là có dụng ý gì?” Lâm Thiếu Hoa hiện giờ tại cũng đã mặc hắc y, nhìn thấy trước mặt mình là Bùi Phi, lão Thái Phó cùng với Lý Ngữ Tường nửa đường từ đâu đó chui ra. Có ai giải thích cho y một câu xem, ở đại nội Hoa Dương điện trong hoàng cung, một đồng quan lớn hoàng thân mặc bộ y phục dạ hành che mặt đứng quây thành vòng tròn thế này để làm cái quỷ gì thế a.

“Đúng vậy đó, trăm chuẩn bị đêm nay đến Thiên Long tự trộm đồ ăn chay.” Đoàn Quân Nhiên bắt đầu đề xuất kế hoạch của mình.

Tuy rằng lão Thái Phó cùng Bùi Phi đều phản đối, nhưng có thể thấy rõ ràng là chẳng có tác dụng gì. Cái tên Lý Ngữ Tường kia lại là gia hỏa chỉ sợ thiên hạ không loạn, chỉ biết thêm mắm dặm muối lẫn bôi mớ dưới chân.

Lâm Thiếu Hoa vẫn nhất quyết không phát biểu thêm cái gì, y chỉ cần biết Đoàn Quân Nhiên nói cái gì thì làm cái đó. Bùi Phi hỏi y vì sao, y trả lời như đúng rồi, “Vô nghĩa! Hoàng thượng cũng không phải không cấp bạc, tại sao ta lại không đi!” Lâm Bùi đại thị vệ giận đến ngất xỉu, ngã vào trong lòng Lý Ngữ Tường.

Vì thế, chỉnh đốn xong xuôi, lại vẽ mô phỏng trên bản đồ hồi lâu, lúc chạng vạng, một đám người rón ra rón rén mặc hắc y, che mặt, xuất lệnh bài ra lên lút chuẩn khỏi hoàng cung. Toàn bộ thị vệ đều giả vờ mớ màng, ôm bụng cười đến lệch cả miệng.

12. Chương 12

Đoàn người lén lút cuối cùng thuận lợi tới Thiên Long tự, Đoàn Quân Nhiên chạy vào trong, ăn đến thiên hôn địa ám không nói, còn muốn vác thêm đồ về. Tên Lý Ngữ Tường kia nhắm ngay lúc này mà bắt đầu tự cao tự đại, căn bản không chịu vác. Đương nhiên người có đạo đức chức nghiệp như Lâm Thiếu Hoa phải khuôn theo bao lớn bao nhỏ; trong lòng y, việc kiếm tiền phải cẩn thận cần cù mới không thẹn với lương tâm của mình.

Đám người mồ hôi đầy đầu, chậm chậm bò như ốc sên cuối cùng được đến được cổng sau của Thiên Long tự, Lâm Thiếu Hoa không biết thế nào mà bỗng nhiên nổi lên dự cảm không tốt. Quả nhiên ngay lúc mọi người muốn chuẩn thì y nghe thấy có tiếng người mơ hồ truyền đến từ sau lùm cây bên kia.

“Đại sư không cần phải khách khí, tiền đến đây được rồi, lần sau Tĩnh Lam lại đến bái phỏng đại sư.”

“Vậy thí chủ đi thông thả, lão nạp sẽ chỉ tiền đến đây thôi.”

Lâm Thiếu Hoa mặt không chút thay đổi, trong lòng lại thầm kêu không tốt. Phụ chính vương cũng tới, xem ra là trốn không thoát rồi.

Thấy người ngày càng tới gần, vậy mà bọn họ bốn người thì bất động cả bốn, chẳng ai chạy nổi. Lâm Thiếu Hoa âm thầm thở dài, nhỏ giọng kể, nói, “Ngày xưa, có người cưới một con ngựa; người đó mang theo rất nhiều đồ ăn. Nhưng trên đường về nhà, người đó dựng phải hổ, bởi vì đồ ăn quá nặng, cho nên không thể chạy được, đương nhiên là bị lão hổ tuyệt tình làm thịt. Câu chuyện này nói cho chúng ta biết...”

“Ừ! Đây không phải là lúc người kể chuyện được không!” Bùi Phi vừa nghe đã bắt đầu phát cuồng. Lâm Thiếu Hoa trừng y một cái, lại hừ một tiếng. Bây giờ không phải lúc kể chuyện vậy thì còn chờ đến lúc nào nữa? Người có bản lĩnh thì người chạy trước đi!

“Ai, đây mới gọi là tự thân nhận thức đó.”

Lý Ngữ Tường cười híp mắt, dùng chiết phiên nhẹ nhàng gõ vào gáy Bùi Phi, biết y không thể phản kháng, cho nên thấy Bùi Phi lom lom ngó mình thì càng vui vẻ.

Lâm Thiếu Hoa nghĩ thầm, sao Lý Ngữ Tường này lại là đam mê ngược đãi cuồng thế mà...

“Tam thập tứ kế, thiếu vi thượng kế!” (ba mươi bốn kế, chạy là thượng sách)

Đoàn Quân Nhiên cực kỳ trách nhiệm hết to, sau đó chuẩn bị quăng bỏ cái bao lớn sau lưng. Nhưng vì lúc buộc đã thắt rất chặt vì sợ rơi, bây giờ có cố thế nào cũng không cởi được!

Lâm Thiếu Hoa cũng nỗ lực giãy dụa, nhưng bao của y là do Đoàn Quân Nhiên buộc, đương nhiên cũng ko thể cởi nổi. Giờ thì đúng là hay rồi!

Ngay khi mấy người bọn họ đầu đầy mồ hôi cuống cà kê lên thì vang lên tiếng quát sắc lạnh của Long Tĩnh Lam, “Ai ở đó?!”

Xong rồi! Xong rồi! Lâm Thiếu Hoa ngửa mặt lên trời thét dài, cũng không vật lộn nữa, chuẩn bị thúc thủ chịu trói, sau đó thay hồn đổi xác, lại làm người lần nữa.

“Thật to gan! Dám trộm đồ trong tự viện! Người đâu! Lột khăn của bọn chúng xuống cho ta!” Long Tĩnh Lam vung tay lên, thị vệ bên người lưu loát chạy qua.

“...”

Lúc khăn che mặt bị giật xuống, Lâm Thiếu Hoa phát hiện sắc màu trên mặt Phụ chính vương Long Tĩnh Lam đúng là muôn màu muôn vẻ nha.

Mồ hôi...

Mồ hôi.

Mồ hôi!

“Đoàn Quân Nhiên!” Thanh âm cuồng nộ của Long Tĩnh Lam vang vọng trong Thiên Long tự lâu thật lâu mà chưa chịu biến mất.

Đến lần thứ 100 lần bầm răng: “Ta thật là xui xẻo”, Lâm Thiếu Hoa thấy Dương Húc Nghi từ phía sau Long Tĩnh Lam đi ra. Y còn tưởng mình hoa mắt, dụi dụi một hồi, mở mắt ra, thấy vẫn là tên kia!

Nhất thời miệng đắng lưỡi khô, nói không nên lời nói, Lâm Thiếu Hoa ngậy ngốc nhìn Dương Húc Nghi đi tới, người khác đều ảo não theo thị vệ lui ra, chỉ có mình y là vẫn đứng ngẩn ra ở đó.

Dương Húc Nghi nhìn y, có vẻ chẳng chút bất ngờ. “Lâm Thiếu Hoa, người thật là có bản lĩnh nha. Đêm qua vào tướng công quán, khuya nay lại vào Thiên Long tự, thật đúng là chuyển hình chuyển quá nhanh nha. Ta nói người có cái gì tốt nào?”

Lâm Thiếu Hoa trừng hấn, nhưng áp lực sau lưng làm y không thể ngẩng đầu được, đưa tay lau mồ hôi, có chút mệt mỏi, “Uy, người bỏ cái bọc này xuống cho ta trước đã được không, nặng muốn chết!”

Dương Húc Nghi nhướng một bên mày, lưỡi biếng nói, “”Uy”? Đây là thái độ người cầu xin người khác giúp đỡ đó hả?”

“Người nhanh lên! Lúc này còn tính tính so đo cái gì chứ.” Lâm Thiếu Hoa cuống đến độ kéo hấn. Cho xin đi, y sắp bị ép đến biến dạng rồi nè, tại sao cái tên luôn để ý đến y kia đột nhiên không để nói chuyện thế? Rõ ràng lúc sáng còn quan tâm đến y lắm mà a.

Dương Húc Nghi quan sát y một lúc, lắc đầu, “Thái độ của người không thích hợp, không được.”

Lâm Thiếu Hoa tức giận đến xoay người muốn tìm thị vệ hỗ trợ, nhưng quay đầu lại mới phát hiện thị vệ đã đi đâu hết rồi, chỉ còn có mỗi một mình Dương Húc Nghi vẫn đứng trong sân này với y mà thôi.

Cái bọc nặng kia sắp đè chết y đến nơi rồi; Lâm Thiếu Hoa cũng chẳng biết mình nghĩ thế nào, hay là đầu óc bị nước vào, hoặc là bị pháo nổ tung rồi, hoặc là bị rối loạn thần kinh chẳng hạn, dù là nguyên nhân nào đi nữa thì chính y cũng không tin nổi trong tình cảnh ấy đột nhiên lại nói một câu mà chính y cũng chán ghét, “Húc Nghi, ta thật sự rất khó chịu, người mặc kệ ta sao?”

Hiệu quả của những lời này đúng là ngay tức khắc. Ánh mắt Dương Húc Nghi lập tức thay đổi, vội vàng tháo cái bao nặng nề sau lưng y xuống. Lâm Thiếu Hoa đứng ở đó, quần đến tay chân không biết để đâu mới được.

Dương Húc Nghi vừa mới dỡ bọc xuống, trong bụi cây bỗng có người nhảy ra. Tuệ Thước cười hì hì nhận lấy bọc đồ ăn, còn cố ý nói riêng một câu, “Nha, lại thêm một đôi nữa a!”

Lâm Thiếu Hoa vừa thẹn vừa giận, giơ tay tặng cho Dương Húc Nghi còn đang đắm chìm trong hạnh phúc một cái tát, sau đó chạy vội theo đám binh sĩ như con thỏ chạy trốn.

Tiếp theo cũng chẳng chút trì hoãn, bọn họ phải vội vàng về cung để chờ phán xét. Long Tĩnh Lam phát hỏa lớn vô cùng, mắng hết người này đến người khác. Dương Húc Nghi đứng bên cạnh, vui sướng khi người gặp họa, cứ cười mãi, trên mặt còn có dấu vết đỏ ửng.

Lâm Thiếu Hoa phiền não vô cùng, cũng chẳng biết sẽ bị hấn trả thù thế nào; chỉ cần nghĩ đến thôi là da đầu đã lạnh buốt. Mặc dù nói lúc ở bên người kia lúc nào cũng cãi nhau không ngừng, nhưng trải qua sự kiện cứu người hôm qua, cũng coi như quan hệ giữa cả hai vắt vả lắm mới dịu xuống được, xem ra lại vì cái tát hôm nay mà hỏng bét cả rồi.

“Sử quan! Người thì sao? Thật đúng là trung thành tận tâm a, Hoàng thượng hồ nháo như thế nào người cũng đều đi theo có phải không?”

Rốt cục cũng mắng đến ta rồi, Lâm Thiếu Hoa ghen ngào. Cái này cũng không phải ta cam tâm tình nguyện nha, còn không phải là bạc gây họa sao, muốn trách thì ngài cũng đừng có trách ta a.

Khụ vội mấy tiếng, vừa định nói lời sám hối, ngẩng đầu lên đã thấy Dương Húc Nghi đang nhìn mình, khoe miệng khe cong, bộ dáng như đang châm chọc mình.

Lâm Thiếu Hoa đang nghĩ, vừa thấy Dương Húc Nghi là lại kích động, trong lòng có cơn sóng mênh mông cuộn trào mãnh liệt, thoát cái đã biến thành người không phải y.

Cho nên lúc Long Tĩnh Lam cao cao tại thượng nổi giận đùng đùng, một người bé nhỏ không đáng kể như y cao ngạo ngẩng đầu, lớn tiếng nói, “Hạ quan là sử quan, chính là phụ trách ghi chép mỗi lời nói mỗi hành vi của Hoàng thượng, đương nhiên là phải đi theo bên cạnh Hoàng thượng.”

Vừa nói xong, Lâm Thiếu Hoa đã hối hận, hối hận đến xanh cả ruột. bực quan trọng a, nhưng chọc đến Phụ chính vương, chính y cũng chịu thua thiệt a. Cứ nói người ngã một lần sẽ khôn hơn một chút, nhưng chính y cứ ngã hết lần này đến lần khác a.

Long Tĩnh Lam đương nhiên tức giận, lạnh lùng nói, “Được, người còn ngang ngược, không biết hối cải a. Ta đây sẽ hảo hảo cho người tỉnh lại. Ngự y!”

Lần này Dương Húc Nghi mặc trường bào màu lam cười tươi tiêu sái đi ra, trong con người đen sẫm hiện lên bốn chữ rõ to: “ta biết ngay mà”. Mặt Lâm Thiếu Hoa lập tức không còn chút huyết sắc, biến thành tái nhợt, cả người cũng bắt đầu run run.

Bị lừa! Bị lừa rồi!

“Lâm đại nhân, hạ quan sẽ phụ trách giám sát ngài tỉnh lại vậy ~” Dương Húc Nghi cười nói, không phải quỷ dị bình thường nha, sau đó tay cực nhanh. Lâm Thiếu Hoa chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, không nói nổi một câu.

Chắc chắn lại bị hạ thứ được kì quái gì đó rồi. Lâm Thiếu Hoa hoàn toàn câm nín. Sao mình lại xung khắc với mấy thứ này vậy a!

Tiếp theo Long Tĩnh Lam lại bốn cữ soạn lại, ném Bùi Phi cho Lý Ngữ Tường xử lý. Lâm Thiếu Hoa cuống đến đầu đầy mồ hôi, nhưng chính y cũng bó tay chịu trôi.

Dương Húc Nghi chào Long Tĩnh Lam xin cáo lui, lúc đi ngang qua Đoàn Quân Nhiên còn bất động thanh sắc nhét vào tay y một thứ gì đó.

Lâm Thiếu Hoa giật mình há miệng. Chẳng lẽ là hắc muốn đầu độc ta? Nhưng Dương Húc Nghi quay người lại, ngữ khí châm chọc, “Sao vậy? Lâm đại nhân? Hay là ngài không có chân? Đi không được sao?”

Lâm Thiếu Hoa rầu rĩ, nhưng vẫn cứ phải đi theo hắc, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Có một ngày không đến thôi mà mình lại nhớ gian phòng ngập tràn mùi thuốc đến vậy. Lâm Thiếu Hoa nghĩ nghĩ, cảm thấy uất nghẹn. Nói là trước lạ sau quen, vậy chứ đây đã lần thứ mấy rồi không biết! Y hùng hổ bước nhanh vào, đặt mông ngồi xuống giường, kết quả là bất ngờ mà “A” lên một tiếng.

Lâm Thiếu Hoa kinh ngạc sờ sờ giường. Không ngờ Dương Húc Nghi lại thật sự lót thêm đệm rất dày, sờ vào thật mềm, lại còn thoải mái nữa. Bởi vì không thể nói nên Lâm Thiếu Hoa chỉ biết dùng sức đập đập lên tấm nệm thoải mái kia, như là mèo con cún con vừa tìm được trò chơi mới mẻ vậy.

“Uy, người định đập cho giường của ta lủng nguyên một lỗ đấy à?” Tên hỗn đản Dương Húc Nghi thật biết phá hoại bỗng nhiên xen mồm vào.

Lâm Thiếu Hoa không chút khách khí trừng hắc, há to miệng, phát hiện mình còn kém cả tên câm, ngay cả mấy tiếng ‘a a u u ơ ơ’ cũng không phát ra được, hoàn toàn là con cá chỉ biết hít vào thở ra.

“Đừng phí sức, được ta cho người ăn là ‘phong hầu mật’ mười hai canh giờ tới đứng hòng phát ra bất cứ tiếng động nào.” Dương Húc Nghi thấy y vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ móc móc họng, lộ ra vẻ mặt lạnh lùng đầy châm chọc.

Lâm Thiếu Hoa nghe vậy lại càng nhụt chí, có chút u sầu ngẩng đầu lên, lại hoảng sợ. Dương Húc Nghi cách y gần như vậy từ khi nào? Hắc đã đến bên giường từ khi nào? Khôi phục nguyên dạng từ khi nào? Tại sao y lại không phát hiện ra a!

Không ổn...

Thân thể phút chốc cứng đờ, Lâm Thiếu Hoa không tự chủ được lui về sau, đôi mắt trắng đen rõ ràng cứ chằm chằm nhìn hấn. Dương Húc Nghi nhướn lông mày, hiển nhiên là không vừa ý với phản ứng của y.

Thấy Dương Húc Nghi bỗng nhiên dè người xuống, Lâm Thiếu Hoa cuống đến tây đẩy chân đá, kết quả vẫn bị người kia kéo tay lên đỉnh đầu, nụ hôn bá đạo mà vẫn không mất phần ôn nhu hạ xuống, quả thực là không khác mấy so với lúc y mơ.

Ngô...

Lâm Thiếu Hoa ngay từ đầu vẫn cứ liều mạng giãy dụa phản kháng, nhưng sự ôn nhu của Dương Húc Nghi dần làm y bất giác nhắm mắt lại, lạc trong cảm giác dịu dàng xa lạ này.

“Trừng phạt!”

Hử? Mở mắt ra liền nhìn thấy vẻ mặt Dương Húc Nghi rất nghiêm túc, Lâm Thiếu Hoa ngơ ngác nhìn hấn. Vẻ mặt thanh thuần hết như cún con này hiển nhiên làm ngự y lãnh diện bị phá vỡ thể công ngay lập tức, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi rít, “Đáng chết!”

Một giây sau, môi lại bị che kín. Lâm Thiếu Hoa thực nghi ngờ, không hiểu Dương Húc Nghi có phải muốn làm mình chết ngạt hay không. Nụ hôn thực sự rất dễ chịu, nhưng trong đầu y liên tục hiện lên những đốm sao nhỏ lờ lờ chớp tắt a...

Đừng a, xin lão thiên a, đừng có để y ngắt đi mất mặt vậy được không!

Sự thật chứng minh, Dương Húc Nghi thật là nhiệt tình quá mức, Lâm Thiếu Hoa vinh quang ngắt đi mất.

Đến khi tỉnh lại, Lâm Thiếu Hoa cùng Dương Húc Nghi mắt to trừng mắt nhỏ, hai người đều rất ăn ý lập tức quay đầu qua chỗ khác, khắp mặt Dương Húc Nghi đều lan ra một màu hồng, thật khiến người ta khó có thể chịu nổi a.

“Người cứ ngồi đó trước đi, ta đi pha trà.” Tựa hồ Dương Húc Nghi thật sự rất ngượng ngùng, vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

Chờ hấn đi ra ngoài, Lâm Thiếu Hoa mới nhẹ nhàng thở ra, đứng lên đã thấy tấm ván gỗ khuất sau tấm rèm che, lòng hiếu kì lập tức trỗi dậy. Đây rốt cuộc là bảo bối gì a? Thật sự vô giá đến vậy sao, chẳng lẽ là chỉ bảo tổ truyền của Dương Húc Nghi?

Càng nghĩ càng cảm thấy đáng giá, tay ngứa mà lòng cũng ngứa; mặc dù nói có muốn lấy đi là vấn đề lớn, nhưng mà nhìn thử một chút chắc không sao đâu ha?

Nghĩ vậy, Lâm Thiếu Hoa vươn tay vén tấm rèm vải kia ra, kết quả là dùng sức quá lớn, không ngờ lại giật luôn tấm vải xuống!

Oa! Không phải chứ! Sao lại vậy a! Nếu như bị Dương Húc Nghi phát hiện mình rình coi bảo bối của hấn, không biết lại sẽ lại bị chính thể nào nữa đây. Cúi đầu nhìn tấm vải trong tay mình, trong đầu không tự chủ được nghĩ đến hình ảnh hôn Dương Húc Nghi, mắc cỡ chết được!

Lâm Thiếu Hoa cố gắng lắc đầu, lại ngẩng lên, trợn mắt há mồm nhìn quyển trục họa khảm vào tấm ván gỗ kia. Y đã hoàn toàn ngẩn tò te rồi. Trên bức họa là một mỹ nhân, môi hồng răng trắng, tóc mai như mây, mặc một bộ tố y (áo tơ trắng), mỉm cười ngoái đầu nhìn lại, ước chừng khoảng 13, 14 tuổi. Nhưng mấu chốt vấn đề là, có là tên gốc đi nữa cũng có thể nhận ra, người trong tranh này rõ ràng giống hệt y lúc lớn lên a!

.

“Ta pha mấy loại, xem người thích uống loại nào nhất...” Dương Húc Nghi vừa bưng khay vào, đột nhiên chết lặng. Lâm Thiếu Hoa quay đầu nhìn hấn, hai người đều hóa đá.

Trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt Dương Húc Nghi tránh khỏi ánh mắt Lâm Thiếu Hoa, buông khay xuống, bình tĩnh nói, “Uống trà đi.” Sau đó lại yên lặng đi qua lấy rèm vải lên che lại, dù thể nào cũng không thể che giấu động tác kia cẩn thận biết bao nhiêu.

Lâm Thiều Hoa thưởng thức trà Phở Nhị nồng đậm, nhưng thực sự thì y chẳng nếm ra được hương vị gì, trong đầu cũng xuất hiện từng đoạn loạn thất bát tao lẫn suy nghĩ lộn xộn lần lượt lướt qua. Hiện giờ y có thể khẳng định chắc chắn: Dương Húc Nghi tuyệt đối không phải ghét y hoặc là không để ý đến y, nhưng lại đến mức đặt bức họa của mình vào phòng ngủ rồi lại coi như bảo bối, rốt cuộc là người này nghĩ thế nào a!

Hơn nữa càng kỳ quái hơn nữa là rõ ràng người trên bức họa này là y, nhưng lại không phải y của bây giờ, mà là y lúc còn là thiếu niên. Bức họa lại giống đến thế, ngay cả vẻ mặt thần sắc cũng đều được nắm giữ tỉ mỉ; chẳng lẽ Dương Húc Nghi đã từng gặp mình ngày trước? Nhưng mà có nạn cả óc ra thì y cũng chẳng có chút ấn tượng nào cả!

Từ từ! Lâm Thiều Hoa chợt nhớ tới đến những lời Dương Húc Nghi đã nói đêm hôm hấn cường bạo y, hình như là người trước đây gì gì đó; nhưng mà lúc ấy y đau muốn chết, lời hấn nói y hoàn toàn không thể nhớ được, chỉ có ấn tượng mơ hồ. Nói vậy là Dương Húc Nghi thật sự biết mình?

Lão thiên a! Không phải là ta mất kí ức đó chứ!

Sắc mặt Lâm Thiều Hoa lúc đỏ lúc trắng, Dương Húc Nghi nhìn không được, đành phải kiên trì mở miệng, “Trước đây ta đã gặp người.”

Thấy Lâm Thiều Hoa mở lớn mắt, Dương Húc Nghi hồi hận muốn chết. Biết ngay là y không nhớ mà. Quá đáng! Dám quên hấn như vậy, uống cho hấn bao nhiêu năm nay đều nhớ đến y, đến mức nằm y cũng mơ thấy y!

Nhìn thấy Dương Húc Nghi như sắp sửa độc chết người đến nơi, Lâm Thiều Hoa cũng biết mình hình như hơi quá đáng, ngượng ngừng cúi đầu, không dám lên tiếng nữa.

“Quên đi, không nói cái này nữa.” Dương Húc Nghi tâm tình không tốt, uống hết trà rồi kéo Lâm Thiều Hoa lên giường, “Ngủ đi.”

Lâm Thiều Hoa lại không nghe lời, chỉ chăm chú nhìn hấn, trưng ra bộ dáng tội nghiệp, dùng bàn tay trắng nõn vuốt cái cổ non mịn của y, nhả mặt nhũn mỳ.

Biết là y khó chịu khi không thể nói được, Dương Húc Nghi lấy một viên dược từ trong túi gấm, đặt vào lòng bàn tay mình. Lâm Thiều Hoa cũng chẳng cần nghĩ nhiều, thè lưỡi ra liếm. Nuốt được xuống, lại phát hiện sắc mặt Dương Húc Nghi càng khó nhìn.

Thối tất nển, nghe thấy tiếng Dương Húc Nghi cời y phục, Lâm Thiều Hoa ho một tiếng. Oa, có thể phát ra tiếng nhanh như vậy a, rốt cục cũng có thể hát ra tiếng rồi a. Kết quả là Lâm Thiều Hoa kích động, liều lĩnh mở miệng hỏi, “Dương Húc Nghi, tại sao người lại treo bức họa của ta trong ngọ thất (phòng ngủ) a?

13. Chương 13

Những lời này mới vừa hỏi ra miệng, chỉ nghe “thịch” một tiếng, hình như là đế đèn đổ xuống. Lâm Thiều Hoa hoảng sợ, trong lòng nói thầm: ta chỉ hỏi người một vấn đề, có cần phản ứng lớn đến vậy không?

“...”

“Rốt cuộc là vì sao a? Chẳng lẽ người từng thiếu tiền ta sao?” Lâm Thiều Hoa chỉ có ấn tượng với tiền, đầu óc bắt đầu nghĩ đi chỗ khác.

“Nói gì vậy? Ta thiếu tiền người thì việc gì phải họa người?” Dương Húc Nghi vốn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt cũng phải nổi gân xanh.

“Chứ còn gì nữa, nhìn người cứ chăm chú nhìn bức họa của ta mà đầy tình cảm như vậy, đương nhiên cũng chỉ có lý do ta là chủ nợ để giải thích được thôi.” Lâm Thiều Hoa nghiêm túc nói, nhưng chính y cũng cảm

thấy hình như hơi mâu thuẫn, “Không đúng a, nếu talà chủ nợ của người thì phải là người trốn ta truy mới đúng chứ a, sao còn dám hung dữ với ta nữa a?”

Những lời này mới vừa hỏi ra miệng, chỉ nghe “thịch” một tiếng, hình như là để đèn đổ xuống. Lâm Thiếu Hoa hoảng sợ, trong lòng nói thầm: ta chỉ hỏi người một vấn đề, có cần phản ứng lớn đến vậy không?

“ ... ”

“Rốt cuộc là vì sao a? Chẳng lẽ người từng thiếu tiền ta sao?” Lâm Thiếu Hoa chỉ có ấn tượng với tiền, đầu óc bắt đầu nghĩ đi chỗ khác.

“Nói gì vậy? Ta thiếu tiền người thì việc gì phải họa người?” Dương Húc Nghi vốn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt cũng phải nổi gân xanh.

“Chứ còn gì nữa, nhìn người cứ chăm chú nhìn bức họa của ta mà đầy tình cảm như vậy, đương nhiên cũng chỉ có lý do ta là chủ nợ để giải thích được thôi.” Lâm Thiếu Hoa nghiêm túc nói, nhưng chính y cũng cảm thấy hình như hơi mâu thuẫn, “Không đúng a, nếu ta là chủ nợ của người thì phải là người trốn ta truy mới đúng chứ a, sao còn dám hung dữ với ta nữa a?”

“Người nói ta hung dữ với người?” Dương Húc Nghi khó chịu cực kì.

“Đúng vậy, đầu tiên là người cưỡng bức ta, sau đó châm chọc ta, tận lực chê cười ta, hôm nay lại xin hoàng thượng trừng phạt ta. Ngày nào cũng chẳng có lấy một lần sắc mặt tốt, nói chuyện cũng kì quái, thỉnh thoảng nổi nóng là lại khi dễ ta...”

“Người nói đủ chưa!” Bên kia truyền đến giọng nói lạnh như băng, nhưng bên trong đó cũng giấu không ít thuốc súng.

“Người xem đi, đây chẳng phải là hung dữ sao...”

“ ... ”

Dương Húc Nghi phát hiện lúc hấn và Lâm Thiếu Hoa ở bên nhau quả thực là không có cách nào bảo vệ hình tượng, có khi người chết cũng tức đến bật dậy ấy chứ. Thật không hiểu nổi, trong lòng hấn ngoại trừ y ra thì ngay cả hạt cát nhỏ nhỏ cũng chẳng để vào mắt, vậy mà y còn có gì mà bất mãn nữa!

Dương Húc Nghi từ nhỏ đã không có bằng hữu, cũng chưa bao giờ đối tốt với ai, người hấn để ý chỉ có mỗi kẻ ngốc ham tiền trước mắt, bao nhiêu năm mơ mộng cũng chỉ có mình y, mơ thấy y nở nụ cười ảm áp, đến khi hấn tỉnh lại thì thấy khóe mắt lúc nào cũng ướt ướt. Chẳng lẽ đây là ‘nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu)’ trong truyền thuyết sao?

Trong lúc vô tình đã nhìn thấy y trong hoàng cung, lúc đó hấn mừng muốn điên, thậm chí vì muốn quen biết với y mà kiên trì học cách ở chung với người khác, vì thế mà gây ra đồng lớn chuyện cười.

Sau lại thấy y và Đoàn Quân Nhiên cứ kè kè bên nhau, hấn bị kích thích mà liều lĩnh chiếm lấy y, thề phải tìm cho bằng được người trước kia trở về. Nhưng sau đó chính hấn lại vì thấy y thống khổ mà hối hận không thôi... Người kia có thể chỉ vì bạc mà chuyện gì cũng có thể làm, có khi thực sự làm tổn thương trái tim hấn; nhưng khi thấy y vì kiếm được tiền mà vui vẻ, chính hấn cũng cảm thấy rất vui...

Một Lâm Thiếu Hoa thanh cao, một Lâm Thiếu Hoa tham tiền; chỉ cần là y, dường như chính hấn không thể tự chủ được mà bị y hấp dẫn, không cách nào cứu được nữa. Hấn thật sự là yêu y lắm lắm!

Mỗi ngày đều vì người này mà thay đổi chính mình, không còn là mình của ngày xưa nữa; cũng chẳng biết từ khi nào chính hấn cũng không còn lạnh lùng với người khác, không còn làm ngơ với mọi chuyện như trước. Nhìn bộ dạng tham tiền của y thì tức giận, nhìn y với Đoàn Quân Nhiên cùng nhau gây rối thì sẽ cười trộm, có lo lắng, có sợ hãi, có hối hận, có đau lòng...

Tình cảm mà chính hấn kiềm chế bao nhiêu năm từ từ sống lại chỉ vì sự tồn tại của y, trái tim cẩn thận thiết lập nên bức tường cao cao không cho bất cứ ai vượt qua cũng vì y mà phá đi từng chút một. Ở trước mặt y, hấn vĩnh viễn không thể khống chế chính mình; hết như một tiểu hài tử, giận dỗi có, trêu chọc có, nhưng chuyện gây thơ ấu trĩ mà hấn từng khinh thường giờ lại thấy thật thích thú...

Thì ra trong lúc bất tri bất giác đó, Lâm Thiếu Hoa cũng đã thay đổi hấn rồi sao?

“Uy! Người làm sao vậy a? Sao lại ngã người ra thế?” Lâm Thiếu Hoa sờ soạng, cuối cùng cũng đứng được nên lên, lại nhặt chân đèn rơi dưới đất, vươn tay hươ qua hươ lại trước mặt Dương Húc Nghi vài cái.

“Uy! Sao người cứ chăm chăm nhìn ta thế? Dương Húc Nghi, ta cho người biết, người không chỉ có lúc cười mới dọa người thôi đâu nha, lúc người nhìn người ta chăm chăm cũng kinh khủng lắm đó, cho nên người đừng có mà...”

“Ta thích người.”

Dương Húc Nghi đột nhiên nắm lấy bả vai Lâm Thiếu Hoa, thẳng thắn thổ lộ.

...

Trong phòng, ngọn lửa nến lay động vài cái. Yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tiếng nước nhỏ trên mái cũng có thể nghe thấy.

“Ta thích người.”

“Ta thích người.”

“Ta thích người!”

Dương Húc Nghi vô cùng cương quyết lặp lại câu đó, hết lần này đến lần khác, nghiêm túc, khẳng định, chắc chắn, như một lời tuyên thệ, giọng càng lúc càng lớn.

“Từ lần đầu tiên thấy người, ta đã thích người rồi!”

Mà sử quan tham tài Lâm Thiếu Hoa của chúng ta, hoàn toàn bị sét đánh cho choáng váng...

“Người... Nói... Gì?”

Trạng thái của Lâm Thiếu Hoa hiện giờ cực kì không tốt, mặt đã xám ngoét, mắt mở trừng thật to, rõ ràng là có ý: người dám nói thêm câu nữa, đừng trách ta bóp chết người!

“Ta nói, ta, Dương Húc Nghi, thích, người, Lâm Thiếu Hoa.” Dương Húc Nghi tóm y thật chặt.

“Câm miệng!”

“Ta thích người!”

Lâm Thiếu Hoa cũng không biết khí lực từ đâu ra, vươn tay bịt miệng Dương Húc Nghi, sau đó dùng tay kia vỗ vỗ ót, đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, miệng lải nhải lầm bầm, “Thiên a! Nhất định là bị quỷ ám rồi a, ta phải đến Thiên Long tự tìm pháp sư thôi.”

“Ngô ngô!” Dương Húc Nghi bị bịt miệng, nhưng vẫn cứ kiên quyết bày tỏ tâm ý của mình.

Vì thế, Lâm Thiếu Hoa thành khẩn nói với hắn, “Ta nói quỷ tiên sinh ngài a, tuy rằng ngài là quỷ, nhưng ta cũng phải nói cho ngài biết, trước khi ta tìm được pháp sư thì tốt nhất là ngài nên hợp tác chút đi.”

“Ồ ồ!”

“Ngài đừng có ầm ĩ được không? Ta lập tức đưa ngài đi gặp pháp sư ngay đây. Nhưng trước đó cũng phải đi giày vào đã chứ, đúng không? Giày của ta đâu rồi ấy nhỉ? Từ từ, lát nữa linh hồn ngài lập tức sẽ được siêu độ, tới thế giới cực lạc, sau đó hảo hảo mà sống cho tốt, đừng có động tí là lại nói mất lời ngu ngốc dọa người như vậy nữa nha...”

Dương Húc Nghi ném cho y ánh mắt khinh thường nhất từ trước đến nay. Uống cho vừa này ta chân thân thổ lộ với người, chẳng lẽ tất cả đều là mấy lời ngu ngốc dọa người cả sao?! Lâm Thiếu Hoa, người muốn chết thì cứ nói thẳng a!

Nhưng Lâm Thiếu Hoa vẫn còn tiếp tục cố gắng trao đổi với con ‘quỷ’ kia, “Ta nói cho ngài biết nha, ngài ám lên người Dương Húc Nghi là quyết định sai lầm rồi, đương nhiên ngài cũng không thể bám vào người của ta được nha; người tài trí hơn cả Gia Cát như ta mà bị quỷ ám thì đúng thật là phí của trời... Cho nên

nếu như phải chọn lựa giữa ta và hắn, ta xin chúc mừng ngài vì đã chọn đúng người nha; nhưng mà ta cũng có chuyện muốn nói: đầu tiên là phương pháp hay mục tiêu của ngài đều không đúng...”

Người cứ tiếp tục ở đó mà lải nhải đi! Nhìn người mặt ngoài trấn định, thực tế là sợ đến nói năng lộn xộn rồi chứ gì! Dương Húc Nghi trừng y, trong lòng thầm mắng.

Dương Húc Nghi cổ cơn giận, miệng còn bị người ta đưa tay bịt kín; tình yêu ngập lòng vừa này giờ đã bay biến đi đâu hết, tất cả đều là do cái tên ngu ngốc này gây ra!

.

Lâm Thiếu Hoa bịt miệng Dương Húc Nghi, sau đó giúp hắn đi về phía cửa, còn chính y thì run lấy bà lấy bầy như tờ giấy trước gió, vậy mà miệng vẫn không quên lải nhải, “Tên hỗn đản Dương Húc Nghi nào có phải người tốt gì cho cam, cả ngày bụng dạ khó lường, thần thần bí bí, ta ghét hắn nhất!”

Dương Húc Nghi đột nhiên bất động, có chút thương tâm nhìn y. Lâm Thiếu Hoa âm thầm đổ mồ hôi. Có khi nào con quỷ này nghe y nói y ghét Dương Húc Nghi nên sẽ làm thịt hắn luôn không nhỉ? Vì thế lập tức sửa miệng, “Không không, thật ra ta chỉ nói đùa chút thôi, thực ra ta cũng không ghét hắn lắm đâu...”

“...”

“Hảo hảo hảo, ta thừa nhận, ta vốn không ghét hắn...”

“...”

“Ta tuyệt không chán ghét hắn! Được chưa? Tuy là hắn đã làm bao nhiêu chuyện với ta, nhưng ta vẫn cảm thấy hắn là người tốt; cho nên van xin ngài đấy, buông tha cho hắn đi, nhanh nhanh đi đi, nhanh đi đi mà.”

“...”

“Thật, thật đấy, ta sẽ hóa vàng dâng hương cho ngài... Van cầu ngài, xin ngài trả lại Dương Húc Nghi cho ta đi. Cho dù là ngày nào hắn cũng châm chọc ta, chế giễu ta, lợi dụng ta... Nhưng ta vẫn muốn hắn trở về!”

Lâm Thiếu Hoa đứng đó, thân hình nhỏ bé yếu ớt, lông mi nháy nháy, thân người không ngừng run, nhìn như sắp khóc đến nơi, bàn tay đang bịt miệng Dương Húc Nghi cũng buông thõng xuống.

Dương Húc Nghi bỗng nhiên cảm thấy mình thật bất lực, thời khắc mấu chốt thế này mà nói không nên lời. Lúc bóp tay, phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Lúc nghe được Lâm Thiếu Hoa nói, hắn chưa từng căng thẳng như thế này bao giờ, quả thực cũng không dám tin đây là sự thực.

“Thiếu Hoa, ta...”

Rốt cục, khi tim trong lồng ngực đập mạnh như muốn nhảy vọt ra, Dương Húc Nghi tiến lên trước, nâng mặt Lâm Thiếu Hoa lên, cẩn trọng nói, “Thực xin lỗi, trước kia là ta không tốt.”

“Đừng run nữa, nhìn người kia, bao nhiêu người như thế, đừng có khóc a.” Dương Húc Nghi ôn nhu xoa khuôn mặt non mềm kia, mỉm cười chuẩn bị ôm Lâm Thiếu Hoa.

“Oa oa oa!!! Ta sợ nhất là quỷ a!”

Lâm Thiếu Hoa giống bị lửa thiêu mông, nhảy dựng lên, lần này nước mắt cứ lã chã rơi xuống, tay chỉ thẳng vào Dương Húc Nghi, “Người đừng lại đây, nghe thấy không!”

Dương Húc Nghi hóa đá ngay lập tức, đầu đầy hắc tuyến, “Thiếu Hoa, ta không phải quỷ.”

“Người người người còn dám không thừa nhận!”

“Ta thật sự không phải a, ta là Dương Húc Nghi, người sờ sờ thử coi, ta nóng mà.”

“Không! Đừng có gạt người, người là con quỷ nóng!”

“Có quỷ nào nóng không?”

“Không phải là người đó sao!”

“...”

Một trận gió thổi qua, trong thái y viện truyền đến tiếng gầm giận dữ của ngự y Dương Húc Nghi, “Lâm, Thiếu, Hoa! Người muốn ăn đòn!”***

Trời sắp sáng, trong ngọ thất Dương Húc Nghi cực kì im ắng, lớn vồn bầu không khí âm áp. Dương Húc Nghi nặng nề ngủ trên giường của hắn, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này. Lúc đó, một người nào đó lại sát phong cảnh mà ngồi xếp bằng trên tấm đệm giường êm ái thoải mái, mặt mày xanh xao.

“Thật quá đáng...”

Lâm Thiếu Hoa nhỏ giọng lầm bầm, nâng đôi mắt đỏ hồng, căm giận nhìn gia hỏa đang nằm bên cạnh mình. Không ngờ tên này lại có thể ngủ ngon như thế, căn bản không để ý vào mắt mà!

Hừ! Ta nhất định sẽ hảo hảo báo thù! Dương Húc Nghi người chờ đó cho ta!

Lâm Thiếu Hoa âm thầm tuyên thệ trong lòng: ta muốn lừa sạch tiền nhà người, cướp đồ của người, đoạt y phục của người, lấy hết tất cả của người, sau đó sẽ bán người vào tương công quán!

Ách... Thật lời thề tà ác a...

Lâm Thiếu Hoa phần hận nhớ lại: đêm qua, tên hỗn đản này vô duyên vô cớ bị quỷ ám thì cũng thôi, đến khi thanh tỉnh rồi còn không phân rõ trắng đen xanh đỏ, dám đánh mông ta, làm y tức giận đến cả người cứ run lấy bầy.

Cho xin đi! Y cũng không phải Đoàn Quân Nhiên nha, tiểu hài tử nha, đánh mông thì cũng chẳng có gì, nhưng y lớn tướng thế này rồi còn bị đánh đòn, quả thật là vô cùng nhục nhã mà!

Uổng công y còn thương thuyết với con quỷ kia, nói muốn để hắn trở về, đúng là hảo tâm không được báo đáp mà, phi phi phi!

Lâm Thiếu Hoa đột nhiên chấp tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn đỉnh màn, nghiêm túc nói: “ngài quỷ a, ngài đã cho ta cơ hội một lần, ta không biết nắm lấy; nếu ngài cho ta thêm một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ nói với ngài: “đại ca, ngài ngàn vạn lần đừng đưa hắn trở về!””

Trong đầu miên man suy nghĩ, Lâm Thiếu Hoa múa máy tay chân ngay trên mặt Dương Húc Nghi, hung hăng đe dọa một phen, nhưng sau đó lại chợt dạ thu tay lại. Có trời mới biết nếu lỡ như để gia hỏa âm hiểm kia biết được, hắn lại nghĩ ra trò nào để chỉnh y a...

Lâm Thiếu Hoa bi quan vô vô đầu. Không phải ta tức giận lắm sao? Sao giờ lại biến thành ‘uy vũ lập tức cúi, nghèo hèn lập tức rời’? Thiên a! Chẳng lẽ con người của ta thật sự là hết thuốc chữa rồi không? Không không không, đây không phải là lỗi của ta, tất cả đều là hắn làm hại! Ghét! Đáng ghét!

Bị đánh mông không nói, nhưng cái tên chết tiệt kia lại không thèm để ý đến tiếng rên rỉ đau đớn của y, cứ nằm thẳng cẳng trên giường mà ngủ, lại còn cố sống cố chết chen vào với y. Mà y thì nguyên cả đêm nay sợ quỷ muốn chết, khóc rầm rức một hồi thì lại bị tên hỗn đản Dương Húc Nghi đánh cho cả người phát run; hơn nữa vốn trong lòng có bóng ma, ngồi thức cả một đêm không dám chợp mắt, chỉ có gió thổi cỏ lay chút xíu cũng làm y thiếu chút nữa là khóc thét, chỉ sợ có con quỷ nào đó chui vào ám.

Cứ thế chịu đựng đến khi trời sáng bạch, Lâm Thiếu Hoa thật sự không thể chịu được nữa. Mấy ngày này, số phận y đen đủi không tưởng được, đương nhiên tất cả không thoát khỏi quan hệ với Dương Húc Nghi. Mí mắt trên với mí mắt dưới đang đánh nhau, nhưng y cũng biết mình còn phải thượng triều, than thở lời sổ ra, nhìn vài lần, cũng không thấy có cảm xúc mãnh liệt như bình thường.

Rón ra rón rén chuẩn bị leo qua người Dương Húc Nghi. Người này không cần vào triều, làm người ta nhìn mà ghen tị. Lâm Thiếu Hoa liếc qua người tự nhân là mặt mày dữ tợn như quỷ, giờ lại mặt mày không chút thay đổi, nghĩ thầm: tốt nhất là con chó gốc kia chạy tới sữa văng lên, xem hắn có còn ngủ được nữa hay không!

Nghĩ đến đây, Lâm Thiếu Hoa lại cảm thấy bi ai. Mình không dám đánh thức hắn, chỉ có thể trông cậy vào con chó kia, thật đúng là gan không bằng cả con chó...

[Đại Hoàng run run: thật ra ta cũng không dám, ngài đừng có kỳ vọng làm gì...]

Nửa người trên vừa mới leo qua, còn chưa nâng chân lên thì thắt lưng thon gầy bỗng nhiên bị một lực bắt lấy, sau đó bị mạnh mẽ đè xuống giường. Còn chưa kịp hét lên thì đầu óc Lâm Thiếu Hoa đã ong ong, thấy Dương Húc Nghi híp mắt nằm trên đánh giá y, trên đầu lại đổ mồ hôi lạnh.

“Người, người làm gì?”

“Ai cho phép người đi?” Sắc mặt Dương Húc Nghi trầm xuống, dọa cho Lâm Thiếu Hoa chỉ muốn run cả người.

“Ta, ta phải vào triều a.”

“Hôm nay không cần đi.”

Lâm Thiếu Hoa choáng váng. Sao tên này lại có thể chuyên quyền độc đoán như vậy a, hắn cho là hắn là ai a!

“Sao có thể không đi a? Hoàng thượng còn muốn tìm ta ghi chép mà.” Lâm Thiếu Hoa nhỏ giọng nói, lúc trộm liếc hắn một cái, phát hiện vẫn là vẻ mặt đờ ra như khúc gỗ.

“Nhưng cả đêm qua người ngủ không ngon đúng không?”

“Làm sao người biết?” Lâm Thiếu Hoa trừng to mắt, kỳ quái không thôi. Dương Húc Nghi rõ ràng ngủ rất say a.

“Hừ, ta là đại phu, đương nhiên biết có người cả đêm không chợp mắt.”

“Cái gì! Người có biết ta cả đêm không ngủ, còn thanh thần nằm đó?” Lâm Thiếu Hoa tức giận nắm tay, nắm qua một cái, cổ tay đã bị người nắm lấy.

“Ai bảo ta có giải thích thế nào người cũng không chịu nghe, cứ khẳng khẳng nói ta là quỷ!” Dương Húc Nghi nhớ hôm qua mình thâm tình thổ lộ, lại bị coi là ác quỷ nhập thân, đầu đầy hắc tuyến, ngữ khí cũng tức giận, “Người là tên ngu ngốc a! Ngay cả người hay quỷ cũng không phân rõ! Chẳng lẽ ta nói ta thích người là chuyện khó tin đến vậy sao!!!”

Thấy Lâm Thiếu Hoa ngơ ngác, Dương Húc Nghi cũng thấy có chút thất bại, thái độ cũng dịu đi, “Bỏ đi, ta bại trong tay người, vốn là tự mình chuốc khổ rồi.”

“Lại bị ám nữa sao?”

“Hử?” Dương Húc Nghi nghi hoặc nhìn y.

Chỉ thấy Lâm Thiếu Hoa răng đánh lập cập, run tẩy chỉ vào hắn, kêu thét, “Quỷ a, sao ngài rồi còn lộn về a?”

Mặt Dương Húc Nghi nháy mắt biến thành màu đen, đè thấp giọng mà rít, “Nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải quỷ!”

“Nhưng là... Ngô!”

Đầu óc Lâm Thiếu Hoa lập tức biến thành tương hồ, bởi vì bỗng nhiên Dương Húc Nghi đè y ra mà hôn. Sau nụ hôn nồng nhiệt đó, y thở gấp không thôi, cảm thấy thật khiếp sợ, ánh mắt mơ màng nhìn Dương Húc Nghi. Cách hôn này y rất quen thuộc, bởi vì chỉ có một mình Dương Húc Nghi là hôn y như vậy, chẳng lẽ đây là thật... Hắn... Yêu ta thật sao?

Dương Húc Nghi nghe thấy Lâm Thiếu Hoa thì trào nói, “Trời ạ! Cảm giác này... Không phải chứ! Người thật sự không phải quỷ!”

Dương Húc Nghi mắt trợn trắng, cái gì gọi là “thật sự không phải quỷ” chứ? Ta vốn không phải quỷ a! Nhưng mà lại thấy hối hận, sớm biết có cách đơn giản như vậy làm Lâm Thiếu Hoa tỉnh táo lại, sao phải phí công nhiều như vậy chứ! Thiết!

“Nói như vậy... Người người người thích ta? Ta muốn điên rồi, đây là cái thế giới gì a!” Lâm Thiếu Hoa ôm đầu hét to.

Dương Húc Nghi hừ lạnh một tiếng, giọng điệu bình lặng nói, “Sự thật chính là như vậy, người cứ lo mà cần nhắc suy xét đù, nhưng mà cũng chẳng cần phải trả lời ta.”

“A?” Lâm Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, thoáng giật mình nhìn hấn.

Trên mặt Dương Húc Nghi bỗng nhiên xuất hiện nụ cười tà ác, chẳng sợ hù chết người khác, “Bởi vì bất luận người có đồng ý hay không, ta đều đã định là người rồi!”

“Thiên a!” Một giây sau, Lâm Thiếu Hoa lại chui vào trong chăn. Dương Húc Nghi này với Dương Húc Nghi làm y nghĩ là ghét y thì có khác gì nhau đâu chứ, người này còn không phải tự coi mình là trung tâm đó sao, đúng là cái tên bạo ngược cuồng mà!

“Được rồi, người ngủ một chút đi, việc hôm nay ta sẽ thay người làm tốt.”

Lâm Thiếu Hoa vẫn là không có phản ứng gì, hóa đá trên giường, mãi cho đến khi thấy Dương Húc Nghi mặc y phục tử tế, cầm lấy bút sổ của mình mới giật mình phản ứng, “Uy, không phải người định làm thật đó chứ?”

“Ủm?”

“Ta nói người không phải thật sự muốn thay ta đi chép lại sự kiện đấy chứ?” Lâm Thiếu Hoa biết trên đầu mình có mồ hôi thì nhau rơi xuống. Dương Húc Nghi mà đi ghi chép, có nghĩ thế nào cũng là hình ảnh thật kinh khủng.

Dương Húc Nghi lại thoải mái cười, lưu loát nói, “Đương nhiên, thay người mình yêu mến làm việc, ta rất vui đó nha.” Nói xong còn vân đạm phong khinh vẩy vẩy sổ, tinh thần phấn chấn, mạnh mẽ nhắc chân, nhanh chóng bước ra khỏi cửa.

Lâm Thiếu Hoa khó chịu. Chẳng lẽ đây là hậu quả của thích đó hả? Thiên a! Ta không muốn a!

“...”

Một trận gió thổi qua, trong thái y viện truyền đến tiếng than thở bi ai của sử quan Lâm Thiếu Hoa, “Phật tổ a! Người cứ để hấn ghét ta còn tốt hơn!”

14. Chương 14

Lâm Thiếu Hoa ở thái y viện ngủ đến thiên hôn địa ám, liên tiếp gặp ác mộng. Lúc thì mơ thấy Dương Húc Nghi cầm sổ của mình vẽ tranh loạn xạ, xé hết toàn bộ những bản ghi chép trước kia mà mình khổ sở lắm mới có được; lát sau lại mơ thấy Đoàn Quân Nhiên khóc suốt suốt, nói là đêm qua ăn được hoàn của Dương Húc Nghi, cả người dài ra, lông lá xù xì; lúc thì lại mơ thấy Phụ chính vương Long Tĩnh Lam nổi trận lôi đình với y, trách móc y không bảo vệ hoàng thượng cho tốt, sau đó Thái Phó đại nhân góp lời, bảo cứ đưa y đến làm thị đồng bên cạnh Dương Húc Nghi ...

Chúng ta tạm thời bỏ lại Lâm Thiếu Hoa ở đây. Lý Ngữ Tường mang theo Bùi Phi cùng đoàn sứ thần, lúc này đã rời khỏi thành Đại Lý, về lại Thiên triều. Bùi Phi bị Lý Ngữ Tường hạ mê hồn tán, nằm trong xe ngựa, bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không biết tình cảnh mình thăm biết bao nhiêu.

Mà Lý Ngữ Tường cười trên con ngựa cao to, cười đến miệng mồm muốn méo mó, ánh mắt giảo hoạt như hồ ly đều như có pháo hoa bắn từng bùng, nghĩ thầm: Bùi Phi a Bùi Phi, tiểu tử ngốc nhà người chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của bốn điện ta a, cứ chịu số phận bất hạnh đi nhé ~ Aha ha

~Vừa nghĩ tới chờ Bùi Phi mở mắt, thấy trên đỉnh đầu là ngự trưởng Kim long của Thiên triều thì sẽ giật mình đến thế nào, Thắt hoàng tử, không, thực tế phải nói là hoàng thượng Thiên triều Lý Ngữ Tường trong tay đã nắm ngọc tỷ, quả thực cười đến mức thiếu chút nữa là rơi bịch xuống khỏi lưng ngựa.

Đại Lý không nhạy tin tức, không biết một tháng trước hấn đã đăng cơ, phụ hoàng làm thái thượng hoàng, chạy vội đến Miêu Cương du sơn ngoạn thủy với phụ thân hấn rồi.

Lý Ngữ Tường đã tính toán xong, chỉ còn chờ bắt chước hai lão ngoan đồng kia; chờ khi nào hắn về già, sẽ lại đưa Bùi Phi quay về Đại Lý. Ha ha, nghĩ đến cảnh tượng khi đó, hoàng đế Lý Ngữ Tường cơ trí của chúng ta chợt cười ra tiếng, làm cho đám thị vệ xung quanh nghe mà rụng rời chân tay.

(lão ngoan đồng: ý chỉ những người già mà tính tình vẫn như trẻ con – tham khảo thêm về lão ngoan đồng trong Thần điêu đại hiệp của Kim Dung)

“Chạy đi! Mau chạy đi! Càng nhanh rời khỏi biên giới Vân Nam càng tốt!” Lý Ngữ Tường phân phó. Hừ, ra khỏi Vân Nam, Bùi Phi cho dù có chạy cũng không thể chạy về. Hắn sẽ không bao giờ để y thoát khỏi mình!

Bùi Phi đáng thương của chúng ta, không chỉ có bị hai chủ tử không lương tâm bán cho hồ ly Lý Ngữ Tường, mà còn phải lập tức xa xứ, hơn nữa tương lai sẽ còn là nhất quốc chi mẫu (người ‘phụ nữ’ đứng đầu một nước =)), mẫu nghi thiên hạ ...

Trời ạ! Bùi Phi, oán này không đến người khác được đâu nha, thật đúng là người đã đốt nhiều nhanh khói cho tổ tiên người lắm đó nha. Có câu này cũng rất đúng này: vật cực tất phản a...

(vật cực tất phản: một việc khi đã tốt đến một mức nhất định thì sẽ có xu hướng phát triển theo hướng ngược lại. Ở đây là do anh thị vệ đốt nhiều nhang khói quá, tổ tiên cũng lỗ phù hộ quá đà, kết quả là ảnh ‘đoạn tử tuyệt tôn’ ())

Lâm Thiếu Hoa vừa mới mơ thấy Đoàn Quân Nhiên tử hôn cho mình, lúc vén khăn hỉ lên lại thấy tân nương là Dương Húc Nghi, làm y lúc đó đâm đầu vào cột, lấy cái chết tỏ rõ ý chí. Bỗng đâu một trận loảng xoảng loang choang tiếng chén đĩa khua nhau đánh thức y dậy.

“Ta không muốn!” Lâm Thiếu Hoa đạp chân, hét lớn.

“Không muốn cái gì?” Dương Húc Nghi nhướng mày, lạnh lùng nhìn y.

“Ta không muốn thú người làm lão bà.” Lâm Thiếu Hoa vẫn còn hoảng hốt.

Y thấy rõ khoe miệng Dương Húc Nghi giật giật mấy cái, “Người suy nghĩ lung tung cái gì đấy?”

Lâm Thiếu Hoa lúc này mới kịp phản ứng, hóa ra vừa nãy là mình nằm mơ, bất giác thở phào một hơi nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói, “May quá, may quá, nếu người thật sự mặc phượng quan hà bí của tân nương tử, ta sẽ bị hù chết mất.”

“Nga?” Dương Húc Nghi ý vị thâm trường ‘nga’ một tiếng, mắt đảo mấy lần, làm Lâm Thiếu Hoa nhìn mà ứa mồ hôi lạnh.

“Người người người lại có chủ ý quỷ quái gì a!” Lâm Thiếu Hoa bị ai phát hiện mình bây giờ càng ngày càng không có can đảm đấu với Dương Húc Nghi. Tên này luôn có cách chinh y thâm nhất.

“Ta đang nghĩ...” Dương Húc Nghi tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ.

“A?”

“Người mặc phượng quan hà bí sẽ là bộ dạng gì nhỉ?” Quả nhiên những lời Dương Húc Nghi nói ra miệng đều có thể hù chết người ta.

Lâm Thiếu Hoa khẽ run rẩy, “Người đừng có nghĩ nữa, ta có chết cũng không làm chuyện này. Ta là nam nhân!”

Dương Húc Nghi hừ một tiếng, khinh thường nói, “Hôm nay hoàng thượng đã bắt Thái Phó đại nhân đi đây đến Thiên Long tự rồi đó; nếu ta nói với Phụ chính vương là muốn có người, không chừng cũng có thể được a.”

“Cái gì? Thái Phó đại nhân đến Thiên Long tự sao?” Lâm Thiếu Hoa tự động lược bỏ câu sau, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Đúng vậy, cho nên người cũng phải giác ngộ đi a.” Dương Húc Nghi nguy hiểm áp sát người đến gần, làm Lâm Thiếu Hoa sợ tới mức mặt nháy mắt trắng bệch.

“Giác ngộ cái gì?”

“Giác ngộ phải trở thành người của ta.” Ngửi khí mờ ám, hơi thở phả nhẹ vào sau tai, Dương Húc Nghi dường như đã quen với phản ứng ngu ngốc chậm chạp của y, cũng chẳng chờ mong y sẽ nghi ngờ. Bởi vì Dương Húc Nghi hiểu rõ, đối với người như Lâm Thiếu Hoa, không nói rõ ra là sẽ không thể trông cậy vào cái gì cả. Cái này thì chính hắn đã tự thể nghiệm qua.

“Ta không phải đã...” Nói tới đây liền nghẹn lại, mặt Lâm Thiếu Hoa hết trắng rồi đỏ, đỏ rồi lại trắng, quay đầu qua chỗ khác, nghe thấy tiếng cười phì của Dương Húc Nghi.

“Người muốn nói cái gì? Đã là người của ta sao?” Dương Húc Nghi nhẹ nhàng hôn nhẹ lên tai y, cười nói, “Thì ra người đã sớm yêu ta à?”

“Cái gì mà yêu!” Lâm Thiếu Hoa kịch liệt phản bác, mặt lại đỏ bừng bừng, sau đó run run một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ta làm sao có thể thích loại gia hỏa tự kỉ cuồng như ngươi! Phi phi phi!”

Dương Húc Nghi vẫn cười cười như cũ, chẳng qua là ngửi khí đã trở nên nghiêm túc, “Không phải ta cười, là ta đang thổ lộ, ngươi cũng phải đáp lại một câu chứ.”

“Vừa nãy là câu trả lời đó! Ta không thích ngươi!” Lâm Thiếu Hoa giận đến run người.

Sau đó Lâm Thiếu Hoa cầm hận dùng cơm chiều. Sao y lại có thể ngủ được cả một ngày thế này? Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi; với tính siêng năng làm việc như y mà nói, đây là chuyện chưa từng có.

Chuyện chưa từng xảy ra lại liên tục phát sinh, liên tiếp hai tháng, đều là Dương Húc Nghi thượng triều, Lâm Thiếu Hoa ngoan ngoãn ở thái y viện làm mề trùng (sâu gạo, ý chỉ những người hết ăn lại nằm nhà ý), trong mấy ngày đó, hai người âm ỉ không ngừng, nhưng cũng chẳng có lần cãi nhau nào lớn.

Lâm Thiếu Hoa hiện ở bên Dương Húc Nghi, thật ra thì cũng chẳng kinh khủng như trong tưởng tượng.

Kỳ quái, rõ ràng là ở trong nhà người khác ngủ ăn đọc sách, vậy là lại như chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn. Dương Húc Nghi không nói, y cũng chẳng nghĩ đến chuyện rời khỏi.

Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác ấy, y đã hình thành thói quen ở trong này luôn rồi sao? Hay là trong tiềm thức của y, y đã xem nơi này như ‘nhà’ của mình?

Đúng vậy, so với căn nhà yên tĩnh trống rỗng kia của mình, dường như nơi này cho người ta cảm giác ấm áp hơn tuy nói là ở chung với Dương Húc Nghi cũng không thể gọi là vui vẻ, nhưng y lại cảm thấy an tâm đến khó hiểu.

Sống cùng nhau thế này, chỉ vì một câu nói:

Ta thích ngươi.

Dương Húc Nghi... Thật sự thích ta sao?

So với trước kia, khi nghĩ đến Dương Húc Nghi ghét mình, Lâm Thiếu Hoa phát hiện có thể ăn cơm, nói chuyện với một người thích mình thì thoải mái hơn nhiều.

Trước kia y vẫn ôm cảm giác bài xích, sợ hãi với Dương Húc Nghi, thậm chí là có chút hận thù trong lòng; lúc ở cạnh hắn cũng cảm thấy không được tự nhiên, cũng chẳng thấy yên tâm.

Nhưng đột nhiên, dường như toàn thế giới đã bị đảo lộn. Dương Húc Nghi không thay đổi cái gì, nhưng tất cả phản ứng của y đối với hắn đã biến mất toàn bộ; cảm nhận được sự giúp đỡ, chăm sóc của hắn, thỉnh thoảng có tranh cãi, có hành vi thân mật, cùng với vài thủ đoạn ép y phải ở lại thái y viện; tất cả đều như lẽ đương nhiên, mà chính y cũng tiếp nhận tất cả...

Ngày hôm đó, hai người cùng ngồi ăn cơm, Dương Húc Nghi đột nhiên mở miệng hỏi, “Người suy nghĩ thế nào rồi?”

“Hử?” Lâm Thiếu Hoa có chút mơ màng. Suy nghĩ? Suy nghĩ cái gì à?

“Lần trước ta đã nói, ta muốn ngươi trở thành người của ta.” Dương Húc Nghi bất động thanh sắc nhắc nhở y.

“Sao ngươi lại hỏi thế? Hiện giờ không phải ngày nào ngươi với ta cũng ở cùng nhau sao?” Lúc Lâm Thiếu Hoa nhỏ giọng nói ra những lời này, tim cứ đập vang rền. Cái này có coi như là đồng ý không a? Mắt mặt quá a! Tên hỗn đản kia không biết cười mình thế nào đây!

Nhưng sau đó, lời Dương Húc Nghi nói ra lại làm y hoàn toàn bất ngờ, “Không, ta không phải ý này. Tuy là ta đã được ôm ngươi, nhưng ta không thấy thỏa mãn. Ta muốn lòng của ngươi, muốn trái tim thuần khiết trước đây của ngươi, ngươi đã hiểu chưa? Sớm muộn gì cũng có một ngày, tất cả của ngươi đều là của ta.” Ánh mắt Dương Húc Nghi sâu thẳm, không nhìn ra bất kì cảm tình nào.

Lâm Thiếu Hoa không hiểu lắm, Dương Húc Nghi cũng không hỏi nhiều. Hắn cảm thấy không cần phải ép Lâm Thiếu Hoa quá, cái gì đến rồi cũng sẽ từ từ đến thôi.

Sau khi tắm nước xong, Dương Húc Nghi nhanh chóng thu dọn rồi đi tắm, để lại một mình Lâm Thiếu Hoa nhàm chán xoay quanh trong phòng. Khi y bước đến cửa ngọ thất, ngẩng đầu liền thấy bức họa trong phòng.

Vô thức đi qua, đưa tay vém tấm rèm xuống, nhìn thiếu niên xinh đẹp kia, Lâm Thiếu Hoa có cảm giác gần như là hốt hoảng, nhớ tới Dương Húc Nghi vừa hỏi câu kia... Hắn muốn lấy cái gì mới được chứ?

Là trái tim thuần khiết sao? Của mình trước kia?

Từ từ! Hình có chỗ nào đó không đúng!

Vì sao Dương Húc Nghi luôn nhắc tới chuyện trước kia? Mình và hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm hắn cứ nhớ mãi không quên? Đường như người Dương Húc Nghi thích là mình trước kia, ngay cả bức họa cũng là vẽ y của ngày trước.

Trong đầu hồi tưởng lại những hình ảnh khi ở cùng Dương Húc Nghi, chợt nhớ tới một ít hình ảnh đứt quãng, làm Lâm Thiếu Hoa cảm thấy cả người rét run, cánh tay vô thức vòng qua bả vai.

Y của trước kia sao? Thì ra là Dương Húc Nghi thích y của trước kia.

Nhớ tới những ngày mới quen biết Dương Húc Nghi, hắn đối với mình rất ôn nhu, luôn tìm chuyện để nói, nghĩ cách đến gần mình; khi đó mình đối xử với hắn rất lạnh nhạt, nhưng hắn cũng không tức giận, lạnh lùng châm chọc hắn, hắn cũng thường lộ ra vẻ mặt thương tâm mất mát; rồi sau đó lại lôi kéo làm quen với mình, khi đó mình còn nghĩ sao người này lại có da mặt dày đến vậy.

Khi đó Dương Húc Nghi thậm chí có thể nói là hiền như khúc gỗ, bị mình không kiên nhẫn ngắt lời thì cũng chỉ đứng một chỗ cúi đầu, không dám phản bác lấy một câu; mình tùy ý âm thầm khi dễ hắn, chẳng thèm ngó ngang gì tới hắn, khinh bỉ hắn, nhưng mình đi đến đâu là y như rằng có thể thấy hắn ở chỗ đó.

Lâm Thiếu Hoa còn nói với Bùi Phi: Dương Húc Nghi quả thực giống một con chó ngốc, muốn người ta thích, nhưng chỉ bị ghét bỏ.

Còn tưởng rằng hắn trời sinh là người thành thật, mãi cho đến sau này y mới hiểu, tính tình Dương Húc Nghi tồi tệ không ai bằng, đối đãi với bất kì kẻ nào cũng đề rất thờ ơ.

Hắn đã thay đổi từ lúc nào vậy?

Là sau lần cãi nhau ở cửa cung ngay đó sao?

Dương Húc Nghi thay đổi.

Không, phải nói là đúng thái độ của hắn thay đổi, những thứ khác, hắn cũng chưa hề thay đổi.

Như vậy, sau khi thay đổi thái độ, hắn đã làm cái gì?

Không còn ngây ngốc muốn y yêu thích như con cún con nũa, cũng không còn ngày ngày dính lại bên y nữa, cũng chẳng cần thận nhận lỗi, không tìm mọi cách thu hút sự chú ý của y...

Những thứ đó, Dương Húc Nghi sẽ không làm lại, những việc nhìn qua tưởng chừng như đơn giản đó.

Dương Húc Nghi cường bạo y.

Chuyện tàn nhẫn như vậy, chảy nhiều máu như vậy, Lâm Thiếu Hoa cho tới bây giờ cũng không biết đến trên đời này lại có chuyện đau khổ như thế; từ đó về sau hình thành nên vết thương thật sâu trong lòng y, ngủ không được, sợ người khác đụng chạm, tim lúc nào cũng đập rất nhanh.

Vì sao! Vì sao lại đối xử với ta như vậy?!

Là vì ngươi phát hiện người ngươi muốn tìm không phải ta sao?

Đúng vậy a! Ngươi người muốn tìm, người ngươi thích, không phải ta a!

Thân thể Lâm Thiếu Hoa không tốt, đau khổ như thế làm ngực y đau nhói. Ôm lấy ngực trái, toàn thân dơ dáy mồ hôi lạnh, trong đầu cũng hiểu ra nhiều điều: hiện giờ Dương Húc Nghi đối xử với y không tồi, nói thích y... Vì sao thái độ tồi tệ của hắn lại chuyển biến một lần nữa?

Vừa nãy hắn đã nói, không phải hắn muốn thân thể của y, mà hắn muốn trái tim; nhưng lại không phải là cái hiện tại, mà là cái trước kia!

Chẳng lẽ là...

Ôm đầu, đau xót làm y muốn rơi lệ, những hình ảnh lướt qua đầu như đã luân hồi chuyển sang kiếp khác giờ lại được thả về. Rốt cuộc y nhớ lại những lời Dương Húc Nghi đã nói khi cưỡng bạo y, thanh âm gầm lên giận dữ như cơn hồng thủy, ngập tràn bên tai, làm tai y rung lên đau đớn...

“Ngươi chỉ cảm thấy tiền hữu dụng phải không?”

“Ngươi sống như vậy còn ý nghĩa gì nữa!”

“Ngươi như ngươi khiến ta quá thất vọng!”

Ngươi như vậy, ngươi như vậy, ngươi như vậy...

Ta bây giờ thì sao?

Thì ra, quần quanh trong một vòng tròn thật lớn, chỉ là vì ngươi muốn biến ta lại như trước sao...

Ha ha, ha ha, thật sự là quá buồn cười ...

Sự thật mà mình luôn giấu kín trong lòng, không chịu thừa nhận, còn có ý nghĩa gì nữa? Thật vất vả mới quyết tâm thích một người, vậy mà người đó lại không phải thích mình...

Nội tâm yếu đuối của Lâm Thiếu Hoa rốt cuộc không chịu nổi đả kích này, trước mắt biến thành một màu đen, vươn tay vịn cột giường, thân thể lung lay vài cái, hôn mê bất tỉnh.

15. Chương 15

“Thiếu Hoa? Thiếu Hoa?”

Dương Húc Nghi vừa vào cửa đã hoảng sợ, thiên hạ vừa nãy rõ ràng còn êm đẹp, giờ tự nhiên lại té trên đất, bất tỉnh nhân sự. Hắn cuống quýt ôm lấy người lên giường, bắt mạch chẩn bệnh, phát hiện chỉ là bị kích thích quá lớn, lao lực quá độ. Chẳng lẽ mình hỏi y có thể chấp nhận mình không là ép buộc y sao? Dương Húc Nghi đau đớn, là mình làm y tâm thần không yên sao?

Lâm Thiếu Hoa mở to mắt, không nói gì, môi mím chặt, đẩy tay Dương Húc Nghi ra, nhìn xung quanh một vòng. Đồ đạc của y... Thật buồn cười, giờ mới phát hiện ra, mình chưa hề mang theo bất cứ thứ gì đến nơi của Dương Húc Nghi, chỉ có mỗi một bộ y phục trước kia mới là của mình.

“Áo khoác của ta đâu?” Đó là câu đầu tiên y hỏi sau khi tỉnh lại, khuôn mặt cứng ngắc không có diễn cảm gì, thanh âm cũng bình thản đến không ngờ.

“Áo khoác?”

“Chính là cái áo màu lam.”

“Ồ trong quỹ tử (tủ để đồ), hôm qua mới xếp vào.”

“Nha.” Lâm Thiếu Hoa lên tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi. Y chợt phát hiện lúc nói chuyện với Dương Húc Nghi, không ngờ đã quen ôn hòa, có cảm giác như người nhà với nhau, tự nhiên mà giản dị, lại có gì đó như là ăn ý.

Gạt người! Lâm Thiếu Hoa cố gắng vứt cảm giác về một cuộc sống xa vời thế này ra khỏi đầu, máy móc xoay người đi mở tủ; nhưng y còn chưa bước được bước nào thì đã bị Dương Húc Nghi giữ chặt.

“Tìm y phục làm gì? Người làm sao vậy? Bỗng nhiên té xỉu, thân thể không thoải mái sao?” Trong giọng nói của Dương Húc Nghi có chứa sự quan tâm lẫn lo lắng, nhưng đối với Lâm Thiếu Hoa bây giờ mà nói, đây không phải một loại an ủi, ngược lại là kích thích.

“Ta không sao.” Cúi đầu đáp một câu, ép mình phải rời đi cái ôm ấm áp đó. Không thể dao động, hấn quan tâm không phải là người!

Dương Húc Nghi phát giác y có điểm khác thường, không cho y trốn tránh, vươn tay ôm y vào ngực, cảm giác lên hõm vai gầy nhỏ của y, dùng giọng nói đặc biệt an lòng mà hỏi, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải ta nói sai cái gì rồi không?”

Hắn sẽ thừa nhận là hấn sao? Người ngạo mạn như vậy mà có thể thừa nhận sai lầm a! Thật ra Lâm Thiếu Hoa cũng không phải không phát giác, từ khi Dương Húc Nghi thổ lộ với mình xong, dường như cũng không tiếp tục che giấu lòng yêu thích đối với mình, đối với y rất tốt, luôn nói mấy lời ngọt ngào.

Mình đã quen với sự ôn nhu lẫn bá đạo của Dương Húc Nghi từ khi nào? Lúc bắt đầu là nhận sự quan tâm lẫn khiêu khích của hấn như lẽ đương nhiên, thậm chí còn nảy sinh cảm tình mà chính mình cũng không chịu thừa nhận.

Vừa nghĩ tới mục đích Dương Húc Nghi làm như vậy là muốn đưa con người của mình trước kia trở về, Lâm Thiếu Hoa không tự chủ siết chặt nắm tay, cơn giận không cách nào hình dung bất ngờ ập đến, đau lòng như là bị người lừa gạt lẫn phản bội.

“Buông! Ta muốn tìm áo khoác!” Âm điệu Lâm Thiếu Hoa bỗng nhiên cất cao, cổ sống cổ chết giây dựa.

Dương Húc Nghi vẻ mặt phức tạp, buông tay ra, cố gắng vỗ về Lâm Thiếu Hoa đang kích động, “Được rồi, ta đi lấy cho người. Người té xỉu, cứ nghỉ ngơi trên giường chút đi.”

Lâm Thiếu Hoa trừng mắt nhìn hấn, thấy hấn mở quỹ tử ra, bắt đầu tìm kiếm; y thì ngồi trên giường, ngơ ngác ngây người.

“Này, muốn thay y phục?” Dương Húc Nghi đưa bộ y phục qua cho y, quan sát sắc mặt y, có vẻ rất tiêu tụy, làm người ta phải đau lòng.

“Người ra ngoài!” Lâm Thiếu Hoa dùng sức giật lấy y phục, siết chặt đến nỗi trên y phục xuất hiện vài nếp nhăn.

“Người đừng cẩu kính được không! Toàn thân người có chỗ nào mà ta chưa nhìn qua nữa đâu!” Dương Húc Nghi cũng không hiểu sao bỗng dưng y như biến thành một người hoàn toàn khác, cũng thấy rất ruột.

“Người!” Lâm Thiếu Hoa run lên, đồng tử nháy mắt co rút lại, sau đó hung hăng trừng Dương Húc Nghi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đúng vậy a, người đặc ý biết bao nhiêu a, có thể giày xéo kẻ luôn cao cao tại thượng trước mắt là ta dưới lòng bàn chân, nhìn ta khóc lóc run rẩy, có phải cảm thấy vui vẻ lắm không? Tất cả chuyện này đều là vì ta không phải người mà người muốn tìm, không phải người đã phát hiện ra ngay từ đầu rồi sao? Cho nên mới đối đãi với ta như vậy! Đúng là lý do chó má mà! Dương Húc Nghi! Người dựa vào cái gì mà dám làm thế!”

Cảm xúc của Lâm Thiếu Hoa hoàn toàn bùng nổ, không còn giữ được bộ dáng bình tĩnh thường ngày nữa, “Người dựa vào cái gì mà thương tổn ta! Chẳng lẽ ta đáng với những thứ đó, chỉ vì tính cách ta đã thay đổi? Người cảm thấy ta bây giờ không đủ tốt, nhưng ta cảm thấy mình như thế là quá tốt rồi!

“Ta cũng không phải kẻ bị kích thích chút xíu mà thay đổi như người ngời. Người cứ ở đó tự cho là đúng mà đồng tình với ta, cảm thấy ta đã thay đổi. Người không biết đúng không?! Đó không phải là thay đổi, đó là bản tính! Ta chỉ là giải phóng bản tính vốn có ra mà thôi! Người không dính chút khói lửa nhân gian mà người muốn, đó mới chính là bộ mặt giả dối của ta! Căn bản người như y không hề tồn tại!”

Lâm Thiếu Hoa đứng không vững, nhưng vẫn cứ kích động hét, “Như vậy, đợi đến khi người phát hiện ra được, người tính làm gì? Lại đối xử với ta như trước đây? Toàn bộ dụ dàng đều biến mất? Sau đó lại tàn nhẫn lăng nhục ta...”

“Người đang nói bậy bạ gì đó, là không thể tha thứ ta lúc đầu...” Dương Húc Nghi cau mày, chẳng lẽ là bởi vì chuyện mình đã cưỡng ép y lúc trước sao?

“Đúng! Ta không thể tha thứ, chẳng những không thể tha thứ cho người trước kia, cũng không thể tha thứ cho người hiện tại! Rõ ràng là căm ghét ta, lại luôn miệng nói yêu ta, nhìn ta bị người lừa xoay quanh chắc tức cười lắm nhỉ? Nói ghét người, hận người, nhưng lại không thể chống đỡ được... Người là kẻ chiến thắng, còn ta chỉ là tù binh chịu sự an bài của người. Vì sao... Vì sao lại vậy? Ta không thể không chế nổi lòng mình...”

Lâm Thiếu Hoa ngồi thụp xuống, hai tay ôm mặt, bả vai run rẩy, miệng vẫn thì thào như đang tự nói, “Vì sao... Vì sao ngay cả trái tim bị người giẫm đạp cũng mất? Mất đi thân thể, mất đi trái tim, ta còn cái gì? Người còn muốn gì nữa?”

“Được rồi, sao ta lại quên, người trăm phương ngàn kế tính toán như thế, không phải chỉ vì muốn ta biến mất sao? Người... Không ngờ là muốn ta biến mất...”

Nước mắt theo khe hở ngón tay chảy tràn, bộ dáng Lâm Thiếu Hoa hiện tại nhìn thê thảm vô cùng. Dương Húc Nghi căn bản không hiểu y đang nói gì, chỉ biết là mình đã làm y rất thương tâm. Vươn tay ôm lấy y, lại bị y né tránh. Lâm Thiếu Hoa luôn luôn lạnh nhạt, ngoại trừ lần đó muốn tự tử ra thì cho tới nay y cũng chưa bao giờ kích động đến thế.

“Rốt cuộc là người làm sao vậy? Sao bỗng nhiên lại tức giận như vậy...”

Lâm Thiếu Hoa mạnh mẽ ngẩng đầu, mặt đối mặt với hắn, trong mắt như có lửa thiêu đốt, thanh âm cũng bén nhọn không như bình thường, “Ta sẽ không biến mất! Thích gì đó, cút xuống địa ngục đi, ôn nhu cũng cút luôn đi! Ta hận người!”

Dương Húc Nghi ngây dại. Hắn cũng bị đả kích không nhỏ, nhìn thấy Lâm Thiếu Hoa vội vàng thay y phục, hắn thất bại, đè thấp giọng hỏi, “Là bởi vì người hận ta? Ta thích người làm người đau khổ đến mức này sao? Sự tồn tại của ta chỉ mang lại tổn thương cho người thôi sao?”

Lâm Thiếu Hoa không trả lời hắn, mặc y phục của mình vào, cầm lấy cuốn sổ mấy ngày nay đều do Dương Húc Nghi ghi chép, vội vàng xông ra ngoài, bỏ lại một mình Dương Húc Nghi chán nản trong căn phòng không lâu trước vẫn còn ngập tràn bầu không khí ấm áp.

Ánh nắng long lanh, trăm hoa đua nở, trong thành Đại Lý ngập trong biển hoa, hoa sơn trà đỏ lan ghen nhau đua sắc; trên đường, người người chen nhau, ai cũng hân hoan vui sướng, mặc y phục mới tươi đẹp, nườm nượp bước đi, bởi vì bây giờ đang là Hồ Điệp hội (1) toàn bộ nam nữ thanh niên đều vừa mùa vừa hát, trêu chọc nhau, làm quen nhau, có thể coi như là ngày cho nam thanh nữ tú gặp mặt giao duyên.

Tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên tất nhiên là không thể nào buông tha cho một cơ hội tốt để tự do tự tại như thế này được. Sáng hôm đó, y cố gắng không để cho mình ngủ đến khi mặt trời chiếu đến mông, mơ màng màng thức dậy, để cho Đào Tử, Lê Tử mặc y phục, chải đầu cho mình.

“Buồn ngủ quá a...” Đoàn Quân Nhiên dụi dụi mắt, lầu bầu một tiếng. Hai cung nữ bên cạnh đều bật cười, lộ ra vẻ mặt như bốn cọt.

Lê Tử nghịch ngợm cố ý hỏi, “Hoàng thượng, sao ngày nào ngài cũng nường trên giường không chịu dậy a?”

Đoàn Quân Nhiên sững sốt, mặt đỏ bừng, giọng nói như muỗi kêu, lảm bảm, “Là do Tĩnh Lam hại mà...”

Lê Tử ở bên cạnh cười không ngậm miệng được, còn muốn tiếp tục trêu y, lại bị tỷ tỷ Đào Tử trừng mắt, đành phải hồi lãng sang chuyện khác, “Hoàng thượng, sao hôm nay ngài dậy sớm vậy?”

Đoàn Quân Nhiên nâng cằm lên, mắt đảo đúng một vòng, cao hứng phần chân nói, “Đương nhiên là vì Hồ Điệp hội rồi! Con hội lớn vậy sao trẫm có thể bỏ qua được a!”

Lê Tử cười cười, kéo dài thanh âm, “Chỉ sợ Phụ chính vương không cho ngài đi, kéo ngài vào phù dung trường [2], không có cách nào trốn đi a ~”

Đoàn Quân Nhiên nháy nháy mắt vài cái, phất phất bàn tay nhỏ, tự an ủi, “Không đâu nha, Hồ Điệp hội kia vào ban ngày, hấn có muốn cũng chẳng đi được đâu. Được rồi được rồi, không được mặt báo nga, nếu không trẫm cầu nguyện hai người các người đều không gả ra được!”

Đào Tử, Lê Tử hai người liếc mắt khinh thường, cùng kêu to, “Biết rồi ~”

Đoàn Quân Nhiên mặc y phục tử tế, nhanh chân chạy đến thư phòng. Trong phòng im ắng, bởi vì này mấy ngày nay, Đoàn Quân Nhiên đều tới muộn, lão Thái phó cũng quyết định tới muộn. Bước vào phòng, Đoàn Quân Nhiên tinh mắt liếc một cái đã thấy sử quan ngồi sau bàn, nâng cằm ngẩn người.

Ái khanh của trẫm có vẻ mặt này từ khi nào thế? Đoàn Quân Nhiên rón ra rón rén lên lút từ phía sau đi tới, vỗ mạnh lên vai sử quan, quả nhiên thấy y thất kinh nhảy dựng.

“Thần đáng chết vạn lần! Không biết hoàng thượng tới, không kịp hành lễ.” Lâm Thiếu Hoa nói xong muốn quỳ, bị Đoàn Quân Nhiên giữ lại.

“Ái khanh đây là làm sao vậy?” Đoàn Quân Nhiên tò mò nhìn mặt y, “Đang êm đẹp sao lại ngẩn người ở đó a?”

“...”

“Nhìn sắc mặt khanh cũng không tốt a.”

“Tạ hoàng thượng quan tâm, thần không có gì, có thể là hôm trước ngủ không ngon.” Lâm Thiếu Hoa cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Đoàn Quân Nhiên.

“Nga? Ái khanh không phải là bị bệnh tương tư đó chứ?”

“Hoàng thượng!”

Thấy Lâm Thiếu Hoa xấu hổ, Đoàn Quân Nhiên cảm thấy vui vẻ lắm a, muốn đùa tiếp. Sau khi Bùi Phi đi rồi, cũng chẳng còn ai cho y khi dễ nữa, hôm nay cứ trêu chọc sử quan trẫm mặc đi vậy.

“Ái khanh nhìn trúng nữ tử nhà ai, trẫm sẽ lập tức chỉ hôn cho khanh nha, bất luận địa vị cao sang thế nào, gia thế hiển hách bao nhiêu cũng không vấn đề nhưng. Đương nhiên, nếu khanh nhìn trúng tiểu gia bích ngọc (con quan), trẫm cũng ủng hộ.” Đoàn Quân Nhiên vỗ bộ ngực cam đoan.

“Không phải! Không, không phải chuyện này!” Lâm Thiếu Hoa kích động, đầu đầy mồ hôi.

“Đừng thẹn thùng a, nói cho trẫm nghe một chút thôi ~” Đoàn Quân Nhiên bắt đầu dựa vào vai Lâm Thiếu Hoa mà làm nũng.

“Thật không có...” Lâm Thiếu Hoa nghiêng đầu qua, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến Dương Húc Nghi, lại thấy đau lòng, thanh âm cũng nhỏ xuống, “Thần không dám lừa gạt hoàng thượng, thần trước kia quả thật từng động tâm, nhưng cũng đã là chuyện quá khứ.”

Đoàn Quân Nhiên càng nghe càng phần chân, hai mắt sáng lấp lánh, bắt lấy vai Lâm Thiếu Hoa, truy hỏi, “Sao lại là chuyện quá khứ chứ! Chẳng lẽ nữ tử này còn không chịu chấp nhận ái khanh? Trẫm lập tức ra lệnh cho nàng phải đồng ý!”

“Không phải... Là hấn yêu lắm người thôi.” Lâm Thiếu Hoa bị ai nói xong, vẻ mặt như sắp khóc, làm Đoàn Quân Nhiên thật không đành lòng.

“Yêu lắm người? Chẳng lẽ ái khanh còn có huynh đệ song sinh, nàng thích người kia a?”

Lâm Thiếu Hoa ngạc nhiên, lắc đầu giải thích, “Không phải, là hấn nghĩ thần rất hoàn mỹ, nhưng mà thần lại không phải như vậy...”

“Nhưng trẫm cảm thấy ái khanh rất hoàn mỹ a!” Đoàn Quân Nhiên thần nhiên nói.

“Cái gì?” Lâm Thiếu Hoa mở to mắt

“Còn gì nữa a, ái khanh viết chữ rất đẹp, văn chương cũng hay, trong bụng đều là học thức, lại thêm tuấn tú nho nhã, hơn nữa con người cũng thực ôn nhu, lại có thể kiếm tiền lợi hại như vậy! Trẫm còn bội phục không thôi nữa mà. Nếu trẫm cũng có thể lợi hại như ái khanh a, là có thể dùng tiền kiếm được đi ăn đã đời rồi...”

Lâm Thiếu Hoa nghe xong, đầu đầy hắc tuyến. Hoàng thượng a, trong đầu ngài ngoài ăn ra còn có cái gì khác không a?

“Có thể mua tiểu từng bao (bánh bao), mít quả, mễ tuyến (một loại mì được làm từ bột gạo), sao hà phần (tương tự như phở xào)... Tóm lại, ái khanh rất là hoàn mỹ nha!” Đoàn Quân Nhiên khí vũ hiên ngang kết luận.

Lâm Thiếu Hoa thở dài, lắc đầu, thấp giọng nói, “Nhưng mà hắc ghét vì thần yêu tiền...”

“Hử?”

Đoàn Quân Nhiên ngẩn ngơ, lập tức lại ra vẻ hiểu rồi nha, “Trẫm biết rồi nha, có phải nhà nàng rất có tiền đúng không? Là nàng nghĩ rằng khanh thích nàng vì gia sản nhà nàng chứ gì? Không sao, trẫm lập tức ban cho ái khanh lương điền mỹ trạch (ruộng tốt nhà đẹp), đảm bảo còn giàu có hơn nhà nàng!”

Lâm Thiếu Hoa cười khổ nói, “Hoàng thượng đừng phân tâm vì chuyện này của vi thần nữa.” Cho dù y có nhiều tiền hơn nữa, nhưng vẫn như còn thiếu nhiều thứ lắm.

Đoàn Quân Nhiên ử rử nhìn y, bỗng nhiên lại như hiểu ra, giả bộ đáng tiếc, “Người bên cạnh trẫm đều đã có hôn giá cả rồi, chỉ còn mỗi ái khanh là chưa có, sao trẫm yên tâm được đây?”

Lâm Thiếu Hoa có chút khó hiểu hỏi, “Hoàng thượng sao lại nói vậy?”

Đoàn Quân Nhiên liếc y một cái, tiếp tục nói bừa, “Bùi Phi đã theo Lý Ngữ Tường đi rồi. Khanh chưa biết, ngự y của chúng ta cũng sắp sửa làm tân lang quan chưa?”

“Cái gì!” Lâm Thiếu Hoa kinh hãi, ngã ngồi xuống ghế, hai mắt đăm đăm, cả người đều đổ mồ hôi lạnh.

“Đúng vậy a, ái khanh chưa biết gì à? Hai ngày nữa, trong Hồ Điệp hội, ngự y muốn đi hát đối, là chính hắc nói cho trẫm nghe đó nha.” Đoàn Quân Nhiên cười tủm tỉm, tung hết những lời nói dối ra, thỏa mãn thấy sắc mặt Lâm Thiếu Hoa trở nên tái nhợt, trong lòng nghĩ: ai bảo người cứ chậm rì rì như thế, trẫm chỉ giúp đỡ các người thôi mà

~Đương nhiên, tiểu hoàng đế hay gây chuyện nhất của chúng ta đã tính toán xong cả rồi: chỉ cần dùng những lời này lừa hết mọi người xuất cung, đợi đến khi Long Tĩnh Lam phát hỏa thì chính y cũng không đến nỗi chết quá thảm a

~

(1) Hồ Điệp hội: là cách gọi dân gian của một phong tục giải trí của dân tộc Bạch, lưu hành ở khu Vân Nam – Đại Lý. Theo lịch nông nghiệp, trước ngày 15/4 hàng năm, là thời tiết đẹp nhất để ngắm bướm (hồ điệp) bên suối Hồ Điệp; con nhỏ như đồng xu, con lớn thì to bằng lòng bàn tay, đủ màu đủ sắc. Người dân quanh đó đều đến đây ngắm bướm, ăn cơm dã ngoại, thanh niên nam nữ sẽ nhân cơ hội này để yêu đương hẹn hò. Sau lâu dần người ta gọi đó là Hồ Điệp hội.

(2) Phù dung trưởng: là loại trưởng làm bằng tơ tằm, được nhuộm từ hoa sen (phù dung).

16. Chương 16

Dương Húc Nghi ngày hôm nay mặc bộ y phục màu xanh ngọc, đương nhiên không phải quan phục. Chính hắc cũng không rõ rại sao hoàng thượng lại hạ ý chỉ, muốn hắc mặc bộ y phục thế này, còn bắt hắc đem

nay phải ra con đường náo nhiệt trong thành Đại Lý. Chẳng lẽ có âm mưu gì đang chờ hấn sao?

Dương Húc Nghi đương nhiên biết hôm nay là Hồ Điệp hội, nhưng hát đối đều là vào ban ngày, buổi tối đều là những cặp đã có tình cảm với nhau ra ngoài du ngoạn; mà trên đường đương nhiên có rất nhiều người tới góp vui, cũng không nhất thiết phải là tình nhân mới đi lại trên đường.

Nhưng hoàng thượng lại phân phó rõ ràng, bảo hấn đến khi trời tối mới được ra đường; nghĩ tới nghĩ lui, Dương Húc Nghi chỉ có thể nghĩ đến có lẽ là Đoàn Quân Nhiên muốn chuồn ra ngoài chơi, lại sợ không có ai có gan đi chịu tội cùng, cho nên mới ra lệnh cho đám thần tử bọn hấn, đề phòng đến lúc Long Tĩnh Lam nổi lửa giận cũng không đến nỗi mình bị chết cháy.

Dương Húc Nghi không hổ là người thông minh, đoán được đến tám chín phần ý đồ của Đoàn Quân Nhiên, đáng tiếc còn có ý khác thì hấn có làm cách nào cũng không nghĩ đến.

Buổi tối, ở ngã tư đường vô cùng náo nhiệt, hoa cỏ thành chùm, vọn đèn sáng rõ. Dương Húc Nghi chấp tay sau lưng, chậm rãi đi đến ngã tư đường phồn hoa nhất; còn chưa kịp phản ứng với chuyện xảy ra thì đã nghe thấy giọng nói nũng nịu làm người ta ghê tởm, “Dương công tử ~”

“Sao người lại ở đây?”

Dương Húc Nghi luôn luôn bình tĩnh, lúc này cũng không nhận được, mắt trừng muốn lọt tròng, nhìn nữ nhân tươi cười sáng lạn với mình, thiếu chút nữa là co giò chạy thẳng.

Người tới chính là Lê Tử thích nghịch ngợm, hôm nay nàng mặc một bộ váy hồng phấn như nước, trên đầu cài một bông sơn trà, lại được tô điểm thêm bởi một chuỗi châu hoa (1) xinh đẹp, trên đó có viên dạ minh châu tỏa sáng lấp lánh, cứ gọi là nổi bật trong đám người.

“Ta tới tìm chàng a, ngự y đại nhân.” Lê Tử cười híp mắt nói, sau đó đá đá mị nhãn về phía Dương Húc Nghi, uyển chuyển bước tới, tự nhiên khoác lên cánh tay Dương Húc Nghi.

Dương Húc Nghi nổi hết cả da gà, liếc xéo nàng, lạnh lùng nói, “Lập tức bỏ tay người ra, nếu không đừng trách ta bẻ gãy.”

Lê Tử lúc này mới lộ ra bộ mặt thật, nghiêng răng nghiêng lợi, âm thanh hung dữ rít ra từ cổ họng, “Phi! Người tưởng là ta nguyện ý chắc! Bỏ cô nương là mỹ nhân người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, câu dẫn công tử hoàng nào mà không được a, lại cố tình đi câu dẫn đại xứng đà đoạn tụ (quả cân đoạn tụ, ý chỉ những người cứng ngắc, bảo thủ) nhà người, ta mới là oan uổng đây này!”

“Người nói cái gì? Ta là đại xứng đà đoạn tụ?” Dương Húc Nghi hung hăng nhú mày, ngữ khí âm trầm cũng không phải là chuyện giỡn chơi. Nữ nhân chết tiệt này muốn làm gì? Trên người thoa nhiều hương phấn như vậy là muốn hun chết hấn chắc?

“Thế nào? Trên đời này chẳng lẽ còn có người thứ hai xứng với cái tên đại xứng đà hơn người? Nói xứng đà là quá đề cao người rồi!”

“Người thì sao? Chính là củ tỏi có thể xông chết người ta!” Dương Húc Nghi bịt mũi. Thiên a, hấn thật sự là ghê tởm.

“Quên đi, không vô nghĩa với loại xú nam nhân như người nữa, dù sao cũng là hoàng thượng tìm ta tới diễn trò thôi. Ngự y đại nhân, ngài cũng phải phối hợp đó nha.” Lê Tử tức giận liếc hấn một cái, tóm chặt lấy cánh tay Dương Húc Nghi, hết như một con cua ngang bướng, quyết ko chịu buông tay.

“Diễn trò? Rốt cuộc là có chuyện gì?” Dương Húc Nghi cau mày. Quả nhiên là có chuyện a.

Lê Tử hất hất mặt về sau, nhỏ giọng nói, “Lát nữa mấy người hoàng thượng sẽ đến đây, đến lúc đó người phải giả bộ tâm đầu ý hợp với ta, bộ dạng như đã thề non hẹn biển ấy. Đây, nhiệm vụ của ta chỉ có thể thôi.”

Dương Húc Nghi nháy mắt mấy cái, vẻ mặt bí hiểm, lăm lăm, “Là muốn diễn cho ai xem đây?”

Lê Tử đẩy đẩy hấn, không kiên nhẫn nói, “Ai nha, người quản nhiều như vậy làm gì a! Được rồi được rồi, bây giờ phải bắt đầu nha, ta muốn mua cái kia!”

Dương Húc Nghi trừng nằng một cái, nhưng vẫn bị nằng kéo đến một gánh hàng trước mặt, bắt đầu đảm đương nhiệm vụ thăm nhất từ trước tới nay: tiêu tiền như rác; tay không ngừng móc bạc, lòng thì âm thầm nguyên rửa tất cả nữ nhân trên đời này.

Ngay khi đó, phía sau hắn, khoảng chừng mười bước là Đoàn Quân Nhiên miệng nhóp nhép nhai nhai, tay cầm đầy đồ ăn, kéo kéo lôi lôi Lâm Thiếu Hoa về mặt khiếp sợ, chậm rãi theo dõi.

Nét mặt Lâm Thiếu Hoa bây giờ thật đúng là còn khó coi hơn cả khóc; sắc mặt trắng bệch, cắn đôi môi tinh xảo, bộ dáng yếu đuối đó thật khiến cho người ta phải đau lòng, hận không thể lập tức ôm y vào lòng. Đoàn Quân Nhiên cũng biết là mình hình như hơi quá đáng, nhưng mà lại cảm thấy nếu không làm vậy thì chẳng thể làm gì khác để giúp y a, thật đúng là mâu thuẫn mà.

“Sử quan, khanh không sao đấy chứ?” Đoàn Quân Nhiên liếc mạng nuốt một miếng đường cao (bánh bọc đường), lo lắng hỏi.

“Không... Có gì.” Lâm Thiếu Hoa cúi thấp đầu xuống, rõ ràng là đau lòng muốn chết, vậy mà còn cứ cứng miệng không chịu nhận, vẫn cứ cậy mạnh chịu đựng. Người không tự nhiên thế này a, chẳng trách phải chịu khổ.

“Đã mua nhiều như vậy, người tiết chế chút được không?” Trong tay Dương Húc Nghi đã có cả đồng đồ, phiền chán không chịu được. Bọn hắn đã dạo qua không ít hàng quán, nữ nhân chết toi này còn không chịu yên, cứ lải nhải: “chỉ mua món đắt tiền, không mua không được”, quả thực làm hắn hận không thể lôi nguyên cả lọ Hạc Đỉnh Hồng rót hết cho nàng.

“Thôi mà, thôi mà, Dương lang, người ta còn muốn son này nha ~” Lê Tử cười quyến rũ, nhìn sắc mặt Dương Húc Nghi xanh mét là thấy vui vẻ. Ha ha, đại xứng đà đoạn tụ cũng có ngày hôm nay a

~“Cái này người vừa mua đó thôi.” Dương Húc Nghi trả lời không chút biểu cảm.

“Đúng a, nhưng mà còn có cả phần của tỷ tỷ nữa a. Ta nhận nhiệm vụ, đương nhiên cũng phải dành phần cho tỷ tỷ nữa chứ.” Lê Tử nói như đúng rồi, sau đó vẫy vẫy tay, nhìn Dương Húc Nghi dù không muốn chút nào nhưng vẫn phải móc bạc ra.

Hừ! Hóa ra còn có ả Đào Tử này nữa, hai nữ nhân chết toi, ách, còn có hoàng thượng thích đùa dai nữa, ta sẽ hảo hảo ‘hồi báo’ các người...

Âm hiểm nghĩ về kế hoạch báo thù, Dương Húc Nghi cảm thấy mình chỉ còn cách vạch ‘bùng nổ’ không xa nữa đâu, trên trán cũng nổi gân xanh chẳng chịt. Vậy mà Lê Tử còn không biết chết sống, vỗ vỗ hắn, “Chú ý diễn cảm nha, người như vậy hung ác quá nha!”

“Hung ác?” Dương Húc Nghi bỗng nhiên cười tà mị, Lê Tử nhất thời ngây người, hắn lập tức ôm lấy Lê Tử, cúi đầu, gần như là dán sát vào mặt Lê Tử, nói thật nhỏ, “Ta cảnh cáo người, tiếp tục mua một món đồ nữa là ta sẽ bôi hủ thi tề* lên mặt người đó nha!”

(Hủ thi tề: cao rửa thịt. Vâng, bạn nào hay đọc truyện kiếm hiệp thì biết a, chính là cái loại thuốc mà vẩy lên thi thể xong thì tan ra thành nước á >”<>

Lê Tử thoáng chốc bị hù, từ đầu đến chân như bị đóng thành băng luôn, lắp ba lắp bắp, “Sao, sao thế được, cái, cái thứ đó mà người cũng dám mang theo bên người?”

“Hừ!” Dương Húc Nghi lại cười tà ác thêm lần nữa, tiếp tục đe dọa, “Còn có thứ hay ho hơn nữa nha, ví dụ như là ngọc oán cao nha, chỉ cần một giọt thôi, lập tức trên người người sẽ đầy giò bọ nha...”

“A

”

Một tiếng hét đó đủ làm diếc tai tất cả mọi người trên đường. Lê Tử đẩy Dương Húc Nghi ra, nhanh chân bỏ chạy, tốc độ đó quả thực còn nhanh hơn cả pháo phóng lên trời, tất cả những đồ vật vừa mua cũng bị ném hết.

“Thiết!” Dương Húc Nghi vẫy vẫy tay áo, chẳng chút hối hận nhìn vật phẩm trang sức son phấn rơi trên đường, khoe miệng nhếch lên cười xấu xa một cái. Cuối cùng cũng thoát!

Nhưng Dương Húc Nghi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã nghe thấy tiếng kêu của Đoàn Quân Nhiên ở ngay phía sau. Hắn quay phắt đầu lại, thấy ngay cảnh Đoàn Quân Nhiên nỗ lực đỡ Lâm Thiếu Hoa lấy thương tâm muốn chết, miệng còn ngâm thệ heo viên rần

Xiết chặt nắm tay, Dương Húc Nghi oán hận thề: hoàng thượng, ta không tha cho ngài!

Ba bước thành hai bước chạy tới, Dương Húc Nghi tuy rằng vẫn trưng ra bộ mặt ngay đơ nhưng lòng đã sớm rối loạn. mấy hôm trước, Lâm Thiếu Hoa đang vui vẻ bỗng dưng phát cáu với hắn, sau đó cũng chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần, cứ thế hiên ngang tiêu sái bước đi, lúc nhìn thấy mình thì coi như không khí, bộ dáng hờ hững như người không quen, thái độ nhìn mà như không thấy.

Dương Húc Nghi vốn cũng muốn nổi điên, nhưng mà Lâm Thiếu Hoa vẫn cứ là bộ dáng điềm đạm đáng yêu đó, hệt như chính ý mới là người chịu bao nhiêu ủy khuất vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy như vậy, cho dù tính tình Dương Húc Nghi có xấu xa hờ hững đến thế nào đi nữa cũng không giận nổi, trong lòng cũng bị dả kích không nhỏ, có cảm giác thất bại vô hình, không biết là mình nói gì hay làm gì sai.

Mấy ngày nay, hai người cứ hục hặc xoay quanh như vậy, nhưng trong lòng Dương Húc Nghi hiểu rõ, qua một thời gian nữa, từ từ dỗ y, Lâm Thiếu Hoa dù sao vẫn là người dễ mềm lòng. Hôm nay vừa đúng lúc, cuối cùng hắn cũng biết trong bụng Đoàn Quân Nhiên tính toán cái gì!

“Công tử, Thiếu Hoa!”

Dương Húc Nghi còn chưa đi đến trước mặt, Lâm Thiếu Hoa lung lay sắp đổ không biết lấy đâu ra khí lực mà đẩy vai Đoàn Quân Nhiên ra, xoay người bỏ chạy, bỏ lại Dương Húc Nghi cùng Đoàn Quân Nhiên hai người đều ngỡ người tại chỗ.

Không ổn! Dương Húc Nghi khựng lại một chút, lập tức bắt đầu đuổi theo y, ngay cả cáo biệt Đoàn Quân Nhiên cũng chẳng quan tâm; hai người một trước một sau biến mất trong biển người mờ mịt, hơn nữa Lê Tử mới nãy đã thét chói tai chạy trốn, Đoàn Quân Nhiên ngạc nhiên phát hiện ở đây chỉ còn có một mình y!

Tiểu hoàng đế của chúng ta tay trái cầm nút quả, tay phải cầm , đường nhân, trên cổ còn treo một cái túi lớn, trong túi là đồng đồ ăn vặt bình dân, nặng đến mức làm cổ y cũng trĩu cả xuống. Đoàn Quân Nhiên trợn trừng mắt đôi mắt xinh đẹp nhìn trái nhìn phải, nhìn a nhìn, mếu máo, bỗng nhiên khóc văng lên, kinh thiên động địa, làm các cặp tình nhân gần đó bỏ dọ cho chết khiếp.

“Oa! Ta mặc kệ! Bọn họ trốn hết cả rồi, không mang ta đi chơi a!”

...

Các ca ca tỷ tỷ đệ đệ muội muội gia gia nãi nãi thúc thúc đại nương xung quanh, ai ai cũng đầu đầy hắc tuyến...

Lại nói đến Dương Húc Nghi nhanh chân chen vào đám người, đuổi theo Lâm Thiếu Hoa. Bởi vì Lâm Thiếu Hoa thân thể yếu đuối, lại là thư sinh, đương nhiên nhanh chóng bị hắn đuổi kịp; nhưng bắt được rồi, Lâm Thiếu Hoa lại căn bản không để ý tới hắn, cứ cầm đầu tiếp tục chạy. Dương Húc Nghi hết cách, đành tiếp tục đuổi, mãi cho đến khi Lâm Thiếu Hoa thở hồng hộc, hai má đỏ lên, rốt cuộc đi không được nữa mới chịu mặt đối mặt nhìn thẳng vào hắn.

Một đuổi một chạy, hai người đã sớm rời xa con đường ồn ào náo nhiệt vừa nãy, đến phạm vi bên ngoài. Ở đây có con sông nhỏ lặng lẽ xuôi dòng, bắc trên đó là một cây cầu cong cong nho nhỏ bằng đá, qua khỏi cây cầu này chính là con đường vừa nãy.

Lâm Thiếu Hoa thở phì phò, đỡ lấy eo, chân bước theo từng bậc từng bậc. Đến bậc cuối cùng, Dương Húc Nghi từ phía sau đột nhiên vươn tay ra kéo vạt áo y. Lâm Thiếu Hoa đứng không vững, ngã ngựa người về

sau. Dương Húc Nghi sớm có dự mưu, vươn cánh tay ôm lấy y vào lòng.

Lâm Thiếu Hoa rõ ràng là đang giận dữ, quay đầu lại, cũng chẳng thèm nhìn hắn, hệt như con chim nhỏ đang giấy dựa, dùng hết toàn lực hòng thoát khỏi vòm ngực của hắn.

Dương Húc Nghi mặc kệ y, từ phía sau ôm lấy y, kéo y lên cầu. Trên cầu đương nhiên là chẳng có bất cứ người nào khác, hai người bọn họ cũng chẳng ai nói lời nào, cảm xúc chống đối mơ hồ lớn vờn quanh hai người.

“Buông!”

Lâm Thiếu Hoa rốt cục hét lên, nhưng chính y cũng chẳng hề động đậy. Hiện giờ Dương Húc Nghi đang dùng sức cốt công, cũng chẳng cao hơn y là bao, vậy mà vẫn có thể không chế được y.

“Không buông!”

“Buông ra!”

“Ta nói rồi, ngươi có đồng ý hay không đều là người của ta, đừng nghĩ lý do gì để chạy trốn!” Dương Húc Nghi gối đầu lên hóm vai Lâm Thiếu Hoa, ngữ khí bá đạo tuyên bố.

“Người... Người của người? Vậy chứ Lê Tử cô nương là người của ai? Dương Húc Nghi, ngươi dùng bạo lực bắt buộc ta, uy hiếp ta, hiện tại ngươi rõ ràng đang thân thiết với người ta, chẳng lẽ còn không chịu buông tha ta! Buông tay!” Lâm Thiếu Hoa nói xong càng thêm kích động, ra sức giấy dựa.

“Ta không có quan hệ gì với nàng cả!” Dương Húc Nghi cuống lên, chỉ biết là mình gây phiền toái lớn rồi. Lâm Thiếu Hoa hẹp hòi như vậy a, chỉ sợ giải thích rõ ràng cũng phải chuyện dễ.

“Gạt người!” Lâm Thiếu Hoa hét lên, trong giọng nói đã như nước nỏ, “Ta tận mắt thấy các ngươi thân thân mật mật khoác tay nhau dạo phố, thấy ngươi hôn nàng... Để bây giờ rồi ngươi còn dám lừa ta!”

“Thiên a!” Dương Húc Nghi chợt phát hiện chuyện này có khi càng giải thích càng loạn; hơn nữa thấy Lâm Thiếu Hoa rơi lệ, hắn thật là đau lòng không chịu được. làm người mình yêu bị tổn thương, cảm giác này còn khó chịu hơn cả giết mình nữa.

“Đừng khóc được không, là ta không tốt, thực xin lỗi.” Dương Húc Nghi chỉ có thể ôn nhu an ủi y, cảm giác thiên hạ trong lòng mình run lên mãnh liệt.

“Vì sao... Vì sao... Ngươi nói yêu thích ta, vốn không phải là nói với ta...” Lâm Thiếu Hoa tuyệt vọng thì thào lẩm bẩm.

“Đương nhiên là nói với ngươi, ta chỉ nói những lời này với ngươi, cũng sẽ chỉ nói với một mình ngươi!” Dương Húc Nghi không rõ xảy ra chuyện gì, vội vàng nói rõ.

“Gạt người... Người ngươi thích căn bản không phải ta...”

“Ta không biết giải thích thế nào, nhưng ta thật sự không có quan hệ với nha đầu Lê Tử chết tiệt kia, đều là hoàng thượng bảo chúng ta diễn trò...” Dương Húc Nghi âm thầm mắng Đoàn Quân Nhiên cùng Lê Tử mấy lần.

Nhưng Lâm Thiếu Hoa dường như không nghe đến lời giải thích của hắn, vẫn cứ lẩm bẩm một mình, “Ngươi thích ta của trước kia sao? Ta trước kia thanh thuần như vậy a, tuy ta không biết chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ... Nhưng hiện giờ ta không còn như vậy nữa... Không thể biến lại như trước... Ngươi sẽ không thích ta...”

Lâm Thiếu Hoa khóc vô cùng thương tâm. Mấy ngày nay y đều trải qua vô cùng khổ sở, những cảm xúc trong lòng không ngừng giày vò y, quấy rầy y; Hôm nay nói ra tất cả, cảm thấy tất cả đều đã kết thúc. Dương Húc Nghi ở phía sau lập tức hiểu ra. Hóa ra ngày đó Lâm Thiếu Hoa cãi nhau với hắn đã giải thích nguyên do, hắn cũng hiểu những khúc mắc trong lòng Lâm Thiếu Hoa.

“Người ta thích là ngươi, dù ngươi có biến thành thế nào đi nữa ta vẫn thích!” Dương Húc Nghi nói rất kiên định.

“Nhưng mà chính người nói với ta người muốn một trái tim thanh thuần... Ta không có, không thể cho người...”

“...”

“Thật sự, ta không muốn trở lại như xưa... Ta sợ, khi ta trở lại như xưa, ta của hiện tại sẽ biến mất... Người chỉ muốn ta mau mau biến đi có phải không? Người muốn ta của quá khứ trở lại phải không? Người chán ghét ta đúng không?” Lâm Thiểu Hoa bưng tay che mặt, khóc nức lên, nhưng vẫn không cho mình phát ra bất cứ âm thanh nào, nước mắt cứ vô thanh vô tức rơi qua kẽ tay, nhìn y cực kì khổ sở.

“Đừng khóc nữa, hết như nữ nhân vậy.” Dương Húc Nghi quay người y lại, kéo hai tay y xuống, lau nước mắt cho y, chân thành nói, “Không có, ta có thể cam đoan ta không hề muốn người biến mất; lúc đầu ta quả thật là muốn người biến về lại như ngày trước, nhưng ta lại phát hiện khi nhìn thấy người yêu tiền, người lạnh lùng, dường như ta lại bị người hấp dẫn; sau đó ta hiểu được, ta thích người yêu người, không phải vì bất cứ thứ gì khác, chỉ vì người chính là người, không người nào khác có thể thay thế, cho dù là người của trước kia cũng không thể. Mặc kệ thế nào cũng được, người vẫn sẽ mãi là người của ta!”

Lâm Thiểu Hoa lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Gạt người...”

Dương Húc Nghi thở dài, “Chẳng lẽ trong lòng người, ta là đại lừa gạt sao? Ta đã nói thật mà người vẫn không chịu tin sao?”

Kết quả Lâm Thiểu Hoa lại gạt đầu, khẳng định, “Người chính là kẻ lừa đảo! Không tin!”

Dương Húc Nghi nhất thời muốn cào tường.

“Đừng khóc, nhìn người khóc, chỗ này của ta rất đau.” Dương Húc Nghi kéo tay y, đặt lên trái tim. Lâm Thiểu Hoa ngơ ngác nhìn hắn, bị hắn vươn tay ôm lấy đầu.

Dương Húc Nghi nhẹ nhàng dỗ dành y, Lâm Thiểu Hoa cũng dần ngừng khóc. Hai người cứ như vậy tựa vào cùng nhau, lặng lẽ. Qua hồi lâu, Lâm Thiểu Hoa tỉnh táo lại, cảm thấy quá dọa người, đẩy Dương Húc Nghi ra, lại bị hắn ôm lấy.

“Tốt lắm, ta đã nói rõ hết với người rồi, vậy người có nguyện ý cân nhắc câu ta đã hỏi không?” Dương Húc Nghi lại hung dữ cảnh cáo, “Chỉ có thể nói được, không thể nói không!”

Ách... Lâm Thiểu Hoa bị hắn dọa sợ, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, “Còn lâu! Cho dù là ta hiểu lầm người, nhưng hôm nay đúng là người đã ở bên Lê Tử a!”

“Ta đã nói rồi, cái đó đều là hoàng thượng bức ta cùng Lê Tử diễn trò đến trên người thôi! Đó chỉ là diễn trò!” Dương Húc Nghi cuống cuồng giải thích.

Sắc mặt Lâm Thiểu Hoa lập tức thay đổi, làm cho Dương Húc Nghi sắp sửa bốc khói đến nơi, “Thật sự không có gì...”

“Không phải vấn đề này!” Lâm Thiểu Hoa lo lắng nói, “Hoàng thượng! Chúng ta bỏ lại hoàng thượng rồi!”

Thiên

~~ a!!!

Khuôn mặt đơ như khúc gỗ của Dương Húc Nghi hiện giờ thật giống như khúc gỗ bị bữa nát...

“Hoàng thượng! Ngài ở đâu a?”

(1) Châu hoa: một loại trang sức dạng rủ, có phần đầu cài hình hoa, bên dưới buông rủ.

17. Chương 17

Đây là lý do của các người?” Long Tĩnh Lam âm lãnh đặt câu hỏi, ngồi trên chỗ cao cao, bày ra thiết diện trước sau như một, trừng mắt nhìn ba người quỳ bên dưới.

Dương Húc Nghi, Lâm Thiếu Hoa, Lê Tử.

Choang! Một tiếng, bát trà bay ra ngoài, dọa cho Lê Tử khẽ run rẩy, Lâm Thiếu Hoa cũng mấp máy miệng. Cái này hay quá rồi, ba tên hoạt nhân (1) mặc kệ hoàng thượng ngay trên con phố sầm uất nhất, thật đúng là tử tội cũng không đủ a.

Đương nhiên, tiểu hoàng đế của chúng ta tuyệt đối không lạc mất được, chẳng qua là bước chân theo mùi hương chạy đến Thiên Long tự, được trụ trì đại sư giữ lại mời dùng cơm mà thôi. Nhưng là bởi vì lần này đồ ăn mới được nghiên cứu chế biến thật đúng là rực rỡ muôn màu, làm cho Đoàn Quân Nhiên dính chặt vào tự viện, mãi đến khuya cũng chẳng thấy trở lại.

Cũng khó trách Long Tĩnh Lam cầm tờ giấy trương long phượng vũ (rồng bay phượng múa, ý chỉ chữ viết đẹp) kia, nhìn mấy chữ đơn giản trên đó, lửa giận bốc cao. Ai, trong ngực không có Đoàn Quân Nhiên, hẳn như thế nào đều ngủ không an ổn.

Ha ha, mấy người các người làm lạc mất Nhiên Nhiên, vậy thì hảo hảo lo mà mất ngủ cùng ta đi! Long Tĩnh Lam âm hiểm nghĩ, lộ ra nụ cười quỷ dị, làm cho ba người quỳ bên dưới cứ gọi là mồ hôi ròng ròng.

“Nếu hôm nay hoàng thượng không trở lại, vậy cả đám các người hảo hảo sám hối đi. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi người luân phiên kể chuyện ma, ai kể mà làm người ta không sợ hãi thì lôi ra ngoài đánh hai mươi đại bản!”

Long Tĩnh Lam cầm ly trà do cung nữ dâng lên, cười lạnh nói biện pháp xử phạt mấy người. Đám cung nữ thị vệ quanh đó đều nơm nớp lo sợ.

Phụ chính vương các hạ! Ngài ngủ không được cũng không thể lôi chúng ta ra làm đồ chơi a!

Lê Tử khóc không ra nước mắt, cái này là biện pháp gì a, tại sao phải kể chuyện a, thức đêm là kẻ thù của sắc đẹp đó a

~Dương Húc Nghi mặt không chút thay đổi, trong đầu lại nghĩ: chuyện ma nhiều như vậy, kể chuyện gì mới được a?

Chỉ có Lâm Thiếu Hoa, sắc mặt hết như ,đậu hủ hấp hành thoát xanh thoát trắng. Y sợ nhất là chuyện ma đó nha! Không muốn! Không muốn đâu!

...

Tục ngữ có câu: gần mực thì đen, gần đèn thì rạng (2), nhưng mà cũng có người nói: gần mực chưa chắc đã đen, gần đèn chưa chắc đã rạng.

Sự thật chứng minh, người nào mà ở bên gia hỏa Đoàn Quân Nhiên ngốc nghếch này, tuyệt đối sẽ là người không bình thường!

Nghiêm túc, bình tĩnh, cơ trí, uy nghiêm như Phụ chính vương Long Tĩnh Lam, lại có thể tự mình đi kể chuyện ma...

Mồ hôi tuôn rơi...

Tuyên Long điện luôn yên tĩnh trang nghiêm, đột nhiên bị lệnh tắt hết toàn bộ đèn đóm, sau đó đóng cửa sổ lại, cung nữ thị vệ nhất loạt đều ngồi trên chiếu, bắt đầu luân phiên kể chuyện, khụ, nói đúng ra thì là kể chuyện ma.

Long Tĩnh Lam kể chuyện ma chưa được 1/3 thì cung nữ trong điện đã bị dọa ngất cả đồng, cho nên hẳn cực kì đặc ý, cơn giận khi nãy đã tiêu một ít, xấu xa hỏi, “Sử quan a, người cảm thấy bốn vương kể thế nào?”

Lâm Thiếu Hoa đã sớm tay chân lạnh lẽo, chỉ còn thiếu điều mất mặt kêu hét lên, làm sao còn nói gì được nữa, đành phải khen ngợi vài câu, tuyệt không còn bộ dáng ngoại trừ Đoàn Quân Nhiên thì chẳng còn để ai vào mắt như trước kia nữa, làm cho Long Tĩnh Lam cảm thấy hả lòng hả dạ.

Mà Dương Húc Nghi trời sinh có thể nhìn ban đêm, đang âm thầm quan sát bộ dáng đáng yêu của Lâm Thiếu Hoa nhất gan, khoe miệng cũng cong cong theo, ánh mắt vốn băng lãnh cũng có chút dịu dàng.

“Rồi, tiếp theo.”

Mọi người lại bắt đầu rút thăm. Tuy là đen thui nhưng dù sao ở đây có nhiều người, cũng rất thú vị. Dương Húc Nghi thừa dịp với không ai phát hiện, lén lút ôm lấy Lâm Thiếu Hoa từ phía sau; khi y sắp sửa thét lên thì dùng miệng ngậm lấy môi y. Lâm Thiếu Hoa nhất thời cứng đờ cả người, bất động trong lồng ngực hẳn.

“Người...”

Nhỏ giọng kháng nghị, tuy rằng núp trong bóng tối nhưng lại hôn nhau ngay trước cả đồng người trong điện, thật đúng là điên rồi... Mặt Lâm Thiếu Hoa đỏ như nhũ máu đến nơi, nhưng Dương Húc Nghi dường như còn chưa thỏa mãn, bàn tay to vén lên vạt trường bào của y, muốn sờ vào trong. Lâm Thiếu Hoa xấu hổ, đành phải đè chặt tay hắn lại.

“Người điên rồi sao... Nhiều người như vậy!”

“Bọn họ không nhìn thấy đâu.”

“Không được!”

“Được!”

“!”

Lâm Thiếu Hoa ngửa đầu, dựa vào bả vai Dương Húc Nghi, cả người run run, mặt nóng rát như bị kim châm, nhưng trước mắt vẫn tối đen một màu, rồi lại nghe thấy rất nhiều giọng nói của những người xung quanh; cảm giác lo sợ hoảng hốt này trước đây chưa từng có, xúc cảm ở nơi đó cũng càng thêm rõ ràng.

Rốt cuộc không rảnh bận tâm đến chuyện ma nữa, đầu óc hay lý trí Lâm Thiếu Hoa cũng chẳng biết là đã từng tồn tại, y hoàn toàn bị dục vọng của bản thân vây chặt, máu cả người đều dồn hết vào nửa người dưới, quay cuồng đấu tranh như trong biển lửa dưới địa ngục vậy.

“Cầu xin tha thứ đi.”

Dương Húc Nghi ác ý nói nhỏ bên tai, Lâm Thiếu Hoa run lên một cái, quật cường nghiêng đầu qua.

Dương Húc Nghi một tiếng cười khế, “Cái dạng gì đây?”

Nói xong, tay dùng sức sờ. Lâm Thiếu Hoa giật nảy người, miệng bị che kịp lúc, không thể kêu lên được.

“Còn không thừa nhận?”

Thật đúng là nhân nhi biệt nữ a...

“Buông... ra...”

Lâm Thiếu Hoa đã đến cực hạn, trước mắt lóe lên luồng sáng trắng, ngón chân co rút cuộn tròn lại.

“Người không nói, ta sẽ không buông.”

Dương Húc Nghi xấu xa hôn nhẹ lên tai y, làm Lâm Thiếu Hoa run rẩy liên tục.

“...”

“Nói mau!”

Không biết vì sao, cũng không phải thẹn thùng hay xấu hổ, Lâm Thiểu Hoa chỉ cảm thấy mở miệng thật khó khăn; mà Dương Húc Nghi thì rõ ràng là không nhẫn nại nổi nữa.

“Một cơ hội cuối cùng nga ~”

Dương Húc Nghi bói tay kia vào vạt áo trước ngực y, bạo ngược đụng chạm vào nụ hoa non mềm trước ngực. Lâm Thiểu Hoa rút cuộc không nhịn nổi nữa, gục đầu xuống, môi ngập ngừng mấp mấp, “Ta thích người ta thích người...”

Một câu nói ra, Dương Húc Nghi buông lỏng tay, Lâm Thiểu Hoa co giật run rẩy, sau đó hết như con búp bê vải mềm nhũn ngã xuống. Trong lòng hai người như đã được thứ gì đó lấp đầy, căng tràn, thật an tâm, thật thỏa mãn.

Dương Húc Nghi sau đó cũng không nói câu gì, chỉ ôm Lâm Thiểu Hoa đã mềm nhũn cả người; hẳn đang không ngừng hồi tưởng, muốn vĩnh viễn khắc sâu câu kia vào trong lòng.

Sau đó có một lần, hắn nói cho Lâm Thiểu Hoa biết suy nghĩ của hắn khi đó, lại bị người kia nói hắn thật ngốc. Thiên hạ thanh tú môi hồng trắng răng mặc bộ y phục màu nguyệt bạch xen lẫn xanh ngọc nói cho hắn: khi nào người muốn nghe, nói bao nhiêu lần, chỉ cần nói cho ta biết không phải là được rồi sao?

Người luôn cứng ngắc lại thích nói lễ giáo như thế, khi bước đến trước tình yêu chân thành lại cố chấp đến vậy... Người như vậy, có thể nào làm hắn không động tâm?

Lại trở lại thái y viện, hai người đều đã buồn ngủ cực kì, nằm xuống là ngủ say, chìm sâu vào giấc mộng. Lâm Thiểu Hoa lại không phát hiện mình và Dương Húc Nghi nằm cùng nhau, chẳng có cảm giác gì là mất tự nhiên cả; lòng phòng người đã dựng nên bấy lâu, trong lúc bất tri bất giác ấy rốt cuộc cũng đã biến mất.

Ngày hôm sau, Đoàn Quân Nhiên trở lại, ngồi trên long ỷ ngủ gà ngủ gật; đến khi hỏi ra mới biết, đêm qua y ăn quá nhiều, ngay cả thời gian ngủ cũng không có. Long Tĩnh Lam vừa cười vừa tức, mắng cho một trận, nhưng chính hắn cũng bó tay hết cách với y.

Lâm Thiểu Hoa nhìn hai người, đột nhiên cảm thấy thật hâm thần. Hai người kia cứ tự nhiên đến với nhau, chẳng ai hoài nghi đối phương, cũng chẳng ai dao động; tuy nhìn như lúc nào cũng cãi cọ ầm ĩ, nhưng đều chỉ nhận định có mỗi người kia, không cần phải nói thích, vậy mà cảm giác thích đó đã sớm tồn tại, hơn nữa còn như tâm ý tương thông.

Mà mình và Dương Húc Nghi lại quanh co lòng vòng bỏ qua bao nhiêu là con đường, bây giờ nghĩ lại hóa ra là quá thiệt thòi, nhưng cũng rất thú vị. Mỗi lần đấu khí, cãi nhau, bị thương tổn, đều đã biến thành từng giọt từng giọt yêu, cô đọng, tích lũy; dường như yêu đã ở ngay đó, tồn tại trong không khí, trong từng hơi thở, nhưng dù có mở to mắt vẫn không thể nhìn thấy.

Là không thấy, hay là không chịu nhìn? Thì ra nhiều khi, lúc mọi người nhìn, tưởng là yêu chưa có, nghĩ rằng yêu chẳng tồn tại, nhưng đến khi thật sự mất đi rồi mới thấy hối hận.

May mà y đã thuyết phục được lòng mình, thổ lộ tâm ý, cho nên chưa hề bỏ lỡ, cũng không phải hối hận, đó chẳng phải là hạnh phúc nhất sao?

Cho dù từng có một vài kí ức không thoải mái, nhưng đã được kết cục tốt đẹp chồng lên, hơn nữa hiện tại những khoảnh khắc vui vẻ có được càng thêm trân quý; đường vòng, đi một lúc cũng là cả ngày.

Lâm Thiểu Hoa hạ triều, bước chân thoải mái, bất tri bất giác bước đến cửa thái y viện, tự giấu cười cười, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ, đi vào, khẽ gõ lên cánh cửa gỗ, ôn nhu nói, “Ta đã trở về!”

(1) Hoạt nhân (): chỉ những người vì kiếm sống mà phải vất vả ngược xuôi. Ở đây chỉ ba người đều là thân tử, ăn lương của vua, phải lo cho vua.

(2) Nguyên văn của câu này là: cận chu giả xích, cận mặc giả hắc (,): gần son thì đỏ, gần mực thì đen.

18. Chương 18: Phiên Ngoại. Kí Ức Đã Quên

Thiếu Hoa? Thiếu Hoa?”

Ai? Có ai đang gọi y, muốn ngủ thêm lát nữa a...

“Thiếu Hoa, đừng ngủ nữa, dậy ăn điểm tâm đã nào.”

Ngô... Điểm tâm lúc nào ăn chả được a... Ta còn muốn ngủ...

“...”

Hở? Không có động tĩnh? Người kia đi rồi?

Lâm Thiếu Hoa khò khò chìm trong giấc ngủ...

Hình như là lễ hội thả diều nha, Lâm Thiếu Hoa khoảng chừng 12, 13 tuổi, mặc bộ y phục màu lam, ngập tràn hứng thú nhìn đám người đi tới đi lui trên đường, tiểu hài tử cầm con diều sắc sỡ trong tay, nắm tay người lớn. Y thầm nghĩ: nếu là lễ hội thả diều, mình đương nhiên cũng phải đi chơi mới được! Nghĩ vậy, nhấc chân chạy vào trong chợ, chen đến một sạp bán diều, mới vừa chuẩn bị lấy tiền ra mua diều, sờ sờ túi, không có tiền a!

Thật đúng là xui xẻo nha, sao có thể ra ngoài chơi mà không mang tiền chứ! Lâm Thiếu Hoa liên tục dậm chân, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có tiếng tiểu hài tử khóc, tò mò tiến lên xem.

Đó là một nam hài khoảng chừng 8, 9 tuổi, y phục mặc trên người cũng là đồ mới, nhìn là biết ngay đây là thiếu gia nhà giàu. Tiểu thiếu gia vừa oa oa khóc văng lăm đám người hầu đi theo luống cuống tay chân.

Lâm Thiếu Hoa cực kì ghét tiểu hài tử khóc, thả nhiên nói, “Nam hài tử bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc lóc cái gì, thật không biết xấu hổ.”

Hài tử kia nghẹn ngào, trừng mắt nhìn hắn, lại oa oa khóc lớn. Quản gia tới đi theo nhìn y cũng mặc y phục bằng tơ lụa thượng đẳng, không dám mắng chửi nhưng sắc mặt tất cả cũng rất khó coi.

Lâm Thiếu Hoa bước qua, cúi người hỏi, “Tiểu thiếu gia, người khóc cái gì? Chi bằng nói cho ta chút đi.”

Hài tử kia cũng không vừa, bĩu môi ồm ồm, “Nói với người có ích gì! Mẫu thân của ta không có! Mẫu thân không chơi diều với ta! Oa oa!”

Thì ra là vậy. Lâm Thiếu Hoa mỉm cười, chìa một ngón tay, “Ta có biện pháp cho mẫu thân người cùng người chơi diều.”

Tiểu thiếu gia tròn tròn mắt nhìn y, giật mình, hồ nghi hỏi, “Nhưng mà những người khác đều nói... Mẫu thân đã về cõi âm, không thể nào trở về được...”

“Ừ, ta chưa hề nói là bảo nương người về nhà, nhưng người có thể viết thư cho mẫu thân người, dùng diều truyền lời cho bà; bà ở trên trời thấy được thư của người, dĩ nhiên là sẽ chơi diều với người.” Lâm Thiếu Hoa mặt không đỏ tim không đập nói dối, tuy y vẫn còn nhỏ tuổi nhưng đã luyện được bản lĩnh bình tĩnh tự nhiên.

Tiểu thiếu gia kia đương nhiên bị y lừa, thật sự sai người đi chuẩn bị giấy bút, để Lâm Thiếu Hoa viết một bức thư trên con diều cho mình.

“Như vậy mẫu thân thật sự có thể nhìn thấy diều của ta sao?”

“Đương nhiên.”

Tiểu thiếu gia lòng tràn đầy vui sướng, cầm diều, sôi nổi chạy mất.

Quản gia theo sau cậu bé kéo Lâm Thiếu Hoa qua, đưa cho y một thỏi bạc, nói cảm tạ rồi đuổi theo thiếu gia nhà bọn họ.

Lâm Thiếu Hoa ánh chừng bạc trong tay, trong lòng vui vẻ, miệng anh đào chúm chím mỉm cười. A, tiền mua điều có rồi a! Ta thật đúng là thiên tài kiếm tiền a!

Lâm Thiếu Hoa bình thường gia giáo quá mức nghiêm cẩn, rất ít khi có cơ hội ra ngoài du ngoạn, mà sự kỳ vọng của phụ mẫu cũng gây cho y áp lực rất lớn, cho nên ngoài mặt thì như cung kính quy củ lắm, nhưng bên trong vẫn không thiếu phần nghịch ngợm.

Lâm Thiếu Hoa đang đắc ý, lại giật mình phát hiện bên cạnh mình không biết khi nào đã tụ tập cả đồng tiểu hài tử! Thiên a, không phải là đến cướp bạc của y đấy chứ!

“Các người làm gì đó?” Lâm Thiếu Hoa kỳ quái hỏi, một đồng tiểu thí hài, có vẻ như toàn là con cái nhà nghèo, những hài tử này đứa nào cũng cầm điều trong tay, giương mắt nhìn y.

“Chúng ta muốn viết chữ!”

Một tiểu cô nương đi lên nói, mấy tiểu hài tử khác cũng gật đầu phụ họa. Lâm Thiếu Hoa không hiểu ra sao, lấy giấy bút và nghiên mực mà đám người kia bỏ lại, hỏi, “Các người muốn cái này?”

Những hài tử kia gật đầu, lại lắc lắc, cuối cùng có một đứa lớn gan, giữ chặt y phục Lâm Thiếu Hoa nói, “Chúng ta cũng muốn nhờ huynh viết thư cho mẫu thân.”

Hài tử kia vừa nói, những tiểu hài tử đứng sau cũng kêu lên, “Ta muốn viết cho tỷ tỷ!” “Ta muốn viết cho gia gia!”

Lâm Thiếu Hoa đến lúc đó mới hiểu, những hài tử này muốn mình giúp viết thư lên điều. Dù sao y cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, giúp bọn nó viết thư cũng được, vì thế liền đồng ý, cầm con điều của một hài tử, hỏi nó muốn viết gì, những hài tử kia lại sợ hãi lắc đầu.

“Kì quái, không phải các người muốn ta viết giúp lên điều sao? Tại sao lại nhẩn nhẩn nhó nhó?” Lâm Thiếu Hoa không hiểu.

“Chúng ta... Không có tiền.” Đứa bé kia nói nhỏ như muỗi kêu. Lâm Thiếu Hoa ngây ra một lúc, thì ra bọn nó cho là mình sẽ lấy tiền a. Haiz, có mấy đồng tiền thôi mà, ta lấy làm gì chứ!

Lâm Thiếu Hoa bĩu môi, nói không cần, toàn bộ tiểu hài tử đều hoan hô ầm ĩ, dọa y sợ hãi. Không cần tiền mà cũng có thể cao hứng nhưng vậy sao?

Thật đúng là... Đám tiểu hài tử tham tiền...

[tác giả: cũng không biết ai tham hơn ai nha...]

Cứ như vậy, Lâm Thiếu Hoa bắt đầu viết lên điều, viết lại viết. Thái độ ‘việc không có gì to tát’ ban đầu dần biến mất, bởi vì y phát hiện, mỗi hài tử đến nhờ y viết đều là những ý nghĩ thuần khiết nhất về nỗi nhớ nhung người thân, bạn chơi, có hài tử thậm chí nhìn thấy Lâm Thiếu Hoa viết chữ còn oa oa khóc lớn.

Bọn chúng đều coi việc này là thật, hoặc là tất cả đều hy vọng việc này là thật. Cảm giác nhớ thương người thân, không phải là mãnh liệt cơ nào, cũng không thể thay đổi sự thật rằng người bên mình đã biến mất, chỉ còn cách kí thác...

Đám hài tử không có tiền, cho nên cả đám đều sợ Lâm Thiếu Hoa không chịu viết, nhưng thật ra cái bọn chúng sợ là việc kí thác kia không thành...

Lần đầu tiên, Lâm Thiếu Hoa nhỏ tuổi cảm nhận được ngoại trừ phải học đồng thư sách cứng ngắt kia, thỉnh thoảng ra ngoài nghịch ngợm kiếm tiền, trên đời này còn có thứ thật đơn giản, thật dịu dàng, áp đảo hết tất cả, không thể lay chuyển được.

Những kỳ vọng của phụ mẫu đối với mình, hiện tại xem ra cũng không đến nỗi khó thừa nhận đến vậy; được bao phủ trong danh nghĩa tình yêu tương, cho dù là hành vi quá đáng đến thế nào, hẳn là cũng nên có cái nhìn rộng lượng hơn...

Ngữ khí Lâm Thiếu Hoa bất giác trở nên ôn nhu, y bắt đầu toàn tâm toàn ý giúp những hài tử kia viết chữ. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của chúng, dường như chính y cũng thấy vui vẻ hơn.

Chỉ còn vài hài tử cuối cùng, Lâm Thiếu Hoa viết xong cho tụi nó, ngẩng đầu lên thở phào một cái; mặc dù có hơi mệt, nhưng cũng rất cao hứng.

Lúc này bỗng nhiên có tiếng người chất vấn, “Làm sao điều có thể mang thư gửi cho người đã khuất được?”

Lâm Thiếu Hoa không hề bất ngờ, chỉ cười dịu dàng trả lời, “Chỉ cần có tâm ý chân thành, người huynh nhớ nhất định có thể cảm nhận được.”

Giương mắt nhìn về phía trước, một thiếu niên vận bộ bạch y không phục, cứ trừng trừng nhìn mình, coi bộ đáng thì như là lớn hơn y một chút, trong tay còn ôm một đồng được liệu.

“Nói vậy!” Thiếu niên kia nổi giận đùng đùng, hét lớn, “Người đã khuất làm sao có cảm giác! Người rõ ràng là đồ lừa bịp!”

Lừa gạt sao?

Không, là lời nói dối thiện ý đi...

Tâm trạng Lâm Thiếu Hoa bây giờ tựa như vừa trải qua một lễ rửa tội, rất bình tĩnh, rất ôn hòa, đối mặt với thiếu niên có thái độ không tốt kia, vậy mà y không hề so đo tính toán, chỉ ảm đạm cười, “Tin hay không là chuyện của huynh, nhưng người huynh nhớ đến nhất định là biết huynh đang nhớ đến người đó.”

Nói xong, liền thu dọn đồ đạc, đứng dậy muốn rời đi. Lúc này, bỗng nhiên thiếu niên kia đã hết giận, có phần chần chờ, mong ngóng, cẩn thận hỏi y một câu, thấp giọng đồ vật này nọ, đứng dậy phải đi, lúc này, vừa mới rất giận phen thiếu niên lại chần chờ, mong được, cẩn thận hỏi hẩn một câu, “Người... Nói thật không?”

Lâm Thiếu Hoa để lại cho hẩn một cái ngoảnh đầu cực đẹp, đủ để toàn bộ hoa cỏ trong thành Đại Lý này phải thất sắc.

“Biết chứ, bọn họ đều biết hết.”

“Người huynh nhớ nhưng, chắc chắn là cũng đang nhớ huynh...”

“Chỉ cần tâm ý chân thành thì sẽ được thôi...”

Bỏ lại thiếu niên bạch y khẽ giật mình, nhìn ngả tư đường nhón nháo trước mặt...

Y không hề biết, chỉ vì một lần gặp gỡ tình cờ này, người thiếu niên ngày ngày đều thấy y trong mộng...

“Thiếu Hoa? Thiếu Hoa?”

Tại sao lại có người gọi ta chứ? Là ai a?

“Thiếu Hoa! Nếu người không chịu dậy, cơm trưa cũng không được ăn đâu đó nha ~”

Cơm trưa?

Cái gì?

Hiện giờ đã giữa trưa rồi sao?

Lâm Thiếu Hoa mở bừng mắt, trên đỉnh đầu chính là Dương Húc Nghi với bản mặt ngàn năm không đổi, giờ lại có vẻ quan tâm lo lắng mà nhìn y.

Lâm Thiếu Hoa thoáng giật mình, được Dương Húc Nghi nâng dậy, mặc y phục, đương nhiên còn bị hẩn nhân cơ hội ăn thêm mấy miếng đậu hũ.

“Giữa trưa rồi sao?” Lâm Thiếu Hoa vẫn còn có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên, buổi sáng gọi người, người cũng không chịu động, ta thấy người mệt mỏi quá nên cho người ngủ tiếp.” Dương Húc Nghi giải thích, mặc y phục tử tế cho y, ôm y đến ngồi xuống bàn ăn, còn săn sóc lót cho y thêm chiếc đệm mềm.

“Thiếu Hoa?”

“Ừm?”

“Người có khỏe không?”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Dương Húc Nghi, hiểu được ý hẩn, mặt Lâm Thiếu Hoa phùng! một cái, đỏ bừng. Đêm qua hai người làm cũng không như bình thường, quá hoang đường đi... Nhớ đến mà lòng thấy run sợ.

Mặc dù là cũng thường hay làm... Nhưng mà y cũng vẫn thẹn thùng; cho dù đã ở bên Dương Húc Nghi hơn nửa năm, nhưng Lâm Thiếu Hoa vẫn không thấy quen. Y nhướng mi, ý bảo Dương Húc Nghi đừng nói thêm gì nữa, nếu không thật sự là xấu hổ không dám gặp người.

Hiểu được ý y, Dương Húc Nghi cũng không nhiều lời, bắt đầu ân cần gấp đồ ăn cho y. Lâm Thiếu Hoa yên lặng ăn, hai người hiện giờ cũng có thể coi như là quan hệ tình nhân, ngày ngày rú trong thái y viện, cùng Dương Húc Nghi triển miên.

Long Tĩnh Lam cùng Đoàn Quân Nhiên còn thường lôi chuyện hai người bọn họ ra mà trêu ghẹo, nói cái gì mà hai người ở bên nhau có phải là đều tĩnh tọa hay không; chẳng ai nói lời nào, bởi vì trước mặt người khác, hai người đều là bộ dạng không cạy miệng được. Lâm Thiếu Hoa âm thầm lú lừ, y và Dương Húc Nghi lúc ở cùng nhau đúng là không nói chuyện nhiều.... Khụ, ngược lại là thường hay làm vài chuyện kì quái...

Nghĩ đến những ‘chuyện kì quái’ kia, Lâm Thiếu Hoa lại đỏ mặt. Hừ, là bọn họ không biết gia hỏa âm hiểm Dương Húc Nghi này không biết tiết chế đến mức nào á!

.

“Người nghĩ gì thế?” Câu hỏi của Dương Húc Nghi cắt đứt mạch suy nghĩ miên man của Lâm Thiếu Hoa.

“A? Nga, ta nghĩ đến giấc mơ vừa rồi.” Lâm Thiếu Hoa lập tức chuyển đề tài.

“Giấc mơ vừa rồi?”

“Hình như ta mơ thấy ta giúp một đám tiểu hài tử viết chữ lên điều, sau đó hình như còn có một nam hài tử mặc bạch y, ồm, hơi giống người.” Lâm Thiếu Hoa vừa lùa cơm vừa nói, phát hiện sắc mặt Dương Húc Nghi đã thay đổi.

“Làm sao vậy?”

“Người nhớ rồi?” Dương Húc Nghi nhưng kích động không nén được.

“Nhớ cái gì a?”

“Ta không phải đã nói trước kia ta đã gặp người rồi sao a!”

“Hử?” Lâm Thiếu Hoa trợn mắt há hốc mồm, “Ý của người là người nam kia hài chính là người?”

Dương Húc Nghi gật đầu, tựa hồ rất vui vẻ. Đó là lần đầu tiên hẩn gặp được Lâm Thiếu Hoa; cảnh tượng như hiện rõ mồn một trước mắt, cũng chính là khoảnh khắc đó, hẩn đã yêu Lâm Thiếu Hoa.

Lâm Thiếu Hoa khôi phục lại bình tĩnh, nghĩ nghĩ nói, “Hai chúng ta đúng là có duyên a, nếu không phải ta định bụng viết chữ lên điều lừa người kiếm tiền, người cũng chẳng nhớ rõ ta a.”

“Cái gì!” Dương Húc Nghi kinh ngạc, đứng bật dậy, “Người nói người khi đó là... Vì... Kiếm tiền?”

“Đúng vậy! Chứ không thì người nghĩ là vì sao?” Lâm Thiếu Hoa trưng ra vẻ mặt ‘đương nhiên rồi’ nhìn hẩn.

Dương Húc Nghi chấn kinh một lúc, thở dài, ủ rũ ngồi xuống, đưa tay búng mạnh lên trán Lâm Thiếu Hoa, “Ta biết ngaymà!”

Lâm Thiếu Hoa ôm trán kêu văng lên, làm cho Dương Húc Nghi luống cuống tay chân, vội vàng chạy lại đỡ, bận rộn xoa được tửu (rượu thuốc), lại chạy đi nấu canh, không cẩn thận đá Đại Hoàng một cái, thoát khỏi Đại Hoàng lại đụng vào được giá (tủ đựng thuốc), thái y viện đang yên tĩnh bỗng chốc gà bay chó sủa...

Nhìn thấy Dương Húc Nghi bối rối như thế, Lâm Thiếu Hoa mím môi nhin cười, nghĩ thầm: thật ra ta biết nga, trên đời này ngoại trừ tiền, còn có thứ quan trọng hơn nhiều a...

hết phiên ngoại

HẾT TRỌN BỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nguoi-se-muon-uc-hiep-nguoi>